

E. G. Vajt

**SVEDOČANSTVA
ZA
CRKVU**

Knjiga sedma
Broj 35.

Naslov originala:

**TESTIMONIES
For The Church**

VOLUME SEVENTH

Comprising Testimonies Number 35
by E. G. White

Priprema:

Institut za izučavanje religije

www.religija.me

1. SLUŽBA UGODNA BOGU

*„Ne prilagođavajte se ovome svijetu; nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koja je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“
(Rimljanima 12,2)*

RAD NA SPASAVANJU DUŠA

Prema poruci koju mi je Bog dao za pripadnike Njegovog naroda, oni se moraju probuditi, razapeti svoje šatore i proširiti svoje granice. Braćo moja i sestre, vi ste otkupljeni uz neizmernu cenu, i sve što imate i što jeste treba da upotrebite na slavu Božjeg imena i za dobro svojih bližnjih. Hristos je umro na krstu da spase svet koji propada u svojim gresima. On vas poziva da sarađujete s Njim u tom delu. Vi treba da budete Njegova pomoćna ruka. U radu na spasavanju izgubljenih treba neumorno da ulažete najusrdnije napore. Imajte na umu činjenicu da su žrtvu na krstu učinili neophodnom i vaši gresi. Kada ste primili Hrista kao svoga Spasitelja, zavetovali ste se da ćete se ujediniti s Njim u nošenju krsta. Povezujući se s Njime na život i na smrt, vi predstavljate deo velikog plana za iskupljenje.

Preobražavajuća sila Hristove milosti oblikuje karakter onoga koji se posveti službi Božjoj. Prožet Duhom svoga Iskupitelja, on je spreman da se odrekne sebe, spreman da uzme svoj krst, spreman na svaku žrtvu za svoga Učitelja. On ne može više da bude nezainteresovan za duše koje propadaju oko njega. On se uzdiže iznad sebičnog služenja samo ličnim interesima. On postaje novo biće u Hristu Isusu i za samoživost više nema mesta u njegovom životu. On duboko shvata da svakim delom svog bića pripada Hristu koji ga je izbavio od robovanja grehu, da je svaki trenutak njegove budućnosti iskupljen dragocenom krvlju jedinorodnog Sina Božjeg.

Da li žrtvu prinesenu na Golgoti shvatate dovoljno duboko da ste spremni da sve druge interese u svom životu potčinite radu na spasavanju duša? Ista neodoljiva želja za spasavanjem izgubljenih koja je bila obeležje Spasiteljevog života predstavlja obeležje i Njegovih pravih sledbenika. Pravi hrišćanin ne želi da živi za sebe. U nastojanju da sve što ima i celo svoje biće posveti službi Gospodu, on nalazi pravo zadovoljstvo. Na sve to on je pokrenut neizrecivom željom da pridobije duše za Hrista. Oni koji ne osećaju ovakvu želju treba ozbiljnije da se zabrinu za spasenje svoje duše. Njima nedostaje duh koji pokreće na rad, i treba da se ozbiljno mole za to.

Na koji način mogu najbolje da proslavim Onoga kome pripadam i po stvoarenju i po iskupljenju? To je pitanje koje svako od nas treba da postavi sam sebi.

Svaki onaj koji je zaista obraćen s dubokom zabrinutošću nastoji da izbavlja one koji su još uvek u vlasti neprijatelja. On odbija da se bavi bilo čim drugim što bi ga ometalo u ovom radu. Ako ima decu on uviđa da zadatak koji mu je poveren mora otpočeti upravo u svojoj porodici. Njegova deca treba da mu budu najdragocenija od svega drugog. Imajući na umu da su oni mlađi članovi Gospodnje porodice, on treba da se bori svim svojim silama da ih privede na Njegovu stranu. Pošto se zavetovao da služi na čast i slavu Hristu i da Mu bude poslušan, on se strpljivo i neumorno zalaže da i svoju decu vaspita tako da nikada ne budu neprijatelji Spasitelju.

Očeve i majke Bog smatra odgovornim da spasavaju svoju decu od sile neprijatelja. To je njihova sveta dužnost, zadatak koji ni zbog čega drugog ne smeju zanemariti. Oni roditelji koji su životno povezani s Hristom ne mogu mirovati sve dok ne vide da su i njihova deca sigurna u Njegovom stadi. Oni to smatraju svojim životnim zadatkom.

Roditelji, ne zanemarujte ovu dužnost koja vas očekuje i u Zajednici i u vašoj porodici. To je za vas prvo misionarsko polje. Najznačajniji zadatak koji možete izvršiti je da svoju decu i mlade privodite na stranu Gospodnju. Kada pogreše, postupajte s njima nežno, ali odlučno. Navedite ih da se ujedine s vama u borbi protiv zla kojim sotona nastoji da uništi i telo i dušu ljudskih bića. Nastojte da tajnu krsta, koja za vas znači posvećenje, iskupljenje i večnu pobeđu, delite i sa njima. Ako svoju decu pridobijete da zajedno s vama služe Gospodu, zadobićete veliku pobeđu.

Ako se oni u čijem okruženju živite protive istini, nastojte da ih navedete da se potčine zahtevima Hristovim, radite strpljivo, mudro, obazrivo, krčeći pred sobom put nežnim uslugama ljubavi. Prikazujte istinu na takav način da je ljudi vide u svoj njenoj lepoti, šireći tako uticaj kojemu se nije moguće odupreti. Tako će zidovi predrasuda biti uspešno srušeni.

Kada bi očevi i majke verno izvršavali ovaj zadatak zalažući se za članove svoje porodice, a zatim i za ostale iz svog okruženja, uzdižući pred njima Hrista svojim pobožnim životom, hiljade duša bile bi spasene. Kada pripadnici Božjeg naroda budu zaista obraćeni, kad shvate svoju obavezu da se zalažu za one do kojih mogu da dopru, kada u svom nastojanju da izbavljaju grešnike od sile neprijatelja nijedno sredstvo ne ostave neiskorišćenim, tada naše skupštine neće više zasluživati Božji ukor.

Preostaje nam još samo malo vremena u kojem možemo da se pripremimo za večnost. Gospod neka otvori zatvorene oči većine pripadnika svoga naroda i oživi njihovu otupelu svest, kako bi mogli da shvate da Jevanđelje zaista predstavlja silu Božju na spasenje onima koji veruju. Oni treba da znaju koliko je važno da predstava koju pružaju o Bogu bude tako čista i besprekorna da bi svet

mogao videti Tvorca u svoj Njegovoj krasoti i uzvišenosti. Oni treba da budu toliko ispunjeni Njegovim Duhom da ih nikakva sila na ovom svetu ne može odvratiti od zadatka da ističu čudesne mogućnosti ukazane svakoj duši koja prihvati Hrista.

U svim oblastima našeg rada neophodna je veća usrdnost. Vreme nezadrživo prolazi. Sluge Gospodnje, „ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu“. Istinu, koja svetu toliko nedostaje, treba iznositi verno i uz najusrdnije napore. Duše treba revnosno tražiti, moliti se s njima i za njih i zalagati se za njihovo spasenje. Treba im upućivati najusrdnije pozive praćene žarkim molitvama. Naše neupečatljive i beživotne molitve treba da se pretvore u najusrdnije, duboko osećajno traženje. Nadahnuti apostol kaže: „Jer neprestana molitva pravednoga mnogo može pomoći“ (Jakov 5,16).

Polje naših misionarskih napora je ceo svet; i delo koje vam je povereno moramo nastaviti okruženi atmosferom Getsimanije i Golgote.

VIDLJIVI ZNAK NAPREDOVANJA

Svaki onaj koji primi istinu toliko neophodnu svetu dužan je pre svega da tu istinu objavljuje i drugima to je neprolazni zakon Jehove. Ali ko je spreman da zalaganje za grešnike koji propadaju učini svojim životnim zadatkom? Dok posmatram one koji tvrde za sebe da su Božji narod i njihovu nespremnost da služe Njemu, srce mi se steže od neizrecivog bola. Kako je malo onih koji su svim srcem povezani s Bogom u Njegovom svetom, završnom delu. Poruku treba odneti hiljadama neopomenutih, a ipak kako je malo onih koji su potpuno posvećeni tom radu, spremni da učine sve što je u njihovoj moći samo da bar neku dušu pridobiju za Hrista. Da bi omogućio spasenje ovom svetu, Hristos je i život svoj žrtvovao. U poniznosti, smernosti i nesebičnosti On se zalagao i ne prestaje da se zalaže za grešnike. Ipak mnogi od onih koji su dužni da sarađuju s Njim ostaju samozadovoljni i nezainteresovani.

Među Božjim narodom danas postoji strašan nedostatak naklonosti i ljubavi prema dušama koje još uvek nisu spasene. Mi govorimo o hrišćanskim misijama. Zvuk naših glasova se čuje; ali da li u svom srcu osećamo samilost i hrišćansku čežnju za onima koji su izvan Hristovog stada! Ako naše srce ne kuca zajedno sa srcem Hristovim, kako možemo razumeti svetost i značaj ovog dela, i staviti se u položaj onih koji se „staraju za duše... kao oni koji će dati odgovor?“ Jevr. 13,17.

Bog željno očekuje da se ljudi i žene probude i da shvate svoje odgovornosti. On čeka da se oni u ovom delu prisno povežu s Njim. Oni treba da pokažu vidljivi znak napredovanja, i ne bi smeli više da oklevaju u izvršavanju volje Gospodnje.

Shvatamo li koliki je broj u svetu onih koji budno prate naše kretanje

očekujući pomoć? Hitni pozivi da u objavljivanju poslednje poruke milosti ovom svetu budemo revnosniji, dolaze nam i odande odakle najmanje očekujemo. Propovednici i članovi, probudite se! Budite brzi da uočite i iskoristite svaku priliku i preimućstvo koje vam se ukaže u nepredvidivom kretanju providenja. Bog, Hristos i nebeski anđeli intenzivno nastoje da se žestina sotoninog gneva zadrži pod kontrolom, kako se ne bi osujetilo ostvarenje Božjih namera. Bog živi i vlada. On rukovodi zbivanjima u beskrajnom svemiru. Njegovi vojnici treba da idu samo napred, iz pobede u pobedu. U njihovim redovima treba da vlada savršeno jedinstvo. Oni treba da „uzbijaju boj do vrata“ (Isaija 28,6). Gospod će raditi za njih kao silni Pobednik.

Neka poruka Jevanđelja neprekidno odzvanja kroz naše skupštine i redove svih naših vernika pozivajući ih na sveopštu aktivnost. Članove Zajednice u njihovoj veri i revnosti treba sve više da jača svest o prisustvu njihovih nevidljivih, nebeskih saveznika, o neiscrpnosti izvora sa kojih dobijaju pomoć, o veličini poduhvata za koji se zalažu i o svemoći njihovog Vojskovođe. Oni koji se stave pod božansku kontrolu, dozvoljavajući da ih On vodi i upućuje, prepoznaće utvrđeni sled događaja, predviđenih u Njegovom providenju. Nadahnuti Duhom Onoga koji je dao svoj život za spasenje sveta, oni neće više nemoćno stajati, ukazujući na ono što ne mogu da učine. Stavljajući na sebe nebeski oklop, oni u borbu treba da ulaze hrabro i spremni da se bore za Boga, znajući da će On u svojoj svemoći zadovoljiti svaku njihovu potrebu.

Delo koje se stalno proširuje

Sluge Božje u nastojanju da prošire Njegovo carstvo na zemlji treba da koriste sve mogućnosti koje im stoje na raspolaganju. Apostol Pavle kaže: „Jer je ovo dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom, koji hoće da se svi ljudi spasu i da dođu u poznanje istine“. On takođe naglašava: „Da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude“ (1. Tim. 2,3.4.1). A Jakov kaže: „Neka zna da će onaj koji obrati grešnika s krivoga puta njegova spasiti dušu od smrti, i pokriti mnoštvo grijeha“ (Jakov 5,20). Svaki vernik se prilikom krštenja obavezuje da će se pridružiti svojoj braći u upućivanju poziva: „Dođite, jer je već sve gotovo“ (Luka 14,17). Duhovno živa zajednica je uvek spremna da upućuje usrdne pozive. Žedne duše treba pozivati na vodu života.

Apostoli su primili na sebe teško breme odgovornosti da prošire delokrug svog rada, da poruku Jevanđelja odnesu i u druge zemlje. Iz njihovog primera možemo se naučiti da u Gospodnjem vinogradu nema mesta za neradnike. Njegove sluge treba stalno da proširuju krug svojih delatnosti. Svoje napore i svoj delokrug oni uvek treba da čine sve većim, a nipošto ne sve manjim. Delo Božje treba da se širi i razgranava sve dok ne obuhvati ceo svet. Posle svakog svog

misionarskog putovanja, Pavle i Varnava vraćahu se obično istim putem, posećujući crkve koje su osnovali i birajući ljude predviđene da im se kasnije pridruže u delu Božjem. Tako sluge Božje i danas treba da rade, birajući dostojne mlade ljude i obučavajući ih za svoje saradnike. Posvećujući se potpuno Njegovom delu, Bog nam pomaže da svojim primerom i druge navedemo na to, i da ih osposobljavamo za uspešan rad na pridobijanju duša za Hrista.

Približavamo se završetku ovozemaljske istorije; uskoro ćemo stajati pred velikim belim prestolom. Uskoro će vreme koje nam je dato za rad zauvek proći. Iskoristite budno svaku priliku koja vam se ukaže da progovorite prikladnu reč onima s kojima dolazite u kontakt. Nemojte očekivati da se prvo upoznate s njima da bi im tek tada ponudili neprocenjiva blaga istine. Pođite na rad, i put će se otvoriti pred vama.

Na dan suda koji dolazi, izgubljeni će u potpunosti shvatiti značaj žrtve prinесene na Golgoti. Uvideće šta su izgubili odbijajući da budu verni i odani Bogu. Razmišljaće o uzvišenom i čistom druženju sa spasenima što je moglo da bude i njihovo preimućstvo. Ali tada će biti prekasno. Poslednji poziv već je upućen; i začuće se tužno jadikovanje: „Žetva je prošla, ljeto minulo, a mi se ne izbavismo“ (Jeremija 8,20).

Na nama je teška odgovornost da stanovnike sveta upozorimo na propast koja im predstoji. Pozivi za pomoć dolaze nam sa svih strana, izbliza i izdaleka. Bog poziva Zajednicu da se probudi i da se obuče u silu svoju. Krunu besmrtnosti treba steći; carstvo nebesko treba zadobiti; svet koji propada u neznanju treba prosvetliti.

Svet može biti osvedočen, ne toliko onim što se propoveda sa propovedao-nice, koliko onim što vidi u životu članova Zajednice. Propovednik sa katedre objašnjava teoriju Jevanđelja; praktična pobožnost pripadnika Zajednice potvrđuje silu tog jevanđelja.

Iako slaba i puna nedostataka, i često zaslužuje opomene, savete i ukore, Zajednica je ipak predmet najveće Hristove ljubavi. U svojoj milosti Hristos proverava ljudska srca i dovodi do takvih promena u njihovom karakteru da se anđeli dive tome i svoju radost izražavaju u pesmama zahvalnosti i slave. Naročitu radost njima pričinjava i sama pomisao da u srcu grešnih i zabludelih ljudskih bića dolazi do takvog preobražaja. Kada poruka trećeg anđela preraste u glasni poklič, objavljivanje te poruke biće praćeno silom i slavom velikom. Lica Božjeg naroda biće ozarena nebeskom svetlošću.

Ljude i žene pa čak i decu Gospod će za svoje delo osposobljavati kao nekad malog Samuila, čineći ih svojim glasnicima. Onaj koji nikada ne spava i ne drema bdije budno nad svakim radnikom, u sferi njegove delatnosti. Celo nebo posmatra borbu koju sluge Božje vode, pod očito obeshrabrujućim okolnostima. Dok sluge

Gospodnje pod zastavom svog Iskupitelja krstare svetom boreći se u dobroj borbi vere, zadobijaju se nove pobjede i stižu nova priznanja u slavu Božjeg imena. Svi nebeski anđeli spremni su da pomognu poniznim i vernim pripadnicima Božjeg naroda; i dok borbeno svrstani, Gospodnji radnici na ovom svetu pevaju svoje pesme zahvalnosti, njima se u toj pesmi pridružuje i nebeski hor, odajući zahvalnost i slavu Bogu i Njegovom Sinu.

Ništa nije prividno tako bespomoćno, a u stvari ipak tako nesavladivo kao duša koja oseća svoju nedostojnost i u potpunosti se oslanja na zasluge Spasiteljeve. U pomoć takvima Bog bi radije poslao sve anđele s neba nego što bi dopustio da propadnu.

Borbeni poklič čuje se dužinom cele linije (vekovnog sukoba). Svaki vojnik krsta treba da se probija napred, ne u samopouzdanju, nego u krotosti, smernosti i čvrstoj veri u Boga. Svako od nas ima svoj životni zadatak koji neće prestati sa ovim životom. Za kratko vreme poćivaćemo dok budemo u grobu, ali kad dođe poziv da ustanemo, ponovo ćemo dobiti svoj zadatak u carstvu Božjem.

ZADATAK ČLANOVA ZAJEDNICE

Mi imamo Gospodnju poruku koju treba da prenesemo svetu, poruku koja treba da se prenosi u svoj punini duhovne sile. Naši propovednici treba da shvate svu neophodnost traženja i spasavanja izgubljenih. Neobraćenima treba neposredno upućivati poziv i lično kontaktirati s njima. „Zašto s carinicima i grešnicima Učitelj vaš jede i pije?“ pitali su fariseji Hristove učenike. A Spasitelj je odgovorio: „Ja nisam došao da zovem pravednike, nego grešnike na pokajanje“ (Mat. 9,11.13). Taj zadatak On i pred nas postavlja. A to je danas potrebnije nego što je bilo ikada ranije.

Svojim propovednicima Bog nije stavio u zadatak da određuju i utvrđuju pravo pojedinih članova u skupštinama. Jer tek što se ponadate da ste u tome nešto postigli, javlja se (prividno) potreba da sve poćinjete iznova. Članovi kojima se na ovakav način poklanja toliko vremena i pažnje obićno postaju slabići u veri. Kad bi se devet desetina ovakvih napora poklonjenih takvim članovima posvetilo onima koji nikada nisu čuli za istinu, koliko bi se veći napredak mogao postići! Bog uskraćuje svoj blagoslov zato što Njegov narod ne radi u skladu sa Njegovim uputstvima.

Kada svoje vreme i talente, koje namenski treba da koriste u zalaganju za neobraćene, posvećuju onima koji poznaju istinu, naši propovednici takve samo čine još slabijima. U mnogima od naših skupština po gradovima propovednik govori svake subote, i članovi dolaze u dom Božji subotu za subotom a nemaju da kažu nijednu reć o blagoslovima koje su primili zato što oćekuju samo da im se daje. U toku sedmice oni ne nastoje da žive prema poukama koje primaju

subotom. Dokle god članovi Zajednice ne ulažu nikakve napore da primljene blagoslove podele sa drugima, velika duhovna slabost biće neizbežni rezultat.

Najveću pomoć pripadnicima našeg naroda ukazaćemo kada ih naučimo da rade za Boga, da u tome zavise od Njega a ne od svojih propovednika. Naučimo ih da rade kao što je Hristos radio. Neka se pridruže vojsci Njegovih radnika nastojeći da verno i savesno služe Njemu.

Ima prilika kad naši propovednici subotom treba da po skupštinama održavaju kraća izlaganja puna života i ljubavi Hristove, ali članovi skupštine ne treba da očekuju propoved svake subote.

Imajmo na umu činjenicu da smo na ovoj zemlji samo gosti i stranci, prolaznici koji traže bolju zemlju nebesko nasleđe. Zato u svoj rad unosimo takvu usrdnost, takvu pobožnost da grešnici budu privučeni Hristu. Oni koji su učinili zavet sa Gospodom da će služiti samo Njemu dužni su da se ujedine s Njim i u velikom i uzvišenom delu spasavanja duša. Neka članovi u toku sedmice verno obavljaju svoje hrišćanske dužnosti, a subotom neka iznose svoja iskustva. Tada će skupovi biti kao obrok u pravo vreme, donoseći svim prisutnima nov život i svežu snagu. Kad pripadnici Božjeg naroda uvide koliko je neophodno da na obraćanju grešnika rade kao što je Hristos radio, svedočanstva koja oni iznose na subotnom bogoslužjenju biće puna sile. Oni će radosno govoriti o dragocenim iskustvima stečenim u hrišćanskom zalaganju za druge.

Svoje vreme naši propovednici ne treba da provode u zalaganju za one koji su već primili istinu. Pokrenuti Hristovom ljubavlju koja poput upaljene buktinje gori u njihovom srcu, oni grešnike treba da privode Spasitelju. Seme istine oni treba da seju pored svake vode. Oni stalno treba da posećuju nova mesta; i da podižu nove skupštine. One koji se opredele za istinu treba organizovati u skupštine, i propovednik tada treba da pređe u druga isto tako važna polja.

Čim se jedna skupština organizuje, propovednik je dužan da članove uputi u rad. Treba ih naučiti kako da u tom radu budu uspešni. Takvom obučavanju propovednik treba da posveti više vremena nego držanju propovedi. Svoje članove on treba da nauči kako primljeno znanje mogu da prenesu na druge. Iako novoobraćene treba uputiti da traže savet od onih koji su iskusniji u radu, u isto vreme ih treba učiti da propovednika ne stavljaju na mesto koje pripada Bogu. Propovednici su samo ljudska bića podložna ljudskim slabostima. Hristos je jedini čijem vođstvu se sa sigurnošću možemo poveriti. „I riječ postade tijelo i useli se u nas, puno blagodati i istine... I od ponoć Njegove mi svi uzimamo blagodat za blagodaću“ (Jovan 1,14.16).

Sila Jevanđelja dolazi na tako organizovane skupštine i grupe osposobljavajući ih za službu. Neki od novoobraćenih biće tako ispunjeni silom Božjom da će odmah poći na rad. Oni će u radu biti tako marljivi da neće imati ni vremena ni

sklonosti da ruke svoje braće slabe bezobzirnim kritikovanjem. Njihova jedina želja biće da istinu prenesu u nove oblasti.

Gospod mi je prikazao delo koje se mora izvršiti u našim gradovima. Vernici u tim gradovima mogu da rade za Boga među svojim susedima. Oni mogu da deluju mirno i nenametljivo, unoseći atmosferu neba u svaku kuću u koju uđu. Ako, gubeći iz vida sebe i svoje „ja“, uvek ukazuju samo na Hrista, snaga njihovog uticaja osetiće se na svakom koraku.

Radnik koji se bezrezervno posveti službi u delu Božjem, stiče iskustva koja ga osposobljavaju da u radu za Učitelja biva sve uspešniji. Ono čime je on sam bio privučen Hristu pomoći će mu da sada on druge privlači Spasitelju. On možda nikada neće nastupati kao javni govornik, ali on pred Bogom ipak deluje kao propovednik, i svojim radom svedoči da je zaista rođen od Boga.

Nije Gospodnja namera da se rad na sejanju semena istine prepusti samo propovednicima. I one koji nisu pozvani u propovedničku službu treba ohrabrivati da rade za Učitelja prema svojim različitim sposobnostima. Stotine ljudi i žena koji u duhovnom smislu „stoje besposleni“ mogli bi znatno da doprinesu službi koju Bog rado prihvata. Unoseći istinu u domove svojih srodnika, prijatelja i suseda, oni mogu da učine veliko delo za Učitelja. Bog ne gleda da li je neko istaknuta ličnost. Smerne i pobožne hrišćane On može da upotrebi, čak ako i nemaju tako svestrano obrazovanje kao neki drugi. Takvi mogu da se posvete radu za Njega idući od kuće do kuće. Sedeći pored ognjišta ako su smerni, obazrivi i pobožni oni stvarnim potrebama porodice mogu da odgovore više nego rukopoloženi propovednik.

Zašto vernici nisu dublje i usrdnije zainteresovani za one koji još nisu u Hristovom stadu? Zašto se ne sastaju po dvoje ili troje da se mole Bogu za spasenje nekoga čije su im potrebe poznate, a zatim i za druge? U skupštinama treba organizovati rad po raznim grupama. Pojedinci različitih sposobnosti treba da se udruže u radu na pridobijanju ljudi (Mat. 4,18.19). Neka duše iz tame i izopačenosti ovog sveta pozivaju u spasonosnu čistotu Hristove ljubavi. Na formiranje tih malih grupa koje treba da predstavljaju osnovu hrišćanskih napora, ukazao mi je Onaj koji nikada ne greši. Ako skupština ima veći broj članova, oni treba da organizuju manje radne grupe koje će se zalagati ne samo za članove nego i za nevernike. U onim mestima gde ima samo dvoje ili troje vernika, oni treba da se organizuju u jednu radnu grupu. Svoju grupu oni treba da drže u neraskidivom jedinstvu, nastupajući zajednički u ljubavi i slozi, podstičući jedan drugoga u radu i stičući snagu i hrabrost iz tako primljene pomoći. U svom radu oni treba da ispoljavaju hrišćansko strpljenje i dugo podnošenje, ne izgovarajući plahovito nijednu reč, upotrebljavajući dar govora samo da jedan drugoga izgrađuju i jačaju u najsvetijoj veri. Neka se u hrišćanskoj ljubavi zalažu za one koje tek treba

privesti stadu, zaboravljajući potpuno na sebe u nastojanju da pomognu drugima. Dok tako rade i mole se u ime Hristovo, njihov broj će se povećavati; jer Spasitelj kaže: „Ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za što se uzmore, daće im Otac moj koji je na nebesima“ (Mat. 18,19).

Neobrađeni krajevi zemlje

U smernoj zavisnosti od Boga, porodice naših vernika treba da se sele u neobrađene krajeve Njegovog vinograda. Posvećeni ljudi i žene treba da poput stabala rodnih plodovima pravde stoje i u dosad neobrađenim krajevima zemlje. Kao nagradu za svoj samopožrtvovani rad u sejanju semena istine, oni će požnjati bogatu žetvu. Dok oni, jednu za drugom, posećuju porodice koje se još uvek nalaze u duhovnoj tami, otvarajući pred njima Svete spise, srca mnogih biće ganuta i pridobijena.

I u onim poljima gde je stanje tako beznadežno i obeshrabrujuće da mnogi radnici ne pristaju da rade u njima, veoma zapažene promene na bolje mogu nastati zahvaljujući samopožrtvovanim naporima običnih članova Zajednice. Ti smerni radnici mogu da ostvare mnogo zato što rade strpljivo i istrajno, ne oslanjajući se na ljudsku snagu, već na Boga koji u potpunosti odobrava njihov rad. Koliko je blagoslova primljeno zahvaljujući upravo zalaganju ovakvih radnika nikada se neće saznati na ovom svetu.

Misionari koji se sami izdržavaju

Misionari koji se sami izdržavaju često mogu da budu veoma uspešni. Njihov rad se od malih i skromnih početaka, kako idu napred pod vođstvom Svetog Duha, sve više širi. Neka se u jevanđeljskom radu dobrovoljno udruže dvoje ili više njih. Oni od vodećih ljudi u Zajednici možda neće primiti nikakvo naročito ohrabrenje niti nagoveštaj neke finansijske podrške; pa ipak treba da nastave svoj rad moleći se, pevajući, poučavajući druge i živeći u istini. Mogu da rade i kao akviziteri sa našim knjigama, unoseći i na taj način istinu u mnoge porodice. Iskustva koja mogu steći nastavljajući takav rad, biće za njih pravi blagoslov. Svest da sopstvenom snagom ne mogu učiniti ništa učiniće ih poniznima, ali pošto Gospod ide pred njima oni će i među bogatima i među siromašnima naići na odobravanje i pomoć. Čak i siromaštvo ovih odanih misionara može da im otvori put do srca onih za koje se u svom radu zalažu. I dok tako nastavljaju svojim putem pomagaće im na razne načine upravo oni kojima oni donose duhovnu hranu. Oni nose poruku koju im je sam Bog dao, i njihovi napori biće krunisani uspehom. Na taj način istinu će upoznati mnogi koji, bez ovih skromnih učitelja, nikada ne bi bili privedeni Hristu.

Bog poziva radnike da pođu u polja koja već dozrevaju za žetvu. Treba li s

tim da čekamo zato što je riznica ispražnjena, zato što s teškom mukom izdržavamo i radnike koji se već nalaze na tim poljima? Pođite u veri, i Bog će biti s vama. Za one koji su često primorani i da plaću dok seju dragoceno seme istine, Božje obećanje glasi: „Poći će s pjesmom noseći snopove svoje“ (Ps. 126,6).

Ništa nije tako dragoceno kao uspeh. Nastojte da očekivani uspeh osigurujete istrajnim naporima, i delo će napredovati. Otvoriće se nova polja. Mnoge duše biće dovedene do poznanja istine. Neophodno je da imamo više vere u Boga.

Našem narodu data je velika svetlost, ipak su mnogi od naših propovednika primorani da se iscrpljuju po skupštinama, učeći one koji bi trebalo da budu učitelji; prosvetljujući one koji treba da budu „svjetlost svijetu“, snabdevajući vođom one u kojima treba da bude izvor vode žive; obogaćujući one koji bi mogli da budu rudnici dragocene istine; ponavljajući jevanđeljski poziv onima koji rasejani po svim krajevima sveta sami treba da nebesku poruku prenose neupućenima; hraneći one koji su i sami dužni da izađu „na puteve i među ograde“ i da upućuju poziv: „Hajdete, jer je već sve gotovo“.

Oni koji su oslobođeni okova greha, koji su skrušena srca tražili Gospoda i dobili odgovor na svoje usrdno traženje pravde, nikada neće ostajati hladni i ravnodušni. Njihovo srce je puno nesebične ljubavi i saosećanja prema grešnicima. Oni se odriču svakog ovozemaljskog slavljublja i svakog ugađanja sebi. Stalan kontakt s dubokim božanskim istinama čini ih sve više i više sličnima njihovom Spasitelju. Oni likuju u Njegovom trijumfu i sve ono čemu se On raduje i oni se raduju. Iz dana u dan oni dostižu punu visinu uzrasta pravih ljudi i žena u Hristu Isusu.

RADNICI IZ REDOVA OBIČNOG ČLANSTVA

Bog sa velikim interesovanjem posmatra stanovnike ovog sveta. On zna koliko ljudska bića svoje sposobnosti mogu da upotrebe u službi Njemu. Računajući na svoje radnike, i muškarce i žene, On je kroz sva vremena pripremao put pred njima, govoreći: „Pripadnicima svake generacije Ja šaljem svoje glasnike koji će predstavljati veliku svetlost u duhovnoj tami svoga vremena. Pridobijeni za službu Hristovu, oni će svoje talente upotrebiti na slavu Moga imena. U radu za Mene oni će biti revnosni, odani i požrtvovani. Svojim naporima oni će istinu na najubedljiviji način prikazati hiljadama, otvarajući oči duhovno zaslepljenima da vide spasenje Moje. Istina će biti prikazana tako jasno i razgovetno da će i begunac stići da je pročita. Da bi se doprlo do srca ljudi, pronalaziće se stalno novi putevi. Neki od metoda upotrebljenih u tom radu razlikovaće se od prakse ustaljene u prošlosti, ali neka niko zbog toga ne zaprečuje put destruktivnim kritikovanjem.“

Oni koje Bog izabira za svoje radnike nisu uvek talentovani i cenjeni u očima

sveta. On ponekad bira i neuke. Takvima On daje naročite zadatke. Oni mogu da se približe slojevima i onih koji su za druge potpuno nepristupačni. Otvarajući srce za istinu, oni postaju mudri i potpuni u Hristu. Njihov život odiše mirisom prave pobožnosti. O svakoj svojoj reči oni duboko promišljaju pre nego što je izgovore. Uvek se trude da budu na blagoslov svojim bližnjima. Nastoje da usreće i ohrabre nevoljne i potištene. Shvataju neophodnost stalnog učenja u školi Hristovoj, da bi njihov rad bio u saglasnosti sa voljom Božjom. Trude se da na najbolji način slede Hristov primer u nošenju krsta i u samoodricanju. Oni su Božji svedoci, otkrivajući Njegovo saosećanje i Njegovu ljubav, i pripisujući svu slavu Onome koga ljube i kome služe svim svojim srcem.

Učeći stalno od Velikog Učitelja i postižući stalno sve viši stepen savršenstva, oni su ipak za sve to vreme svesni svoje slabosti i nedovoljnosti. Snažno oduševljenje Hristovim osobinama i ljubav prema Njemu sve više ih duhovno uzdižu i oplemenjuju. Hristove vrline oni primenjuju u praksi; jer se njihov život izjednačuje s Njegovim životom. U duhovnom smislu oni stalno napreduju i uzdižu se sve više na blagoslov sveta i na čast i slavu svom Iskupitelju. Za takve Isus kaže: „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju“ (Mat. 5,5).

Takve radnike treba ohrabrivati. Oni rade ne da bi se istakli pred ljudima, nego da proslave Boga. I oni zaista zaslužuju Njegovo odobravanje. Takve radnike Gospod povezuje sa onima koji su znatno istaknutiji po svojim sposobnostima, da popunjavaju praznine koje oni ostavljaju u svom radu. Njemu je veoma drago kad se oni međusobno cene i uvažavaju, jer svi predstavljaju karike u lancu Njegove službe.

Oni koji imaju visoko mišljenje o sebi i koji smatraju da su po svojim sposobnostima znatno iznad drugih, omalovažavaju ove skromne i skrušene radnike; ali Bog ih ni za trenutak ne gubi iz vida. On zapaža i uvažava sve što oni čine u nastojanju da pomognu onima kojima je pomoć zaista potrebna. Kada se iskupljeni okupe u nebeskim dvorovima, oni će stajati najbliže Sinu Božijemu. Oni će blistati kao zvezde u dvorima Gospodnjim, počastvovani od Njega zato što su smatrali za čast da služe onima za koje je On dao svoj život.

Bog će pokrenuti ljude skromnih položaja u životu da objavljuju poruku sadašnje istine. Mnogi od takvih biće zapaženi kako primorani Duhom Božjim žure na sve strane prenoseći svetlost onima koji se još uvek nalaze u tami zabluda. Istina, poput vatre u njihovim kostima, ispunjava ih žarkom čežnjom da nose svetlost onima „koji sjede u tami“. Reč Gospodnju propovedaće mnogi, iako potpuno neobrazovani. Čak će i deca biti pokrenuta Svetim Duhom da razglašuju poruku neba. Duh će se izliti na one koji se potčine Njegovoj pokretačkoj sili. Oslobodivši se obaveznosti ljudskih pravila i opreznosti, oni će se pridružiti vojsci Gospodnjih radnika.

U budućnosti će i ljudi najobičnijih poziva u životu, pokrenuti Gospodnjim Duhom napuštati svoja zanimanja i poći da propovedaju poslednju poruku milosti. Oni treba što je moguće brže da se pripremaju za to, da bi njihovi napori bili krunisani uspehom. Oni saraduju sa nebeskim silama, jer su spremni da se „troše“ i da budu „istrošeni“ u službi Gospodu. Niko nije ovlašćen da sprečava ovakve radnike. Oni treba da se osećaju Bogom poslani dok ispunjavaju ovaj veliki nalog. Niko ne bi smeo da im uputi nijednu zajedljivu i podrugljivu reč dok seju seme Jevanđelja po teško pristupačnim i neobrađenim krajevima zemlje.

Najpoželjnije vrline u životu jednostavnost, poštenje, istinoljubivost, neporočnost, neokaljana čestitost ne mogu se ni kupiti ni prodati; sve je to besplatno stavljeno na dohvrat neukom kao i obrazovanom, crncu kao i belom, skromnom seljaku kao i caru na prestolu. Smerni radnici koji se ne oslanjaju na sopstvenu snagu i sposobnosti, nego rade u jednostavnosti, uzdajući se uvek u Boga, učestvovali u radosti Spasiteljevoj. Svojim istrajnim molitvama oni će privoditi duše podnožju krsta. U saradnji sa njihovim samopožrtvovanim naporima Hristos će pokrenuti srca onih za koje se zalažu, čineći čuda u obraćanju duša. Ljudi i žene će radosno pristupati u članstvo Zajednice. Podizaće se molitveni domovi i otvarati škole. Srca radnika biće ispunjena radošću dok posmatraju čudesno delovanje Božje u spasavanju duša.

Iskupljeni će tek kada se nađu u prisustvu Božjem uvideti koliko su bili kratkovidni u svojim zaključcima o tome šta se u nebu beleži kao uspeh. Osvrćući se na svoje napore da bi ostvarili uspeh, uvideće koliko su besmisleni bili njihovi planovi, koliko sićušna njihova prividna iskušenja, koliko bezrazložne njihove sumnje. Uvideće kako su često doživljavali neuspeh u svom radu samo zato što nisu imali dovoljno poverenja u Božja obećanja. Kao ispisanu svetlećim slovima, shvatiće istinu da položaj u ovom životu ne priprema nikoga za ulazak u nebeske dvorove. Uvideće takođe da počasti koje se često ukazuju ljudima pripadaju samo Bogu, da svu slavu treba odavati samo Njemu. Sa usana anđeoskog hora i bezbrojnog mnoštva iskupljenih zaoriće skladno zajednički refren: „Velika su i divna djela Tvoja, Gospode Bože Svedržitelju, pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih! Ko se neće pobožati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje? Jer si Ti jedini svet!“ (Otkr. 15,3.4).

ŠIRITE TRIJUMF KRSTA

„Koji dakle svoga Sina ne poštedje, nego Ga predade za sve nas, kako dakle da nam s Njim sve ne daruje?“ (Rimlj. 8,32).

Kada je ovaj čudesni i neprocenjivi Dar darovan za spasenje sveta, ceo nebeski svemir bio je silno pokrenut u naporu da shvati neizmernu Božju ljubav, pokrenut da u srcu ljudi probudi zahvalnost srazmernu veličini tog Dara. Zar da

onda mi kao oni za koje je Hristos dao svoj život hramljemo između dva mišljenja? Zar da vraćamo Gospodu samo neznatni deo sposobnosti i snaga koje nam je darovao? Možemo li da učinimo tako nešto kad znamo da je Onaj koji je bio Zapovednik celog neba ostavio svoju carsku odoru i krunu i, videvši bespomoćnost palog ljudskog roda, došao na ovu zemlju u ljudskoj prirodi da bi nama omogućio da se u svojoj ljudskosti povežemo sa Njegovim božanstvom? Pristao je da postane siromah da bismo mi stekli pravo nebesko bogatstvo, „vječnu i od svega pretežniju slavu“ (2. Kor. 4,14). Da bi nas izbavio pristao je da se u poniženju spušta sve dublje, sve dok kao božansko-ljudski mučenik na Golgoti nije bio podignut na krst da bi sve ljude privukao k sebi. Dublje poniženje od ovoga Sin Božji zaista nije mogao da pokaže; nije mogao da se spusti niže.

To je tajna pobožnosti, tajna koja inspiriše nebeska bića da služe palom ljudskom rodu, da bi se u svetu probudilo duboko interesovanje za plan spasenja. To je tajna koja je pokrenula celo nebo da se ujedini sa čovekom u ostvarivanju velikog Božjeg plana za spasavanje palog sveta.

Zadatak Zajednice

Ljudskim oruđima poveren je zadatak da pobeđu krsta šire tačku po tačku. Kao Glava Zajednice, Hristos s punim pravom sve one koji tvrde da veruju u Njega poziva da slede Njegov primer samoodricanja i samopožrtvovanja u radu na obraćanju onih koje sotona i sve njegove vojske zla svim silama nastoje da unište. Pripadnici Božjeg naroda su pozvani da se bez odlaganja okupljaju pod krvlju poprskanu zastavu Hrista Isusa. Oni neprekidno moraju da nastavljaju rat protiv neprijatelja, uzbijajući boj do vrata. I svakome ko se svojim obraćenjem pridruži redovima Zajednice treba određeno predočiti njegovu dužnost. Svako treba rado i spremno da doprinosi svoj udeo u ovoj borbi. Članovi Zajednice koji ulažu najusrdnije napore u širenju poruke još ovde doživljavaju radost Gospodara svojega i postižu željeni uspeh. Odlučni napori uvek dovode do pobeđe.

Sveti Duh izvor naše delotvornosti

U svojstvu posrednika, Hristos svojim slugama daje prisustvo Svetog Duha. Svojom delotvornošću Duh Sveti osposobljava ljudska oruđa da budu predstavnici Iskupitelja u delu spasavanja duša. Da bismo se ujedinili sa Hristom u ovom radu treba da se potčinimo uticaju i oblikovanju Njegovog Duha. Zahvaljujući tako dobijenoj sili mi možemo sarađivati sa Gospodom kao Njegovi pomoćnici u delu spasavanja duša. Svima koji se bez ikakvog ustezanja posvete službi Gospodnjoj, On daje silu kojom se mogu postići bezgranični rezultati.

Gospod Bog se obavezuje zavetom večnim da će svima koji se posvete potpunom poslušnošću istini podariti milost i snagu neophodnu za to. Kao Onaj

kome je data sva vlast i na nebu i na zemlji Hristos saraduje u saosećanju sa iskrenim dušama koje kao Njegova oruđa iz dana u dan uzimaju živi hleb „koji silazi s neba“ (Jovan 6,50). Zajednica na Zemlji, kada je ujedinjena sa Zajednicom na nebu, može da postigne sve u Hristu Isusu.

Sila data apostolima

Na dan Pedesetnice Onaj koji nema ni početka ni kraja otkrio se u sili svojoj Zajednici. Svojim Svetim Duhom On se poput hujanja silnog vetra spustio u odaju u kojoj su učenici bili okupljeni. Izgledalo je kao da je uticaj ovakvog ispoljavanja Duha vekovima bio zadržavan, i sada se nebo radovalo što može da izlije na Zajednicu obilje te duhovne sile. I, pod uticajem Duha, reči pokajanja i priznanja greha mešale su se s pesmama zahvalnosti zbog oproštenih greha. Pored zahvalnosti čule su se i reči proročanstva. Celo nebo spustilo se da posmatra i da u obožavanju uzdiže mudrost neuporedive i neshvatljive ljubavi. Preneraženi u čudu i divljenju, apostoli i učenici mogli su samo da uzviknu: „U ovome je zaista ljubav!“ (1. Jov. 4,10). Oni su rado prihvatili ovaj očekivani dar. I šta je usledilo? Hiljade duša obraćalo se u jednom danu. Mač Duha, naoštren novom silom s visine i sevajući kao munja s nebeskog svoda, krčio je sebi put kroz sve prepreke neverovanja.

Čovekoljublje koje je tada obuzelo srca učenika bilo je tako potpuno, tako duboko i tako dalekosežno da ih je to neodoljivo nagonilo da odlaze u sve krajeve sveta, svedočeći: „Ne dao Bog da se hvalimo ili ponosimo bilo čim, osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista.“ Bili su ispunjeni žarkom čežnjom da sve one koji treba da se spasu, privedu Zajednici. Pozivali su vernike da budno i savesno izvršavaju svoje hrišćanske dužnosti, kako bi istinu mogli da čuju svi narodi, i zemlja je bila puna slave Gospodnje.

Ista sila i danas treba da se otkrije

Tako revnosni i duhovno delotvorni apostoli su postali samo zahvaljujući Hristovoj milosti. U tako prisnu povezanost s Njim oni su dovedeni iskrenom pobožnošću, poniznošću i usrdnom molitvom. Verujući da ih Bog zajedno „s Njim... posadi na nebesima“ (Efesc. 2,6); shvatili su svu veličinu svog duga prema Njemu. Vatrenom usrdnošću i istrajnošću u molitvi dobili su obećani dar Svetog Duha, i zatim su obremenjeni osećanjem dužnosti i svetim revnovanjem da šire trijumf krsta nezadrživo išli napred spasavajući duše. Zahvaljujući njihovim naporima mnoge duše su izvedene iz duhovnog mraka prihativši svetlost života, i mnoge crkve su osnovane.

Treba li da mi danas budemo manje usrdni nego što su bili apostoli? Zar ne treba da i mi živom verom polažemo pravo na obećanja koja su njih pokretala da

se iz dubine svoga bića pozivaju na Hristove reči: „Ištite i primićete“ (Jovan 16,24). Zar se Duh Božji i danas, na usrdnu i istrajnu molitvu, neće spustiti na one koji Ga traže ispunjavajući ih novom silom? Zar Bog svojim pobožnim, pouzdanim i vernim radnicima dok Sveto Pismo otvaraju neupućenima u dragocene istine koje ono sadrži i danas ne govori: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Mat. 28,20). Zašto je, onda, Zajednica tako slaba i beživotna?

Kao što su apostoli, ispunjeni silom Svetog Duha, nezadrživo išli napred objavljujući poruku Jevanđelja, tako Božje sluge i danas treba da idu. Ispunjeni nesebičnom željom da poruku milosti prenosimo onima koji su još uvek u tami zabluda i neverovanja, mi treba da nastavimo delo našeg Učitelja. On nam je dao zadatak koji treba da izvršimo u saradnji s Njim, i On će pokrenuti srca nevernika da se Njegovo delo nastavi u stranim oblastima. Mnogi su već pokrenuti Svetim Duhom, tako da nemarnost i ravnodušnost neće više biti stalne prepreke na putu.

Istorija o radu prvih učenika, koji su pokrenuti i naoružani silom Svetog Duha radili tako revnosno napisana je da bi narod Božji danas iz tih zapisa crpeo nadahnuće i bio usrdniji u radu za Njega. To što je Gospod učinio za svoje verne u danima apostola isto je tako neophodno, i još neophodnije, da učini za svoj narod i danas. Svaki član Zajednice danas treba da čini sve ono što su tada činili apostoli. I što se bezakonje umnožilo i zahteva odlučniji poziv na pokajanje, utoliko naši naponi moraju biti revnosniji i u toliko većoj meri praćeni silom Svetoga Duha.

Svaki onaj koji je ozaren svetlošću sadašnje istine treba da bude ganut sažaljenjem i saosećanjem prema onima koji se još uvek nalaze u duhovnoj tami. Odsjaj jasnih i razgovetnih zraka ove svetlosti treba da se vidi u životu svakog vernika. Gospod i danas očekuje da se izvrši delo slično onome što je On učinio preko svojih izabраниh vesnika posle dana Pedesetnice. Zar revnost Zajednice u ovo vreme, kad se kraj svemu toliko približio, ne treba da bude veća od one koju su pokazali pripadnici apostolske crkve? Revnovanje za slavu Božjeg imena pokretalo je te učenike da svedoče istinu sa velikom silom. Zar i naša srca ne treba da gore takvom revnošću i čežnjom da govorimo o ljubavi koja nas je iskupila, o Hristu i to raspetom? Zar sila Božja i danas ne treba da se otkrije i to još izrazitije nego u danima apostola?

DELO BOŽJE U GRADOVIMA

Ouklend, Kalifornija, 1. aprila, 1874.

U snu mi je bilo pokazano savetovanje i planiranje naše braće u pogledu rada za ovo vreme. Pojedini su isticali mišljenje da nije najbolje ulaziti u velike gradove, nego da sa radom treba otpočeti u manjim mestima, udaljenim od gradova; tu bi se nailazilo na manje protivljenja od strane sveštenstva i izbegli bi se veliki

troškovi. Kao razloge za to navodili su da naši malobrojni pripadnici ne bi bili u mogućnosti da poučavaju i pastirski brinu o svima kojima bi zbog većeg protivljenja na koje se u gradu nailazi bilo neophodno više pomagati nego skupštinama u manjim provincijskim mestima. Ali na taj način bi plodovi serijskih predavanja, pogodnih za rad u gradovima, bili u velikoj meri izgubljeni. Ponovo je s obzirom na naša ograničena sredstva, i zbog mnogih promena koje se prirodno mogu očekivati u jednoj skupštini u velikom gradu naglašavano da bi u takvoj sredini bilo veoma teško podići skupštinu koja bi predstavljala snagu za delo Božje. Moj suprug je preporučio braći da u velikim gradovima bez odlaganja planiraju ulaganje većih i svestranijih napora koji bi bolje odgovarali karakteru naše poruke. Jedan radnik je, iznoseći svoje iskustvo, prikazao rad u gradovima skoro kao potpuni promašaj, tvrdeći da se u manjim mestima postiže znatno veći uspeh.

Onaj koji ima dostojanstvo i autoritet koji prisustvuje svakom našem savetovanju slušao je s dubokim interesovanjem svaku reč. Govoreći odmereno i sa savršenom sigurnošću, On je naglasio: „Ceo svet je veliki Božji vinograd. Gradovi i sela sačinjavaju delove tog vinograda, i svi delovi moraju biti obrađeni. Sotona će nastojati svim silama da obeshrabri radnike i da objavljuvanje poruke i širenje svetlosti spreči ne samo u velikim i istaknutim nego isto tako i u najzabačenijim mestima. Ulagaće se očajnički naponi da se narod odvrti od istine i zadrži u zabludi. Nebeski anđeli imaju nalog da sarađuju sa Božjim izabranim vesnicima na zemlji i da im pomažu u njihovim naporima. Propovednici su dužni da nepokolebljivu veru i nadu stalno podstiču i održavaju kao što je to činio i sam Hristos, njihov živi Poglavar. Oni su dužni da pred Bogom uvek budu ponizni, krotki i smerni u srcu.“

Božja je namera da Njegova dragocena Reč, sa svojim porukama opomene i ohrabrenja, dopre do svih koji se još uvek nalaze u tami zablude i koji ne znaju za našu veru. Reč Božju treba propovedati svima, i ona za njih treba da bude svedočanstvo, bilo da poslušaju ili da ne poslušaju. Nemojte se osećati odgovornima da sami svojim trudom i sposobnošću osvedočite i obratite svoje slušaoce. Samo Božja sila može da smekša i obrati srca ljudi. Vaše je da objavljujete reči života, kako bi svi imali mogućnost da prihvate istinu ukoliko to žele. Onima koji je odbace, ta istina biće sudija u poslednji dan.

Mi istinu ne smemo skrivati po zabačenim mestima na zemlji, već je moramo obznanjivati svuda i na svakom mestu; blistavi zraci njene svetlosti moraju obasjavati i naše velike gradove. U svom radu Hristos se zadržavao na obali jezera i na raskršćima velikih prometnih puteva gde je mogao da dolazi u kontakt sa ljudima iz svih krajeva sveta. On je iznosio pravu istinu i sejao seme Jevanđelja; On je istinu oslobađao od bilo kakvog mešanja sa zabludom, i izlagao je u njenoj prvobitnoj jednostavnosti i jasnoći, kako bi ljudi mogli da je shvate. Nebeski

Vesnik koji se nalazio među nama naglasio je: „Nikada ne gubite iz vida činjenicu da je poruka koju objavljujete namenjena celom svetu. Tu poruku treba odneti u svaki grad, u svako naselje, objavljujući je na svim putevima i među ogradama. Objavljivanje te poruke ne smete ograničavati na bilo koje mesto“. Parabolom o sejaču i semenu Hristos je ilustrirao svoj rad i rad svojih slugu. Seme pri sejanju pada na raznovrsno zemljište. Neka zrna padaju na neplodno tle, ipak sejač zbog toga ne prestaje da seje. Seme istine treba da sejete na svakom mestu. Iznosite Reč Božju gde god vam se za to ukaže prilika. Sejte pokraj svake vode. Možda nećete odmah videti rezultate svog rada, ali ne obeshrabrujte se. Govorite reči koje Hristos stavi u vaša usta. Radite kao što je On radio. Uđite u svaki grad i u svako selo, kao što je to i On činio za vreme svoje javne službe na ovoj zemlji.

Iskupitelj sveta je imao mnogo slušalaca, ali malo sledbenika. Noje je sto dvadeset godina propovedao prepotopnome svetu, ali je ipak malo bilo onih koji su cenili i pravilno iskoristili to dragoceno vreme milosti i proveravanja. Niko se nije ubrojao u vernike i ušao u kovčeg izuzev Noja i njegove porodice. Od svekolikog stanovništva tadašnjeg sveta samo je osam duša primilo Božju poruku, ali je ta poruka osudila svet. Bilo im je dato dovoljno svetlosti da bi mogli da poveruju; odbacivanjem dobijene svetlosti zapečatili su svoju propast. Poruka koju mi objavljujemo svetu biće miris života za život svima koji je prihvate, a osuda svima onima koji je odbace.

Nebeski Vesnik se okrenu jednom od prisutnih i reče: „Tvoje ideje u pogledu dela za ovo vreme suviše su ograničene. Svoju svetlost ne smeš ograničavati na mali prostor, stavljajući je pod sud ili pod odar, već je moraš staviti na svetnjak da svetli svima koji su u Božjoj kući a Njegova je kuća ceo svet. Moraš imati šire poglede o delu u kojem učestvuješ.“

RAD U MNOGOLJUDNOM NJUJORKU

Sv. Helena, Kalifornija, 1. septembar, 1902.

Došlo je vreme da se u cilju objavljivanja istine u našim velikim gradovima ulože odlučni naponi. Poruku treba objavljevati tako upečatljivo da slušaoci budu osvedočeni. Bog će podići radnike spremne da izvrše ovaj zadatak. Neka niko ne sprečava te Bogom pozvane ljude. Ne ometajte ih u radu. To im sam Bog stavlja u zadatak. Oni se nalaze u naročitoj sferi uticaja i objavljuju istinu u okruženju koje najmanje obećava. Neki koji su bili neprijatelji istine postaće veoma korisni saradnici, potpomažući delo Božje i svojim sredstvima i svojim uticajem.

U tim velikim gradovima treba osnivati misije u kojima će se radnici osposobljavati za objavljivanje naročite poruke za ovo vreme. Postoji velika potreba za sticanjem znanja i pouka koje takve misije mogu dati.

Po Božjem uputstvu i nalogu jedna od takvih misija otpočela je sa radom u Njujorku. To delo treba nastaviti u sili istog Duha pod čijim vođstvom je i otpočeto. Onima koji nose teret dela u mnogoljudnom Njujorku treba da ukazuju pomoć i podršku naši najbolji i najuspešniji radnici. Tu treba formirati centar dela Božjeg, i neka sve što se tu postigne bude simbol onoga što Gospod želi da se izvrši u svetu.

Kada bi u tom mnogoljudnom centru zdravstveno misionarsku delatnost obavljali iskusni ljudi i žene, koji bi pravilno predstavljali načela pravog zdravstveno misionarskog rada, to bi znatno doprinelo da ljudi steknu pravu predstavu o istini. U svakom gradu gde se otpočine sa radom treba položiti valjane temelje za trajno delovanje. Treba primenjivati Hristove metode rada. Radom od kuće do kuće i čitanjem Biblije u porodičnom krugu, radnik može naći pristup do srca mnogih koji traže istinu. Otvaranjem Svetih spisa pred zainteresovanima, moleći se s njima i za njih i utvrđujući ih u veri, oni treba da ih uče putevima Gospodnjim.

U mnogoljudnom Njujorku Gospod ima mnogo dragocenih duša koje se ne klanjaju Valu, i koji iz neznanja idu putevima zabluda. Takvima treba preneti svetlost istine da upoznaju Hrista kao put, istinu i život.

Istinu treba da iznosimo u Hristovoj ljubavi. U tom radu ne treba da bude nikakvog preterivanja ni hvalisave razmetljivosti. U svemu treba slediti Hristov primer. Njegovo delo treba nastavljati u poniznosti i jednostavnosti Jevanđelja. Spoljašnji izgledi, ma koliko bili zloslutni, ne treba da zastraše i obeshrabre radnika. Vaše je da propovedate Božju Reč, a On će se pobrinuti da silom svoga Svetog Duha osvedoči slušaoce.

Ljude i žene koji prihvate istinu zato što je ona svojim uticajem ganula i pokrenula njihova srca treba smatrati Hristovom otkupljenom svojinom, a ne obraćenicima bilo kog čoveka. Nijedno ljudsko biće ne treba da vezuje druge za sebe u težnji da ih kontroliše, naređujući im šta moraju a što ne smeju da čine, zapovedajući i komandujući, kao neki oficir u četi vojnika. Tako su postupali sveštenici i poglavari u Hristovim danima, ali to nije hrišćanski način postupanja. Radnici treba da zbiju svoje redove u hrišćanskom jedinstvu, ali nikakav nemudri autoritet ne treba nametati onima koji prihvataju istinu. U svemu što govorimo i činimo treba da se ogleda Hristova krotost.

Svoje napredovanje i uzrast u blagodati, radnik treba da pokaže potpunim potčinjavanjem volji Božjoj. Na takav način on u svom radu može da stekne bogato iskustvo. Kada sve prima u poverenju i u pouzdanju u Boga, veruje i pokorava se rečima Hristovim, njegovi napori postaju delotvorni; u njemu se razvija vera koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Plodovi Duha vide se u svakodnevnom životu, a delotvornost Duha ogleda se u radu takvog radnika.

Hristos je naš uzor, naše nadahnuće, naša od svega pretežnija nagrada. „Vi ste“, kaže apostol, „Božija njiva, Božija građevina“ (1. Kor. 3,9). Bog je glavni Graditelj, ali i čovek treba da ima svoj udeo u tome. On treba da saraduje sa Bogom. „Jer mi smo Božji saradnici“ (1. Kor. 3,9). Nikada ne zaboravite ove reči: „Božji saradnici“. Imajte uvek na umu činjenicu da u ovom radu saradujete sa Hristom kao sa svojim ličnim Spasiteljem koji je vaša snaga i vaša pobeda. To je udeo u kojem svako od nas treba da učestvuje. Svima koji pristanu da učestvuju u ovome dato je sigurno obećanje: „A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji“ (Jovan 1,12). „Bez mene“, naglašava Hristos, „ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5). A smerna duša koja veruje u Njega sa sigurnošću odgovara: „Sve mogu u Hristu Isusu, koji mi moć daje“ (Filibljanima 4,13).

Hristos naš saosećajni Iskupitelj, pun samilosti ostavio nam je svoj nalog: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje svakome stvorenju“ (Marko 15,16). Ovu poruku i opomenu svi treba da čuju. Nagradu neprocenjive vrednosti mogu da dobiju svi koji trče u hrišćanskoj trci. Oni koji istrajno nastave da trče do kraja dobiće nepropadljiv venac života koji nikada neće uvenuti.

NE OKLEVAJTE VIŠE

Naši radnici ne postižu sve ono što se od njih s pravom očekuje. Naši vodeći ljudi ne shvataju svu ozbiljnost zadatka koji se mora izvršiti. Dok razmišljam kako je malo učinjeno da se stanovništvo mnogoljudnih gradova upozori na blizinu Hristovog dolaska, obuzme me silna želja da se nađu ljudi i žene spremni da krenu na rad u sili Duha, pokrenuti Hristovom ljubavlju za duše koje propadaju.

Stanovnici okolnih gradova koji žive takoreći u senci naših vrata bili su dosad neobično zanemareni. Krajnje je vreme za ulaganje organizovanih napora da se poruka sadašnje istine i njima uputi. Novu pesmu treba staviti i u njihova usta. Upoznavši istinu, i oni treba da svetlost treće anđeoske poruke prenose drugima koji se u tom pogledu još uvek nalaze u tami.

Svi mi treba budno da iskoristimo svaku mogućnost koja nam se ukaže za napredak dela u velikim gradovima. Daleko smo zaostali iza svetlosti koja nam je blagovremeno data da poruku spasenja objavljujemo i u gradovima podižući i tu spomenike koji bi svedočili za Boga. Duše i tu treba voditi korak po korak do potpune svetlosti o sadašnjoj istini. Rad treba nastavljati sve dok se ne oformi organizacija naše Zajednice i podigne skroman molitveni dom. Veoma sam ohrabrena osvedočenjem da će nam mnogi i od onih koji ne pripadaju našoj veri znatno pomoći svojim sredstvima. Prema svetlosti koja mi je data, takve osobe će nam na mnogim mestima, naročito u velikim gradovima Amerike, pružiti finansijsku pomoć.

Radnici u gradovima pažljivo treba da pročitaju deseto i jedanaesto poglavlje

u poslanici Jevrejima i da pouke sadržane u tim poglavljima praktično primenjuju u svom životu. U jedanaestom poglavlju imamo zapise o iskustvima koja su ljudi stekli samo verom. Oni koji rade za Gospoda u gradovima moraju isto tako svoj rad da nastave verom, čineći najbolje što je u njihovoj moći. Dok uz budno strazhenje revnosno rade i mole se, Bog će čuti i uslišiti njihove molitve. Čineći tako, oni stiču iskustva koja će im biti od neprocenjive vrednosti u njihovom budućem radu. „Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo“ (Jevr. 11,1).

Duboko sam uzbuđena dok ovo pišem. Dužnosti i obaveze u radu za duše očekuju nas u svakom gradu. U velikim gradovima naši radnici treba da organizuju sastanke pod šatorima. Da bi objavljivanje istine bilo praćeno željenom silom, na tim sastancima treba koristiti zaista najbolje talente. Svoj doprinos u tome treba da daju ljudi različitih darova. Nijedan čovek ne poseduje sve darove koji se traže u delu Božjem. Da bi jedan ovakav sastanak bio zaista uspešan potrebni su radnici različitih sposobnosti. Nijedan pojedinac ne treba da smatra da su sve značajne dužnosti samo njegovo preimućstvo.

Srca slušalaca na takvim sastancima biće pokrenuta ako govornici istinu objavljuju u sili Svetoga Duha. Ljubav Hristova, primljena u srce, odagnaće svaku naklonost i ljubav prema zabludi.

Sastanci pod šatorima u načinu održavanja treba da budu slični onima koje smo održavali na početku našeg dela ti sastanci treba da budu odvojeni od poslovnog zasedanja konferencije. Na takvim sastancima radnici treba da budu slobodni, kako bi znanje o istini mogli što uspešnije da prenose na posetioce koji nisu članovi naše Zajednice.

Sastanke pod šatorima treba organizovati tako da siromašni tu mogu dobiti zdravu, ukusnu i dobro pripremljenu hranu po što pristupačnijoj ceni. Tu takođe treba da se nađe i restoran u kojem će se zdrava i ukusna jela servirati na privlačan način. To će se pokazati kao očigledna nastava za mnoge koji ne pripadaju našoj veri. Ovu granu delatnosti ne treba smatrati manje važnom od ostalih grana dela na ovakvim našim sastancima. Svaka grana u delu Božjem tesno je povezana sa ostalim granama, i sve zajedno treba da se razvijaju u savršenom skladu.

BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Ako je ikada bilo vreme da svaka porodična kuća bude molitveni dom, to vreme je upravo sada. Neverovanje i skepticizam preovlađuju na sve strane.

Bezakonje se sve više množi. Izopačenost i razvrat teku životnim tokovima duše, a pobuna protiv Boga razara i same izvore života. Porobljene grehom, moralne sile potčinjene su sotoninoj tiraniji. Dušu čoveka on pretvara u igračku svojih kušanja; i da se moćna ruka Hristova nije ispružila da ga izbavi, čovek bi

nastavio da nemoćno srlja tamo kuda ga vodi arhi-buntovnik.

Pa ipak i pored svega toga, neki od onih koji tvrde da su hrišćani ne održavaju porodično bogoslužjenje. Oni ne odaju čast i slavu Bogu u svom domu; ne uče svoju decu da ljube Boga i da Ga se boje. Mnogi su se toliko udaljili od Boga da se osećaju optuženima kad Mu se približe. Oni ne mogu da pristupe „slobodno prijestolu blagodatni“ (Jevr. 4,16), „podizujući svete ruke bez gnjeva i dvoumljenja“ (1. Tim. 2,8). Pošto ne održavaju živu povezanost sa Bogom, oni imaju samo „obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli“ (2. Tim. 3,5).

Ideja da molitva nije bitna predstavlja jedno od sotoninih najuspešnijih lukavstava da upropasti dušu. Molitva je razgovor duše sa Bogom, koji je Izvor mudrosti, svemoćne sile, mira i sreće. I sam Hristos se molio Ocu „uz vapaje bolne praćene suzama“ (Jevr. 5,7). Apostol Pavle bodri i podstiče vernike: „Molite se Bogu duhom bez prestanka“ (Efes. 6,18); „U svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša“ (Filip. 4,6). „Molite se Bogu jedan za drugoga“, naglašava Jakov, „jer neprestana i usrdna molitva pravednoga mnogo može pomoći“ (Jakov 5,16).

Iskrenim i usrdnim molitvama roditelji treba da podižu zaštitnu ogradu oko svoje dece. U nepokolebljivoj veri, bez ikakve sumnje, oni treba da se mole Bogu da On bude i ostane s njima, i da sveti anđeli čuvaju njih i njihovu decu od sile sotonine.

U svakoj porodici treba da postoji određeno vreme za jutarnje i večernje bogoslužjenje. Kako je lepo i prikladno kad roditelji pre doručka okupe svoju decu oko sebe da se zahvale nebeskom Ocu za zaštitu u toku minule noći, i da u molitvi zatraže Njegovu pomoć, vođstvo i zaštitničku brigu u novom danu! Kako dolikuje hrišćanima da se roditelji i deca uveče ponovo okupe pred Njim da se zahvale za blagoslove primljene u toku dana!

Otac ili, u njegovom odsustvu, majka, treba da vodi bogoslužjenje, odabirajući uvek neki zanimljiv i lako razumljiv odlomak iz Svetih spisa. Te službe treba da budu kratke. Kada se čita neko dugačko poglavlje i upućuju duge molitve, bogoslužjenje postaje zamorno, tako da se kraj istoga jedva dočeka. Kada je čas porodičnog bogoslužjenja suvoparan i nezanimljiv, kada postane tako zamoran da ga se deca zaista plaše, time Bog biva obeščašćen. Očevi i majke, nastojte da čas porodičnog bogoslužjenja učinite što interesantnijim. Nema nikakvog razloga da taj čas ne bude najprijatniji i najpoželjniji u toku celog dana. Malo više pažnje u pripremi bogoslužjenja osposobiće vas da ga učinite i zanimljivim i korisnim. Neka služba s vremena na vreme u nečemu bude malo drugačija. Iz samog teksta koji pročitate iz Svetih spisa možete postaviti neko pitanje ili ubaciti neku prikladnu primedbu. Može se otpojati i neka pesma zahvalnosti. Molitve treba da budu kratke i određene. Onaj koji upućuje molitvu treba jednostavnim rečima da

se zahvali za primljene blagoslove i da zatraži Njegovu pomoć. Kada to dozvoljavaju okolnosti, i deca treba da učestvuju u čitanju Božje Reči i u molitvi.

Samo večnost će otkriti svu korisnost i blagoslove kojima su praćeni časovi ovakvog bogoslužjenja.

Život Avrama, prijatelja Božjeg, bio je život molitve. Gde god bi razapeo svoj šator, podigao bi neposredno pored njega i oltar, na kojem je redovno prinosio jutarnju i večernju žrtvu. Kada je uklanjao svoj šator, oltar je ostajao. I kada je kasnije neki od hananskih nomada naišao na takav oltar po tome bi prepoznao ko je pre njega bio na tom mestu. Čim bi tu razapeo svoj šator, popravio bi napušteni oltar i klanjao se Bogu živome.

Tako i domovi hrišćana treba da budu svetiljke u duhovnoj tami ovoga sveta, Bogu iz njih treba da se svakog jutra i svake večeri uzdižu molitve kao prijatan miomiris tamjana. I Njegova milost i blagoslovi spustiće se na molitelje poput jutarnje rose.

Očevi i majke, okupljajte oko sebe svoju decu svakog jutra i svake večeri i u smernosti srca tražite od Boga pomoć i zaštitu za vaše drage koji se stalno kušaju. Prepreke i neugodnosti obasipaju životni put i mladih i starih. Oni koji žele da u životu uvek budu strpljivi, ljubazni i prijatno raspoloženi moraju se mnogo moliti za to. Pobedu nad sopstvenim „ja“ možemo zadobiti samo ako stalno tražimo i dobijamo pomoć od Boga.

Svakog jutra u molitvi posvetite Bogu i sebe i svoju decu za dan koji je pred vama. Ne opterećujte se brigom i predračunima za mesece i godine unapred; to nije u domenu vaših moći. U današnjem kratkom danu, koji vam je darovan od Boga, radite za Njega kao da vam je to poslednji dan u životu. Sve svoje planove iznesite pred Boga spremni da ih u skladu sa nagoveštajima Njegovog providjenja ostvarite ili pak napustite. Prihvatite Njegove planove umesto svojih, čak i ako to zahteva odustajanje od vaših omiljenih projekata. Tako ćete se u životu i karakteru sve više i više oblikovati prema božanskom Uzoru; a „mir Božji, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu“ (Filib. 4,7).

ODGOVORNOSTI U BRAČNOM ŽIVOTU

Dragi moj brate i sestro, vi ste se međusobno ujedinili doživotnim bračnim zavetom. Vaše privikavanje na zajednički život u braku počelo je. Prva godina u bračnom životu je godina iskustvene spoznaje, kada se supružnici uče i privikavaju na međusobno različite crte karaktera, kao što dete uči svoje zadatke u školi. Ne dozvolite da bilo koje poglavlje iz te prve godine bračnog života osujeti i zagorča vašu buduću sreću.

Sticanje pravilne predstave o bračnim odnosima predstavlja doživotni

zadatak. Stupanjem u brak supružnici polaze u školu koju neće završiti do kraja života.

Brate moj, tvoja supruga je sada svoje vreme, snagu i sreću nerazdvojno vezala za tebe. Tvoj uticaj na nju može da budu „miris života za život“ ili „miris smrti za smrt“. Budi veoma pažljiv da joj ne zagorčavaš život.

Sestro moja, sada praktično moraš da učiš prve zadatke u pogledu odgovornosti koje bračni život neizbežno donosi sobom. Budi sigurna da te zadatke verno izvršavaš iz dana u dan. Čuvaj se da ne ispoljavaš nezadovoljstvo ili neraspoloženje. Ne teži za načinom nekakvog lakšeg života i nerada. Budno se čuvaj da ne kreneš putem sebičnosti.

Neka osećanje naklonosti i ljubavi stalno doprinose uzajamnoj sreći u vašoj životnoj zajednici. Nastojte stalno da jedno drugome život učinite što srećnijim. To je volja Božja u pogledu supružnika. Ali iako treba da budete povezani kao jedno telo, nijedno od vas ne treba da izgubi svoju individualnost za račun drugoga. Bog vam je dao vašu individualnost. Samo Njega treba uvek da pitate: Šta je ispravno? Šta je pogrešno? Na koji način mogu najbolje da ispunim svrhu svoga postojanja zašto sam stvoren? Biblija daje odgovor: „Ne pripadate sami sebi, jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle Boga tijelom svojim i duhom svojim, jer je sve to Božje“ (1. Kor. 6,19.20). Ljubav prema Bogu uvek treba da vam bude ispred ljubavi prema onome što je ljudsko. Osećanje svoje najveće i najuzvišenije ljubavi treba da posvetite Onome koji je svoj život dao za vas. Duša koja živi za Boga posvećuje Njemu i svoja najbolja i najuzvišenija osećanja. Da li su najsnažniji izlivi vaše ljubavi zaista posvećeni Onome koji je umro za vas? Ako jesu, vaša međusobna ljubav biće u skladu sa onim što nebo može da odobri.

Naklonjenost jedne osobe prema drugoj može da izgleda kristalno jasna i zaista divna u svojoj čistoti, ali ipak može da bude površna, jer nije prokušana i proverena. Neka vam zato Hristos bude prvi i poslednji i najbolji u svemu. Gledajte stalno u Njega, i vaša će ljubav prema Njemu što se više kuša i proverava bivati sve dublja i sve jača. I kako se povećava vaša ljubav prema Njemu, tako će postajati sve dublja i sve jača i vaša međusobna ljubav. „Mi, pak, svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu“ (2. Kor. 3,18).

Sada imate dužnosti koje pre stupaju u brak niste imali, i dužni ste da ih izvršavate. „Obucite se dakle... u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost i trpljenje“ (Kol. 3,12). „I živite u ljubavi, kao što je i Hristos ljubio nas“ (Efesc. 5,2). Proučite pažljivo i sledeća uputstva: „Žene, slušajte svoje muževe kao Gospoda. Jer je muž glava ženi kao što je Hristos glava crkvi... i kao što crkva sluša Hrista, tako i žene svoje muževe u svemu. Muževi, ljubite svoje žene, kao što i Hristos ljubi crkvu, i sebe predade za nju“ (Efesc. 22,25).

Brak, **kao doživotno sjedinjenje**, podesan je simbol sjedinjenja koje postoji između Hrista i Njegove Zajednice. Duh koji Hristos ispoljava prema zajednici je duh koji supružnici treba da ispoljavaju jedno prema drugome.

Ni muž ni žena nemaju pravo da gospodare jedno nad drugim. Gospod je postavio načelo kojim se treba rukovoditi u ovom pitanju. Muž treba da voli i štiti svoju ženu kao što Hristos voli i štiti Zajednicu. A žena treba da poštuje i voli svoga supruga. Oboje treba da neguju duh ljubaznosti, nežnosti i dobrote, čvrsto rešeni da jedno drugome nikada ne zadaju bol, žalost ili uvredu.

Brate i sestro, vi oboje imate jako izraženu moć volje. Tu moć možete učiniti velikim blagoslovom ili, pak, velikim prokletstvom i za sebe i za sve one s kojima dolazite u kontakt. Nemojte pokušavati da jedno drugome silom nametnete svoju volju. Činiti tako i sačuvati međusobnu ljubav jednostavno nije moguće. Očevidno ispoljavanje samovolje uništava mir i sreću porodice. Neka vaš bračni život ne bude stalna prepirka i svađa. Ako tako nastavite, bićete nesrećni oboje. Budite ljubazni i blagi u svojim rečima i plemeniti u postupcima, spremni i da odustanete od svojih želja. Budno pazite na svoje reči, jer reči mogu veoma dalekosežno da utiču i na dobro i na zlo. Neka u vašem glasu nikada ne bude zajedljive oštrine i povišenog tona. Unosite u svoj bračni život miris hrišćanskog života miris sličnosti sa Hristom.

Pre nego što neko stupi u jednu tako prisnu vezu kao što je bračna zajednica treba da nauči kako da vlada sobom, i kako da postupa sa drugima.

U vaspitavanju deteta ima trenutaka kada čvrsta i zrela volja majke dolazi u sukob sa nerazumnom i nedisciplinovanom voljom deteta. U takvim trenucima majka treba da postupi veoma promišljeno. Nemudrim postupcima i okrutnim prisiljavanjem može se detetu naneti velika šteta.

Koliko god je to moguće, takve krize treba izbegavati; jer to predstavlja tešku unutrašnju borbu i za majku i za dete. Ali kada do takve krize ipak dođe, dete se mora navesti, ne prisiliti, da svoju volju potčini mudrijoj volji roditelja.

Majka treba savršeno da vlada sobom, ne preduzimajući ništa što bi u detetu moglo da probudi duh izazivačkog prkosa. Svoje zahteve ne treba da izgovara povišenim tonom. Ako se potrudi da govori blago i tiho može postići znatno više. Sa svojim detetom ona treba da postupa na takav način da ga prosto privuče Isusu. Činjenicu da je Bog njen Pomoćnik, a ljubav njena sila, uvek treba da ima na umu. Ako je mudra hrišćanka nikad neće pokušavati da svoje dete primora na poslušnost. Upućujući usrdne molitve Bogu da pobeda ne bude na strani neprijatelja, ona je u isto vreme duboko svesna i neophodnosti duhovne obnove. Dok tako postupa ona uviđa da ista sila koja deluje u njoj deluje isto tako i u detetu. Dete postaje krotkije i spremnije na poslušnost. Bitka je dobijena. Njeno strpljenje, njena blagost i njene reči mudre uzdržljivosti učinile su svoje. Spokojstvo i

mir posle bure deluju kao sunčevi zraci posle kiše. I anđeli, koji su budno posmatrali prizor sukobljavanja, radosno pevaju pesmu istinske pobeđe.

Do ovakvih kriza može isto tako da dođe i u životu supružnika koji ukoliko se ne potčine kontroli Svetog Duha u takvim trenucima ispoljavaju duh plahovitosti i nepromišljenosti, ponašajući se kao nerazumna deca. Sukobljavanje volje jednoga sa voljom drugoga deluje tada kao snažno udaranje kremena o kremen.

Brate moj, trudi se da ispoljavaš nežnost, strpljenje i dugo podnošenje. Imaj na umu da te je tvoja supruga prihvatila kao muža, ne zato da bi gospodario nad njom, nego da bi joj bio zaštitnik. Nikada nemoj da budeš vlastoljubiv i diktator. Snagom jake volje nikada ne prisiljavaj svoju ženu da nešto učini samo zato što ti tako hoćeš. Imaj na umu činjenicu da i ona ima svoju volju i da nešto možda želi da učini po svom nahođenju kao što i ti želiš po svome. Seti se takođe da, kao iskusniji, treba da budeš promišljen i učtiv. „Premudrost koja je odozgo, ona je najprije čista, a potom smirena, krotka, pokorna, puna milosti i dobrih plodova, nepristrasna i nelicemjerna“ (Jakov 3,17).

Veoma bitna pobeđa, koju oboje treba da zadobijete, je pobeđa nad upornim nametanjem svoje volje. U toj borbi pobeđu možete izvojevati samo uz Hristovu pomoć. U nastojanju da pobedite sebe možete se boriti dugo i veoma naporno, ali pobeđa u toj borbi može se zadobiti samo silom koja se dobija sa neba. Milošću Hristovom možete pobediti sami sebe i svoju sebičnost. Živeći Njegovim životom, ispoljavajući samopožrtvovanost na svakom koraku i sve veću naklonost prema onima kojima je zaista potrebna pomoć, zadobijaćete svakim danom nove pobeđe. Svakog dana sve bolje ćete uviđati kako da pobedite svoje „ja“ i da ojačate slabe tačke svoga karaktera. Gospod Isus biće vaša svetlost, vaša snaga i kruna vaše radosti, kada svoju volju u potpunosti potčinite volji Njegovoj.

Ideal koji je Bogom određen za ljude i žene, oni zaista mogu dostići samo ako se u tome stalno osećaju zavisni od Hristove pomoći. Predajte se Bogu u potpunosti i bez ikakve rezerve. Svest da se borite za večni život pružaće vam i predstavljaće za vas stalni podsticaj, utehu i podršku. Hristos će vam dati snage da pobedite. Uz Njegovu pomoć možete zaista da uništite u svom srcu koren sebičnosti.

Hristos je umro da bi se ljudski život mogao povezati sa Njegovim životom u sjedinjenju božanskog sa ljudskim. On je došao na naš svet i živeo božansko-ljudskim životom, da bi ljudi i žene svoj život mogli da usklade sa onim što je Božja namera za njih. Spasitelj vas poziva da se odreknete sebe i uzmete svoj krst. Tada ništa neće moći da spreči duhovni razvoj celokupnog vašeg bića. Zdravo i skladno delovanje otkrivaće se u svakodnevnom vašem iskustvu.

Imajte na umu, dragi brate i sestro, da je Bog ljubav i da Njegovom milošću možete uspeti da jedno drugo učinite srećnim u životu, kao što ste se i zavetovali

prilikom venčanja. Delujući mudro i u sili Iskupitelja vi znatno možete pomoći nekima koji su posrnuli u bračnom životu da se usprave u Gospodu. Ima li nešto što Hristos ne bi mogao da učini? On je savršen u mudrosti, u pravdi, u ljubavi. Ne povlačite se u sebe, zadovoljavajući se da svu svoju ljubav i pažnju poklanjate samo jedno drugome. Ne propustite nijednu priliku koja vam se pruži da doprinesete sreći onih koji se nalaze oko vas, ukazujući im svoju pažnju i ljubav. Reči ljubaznosti, pogled saosećanja, izrazi uvažavanja i razumevanja za mnoge koji se očajnički bore u svojoj usamljenosti, mogu biti kao čaša hladne vode žednoj duši. Vedra i ohrabrujuća reč, samo jedan čin ljubaznosti, u velikoj meri mogu da olakšaju teško breme koje tako nemilosrdno pritiska iznemogla pleća premorenog. Istinska sreća nalazi se u nesebičnom zalaganju da bi se pomoglo drugima. Svaka takva reč i usluga beleže se u nebu kao da su ukazane samom Hristu. „Kad učinite jednome od ove moje najmanje braće“, kaže On, „meni učinite“ (Mat. 25,40).

Živite u sunčevoj svetlosti Spasiteljeve ljubavi. Tada će vaš uticaj biti pravi blagoslov za svet. Neka vas uvek kontroliše Hristov Duh. Neka zakon blagosti i dobrote uvek bude na vašim usnama. Strpljenje i nesebičnost predstavljaju obeležje svake reči i svakog postupka onih koji su ponovo rođeni i žive novim životom u Hristu.

„Niko od nas ne živi samom sebi“ (Rimlj. 14,7). Karakter se i nesvesno ispoljava. Pogled, ton glasa, postupci sve to ima svoj uticaj u stvaranju ili pak uništavanju sreće u krugu porodice; utiče na oblikovanje naravi i karaktera dece; inspirativno podstiče ili pak uništava poverenje i ljubav. Svojim uticajem u porodici sve to čini boljima ili gorima, srećnima ili nesrećnima. Sve što možemo učiniti da svojim pogledom, tonom glasa i postupcima oplemenjujemo, prosvetljujemo, tešimo i hrabrimo one koji su porodičnim srodstvom povezani s nama treba rado da činimo.

2. ZADATAK NAŠIH SANATORIJUMA

„Ljubazni, molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što u duhovnom pogledu napreduješ.“ (3. Jovanova 1,2)

PROSTRANSTVO DELA

Pripadnike svoga naroda Bog je okvalifikovao da svetu prenose svetlost. Podario im je sposobnosti i olakšice pomoću kojih Njegovo delo mogu da proširuju na sve strane sve dok ono ne obuhvati celu zemljinu kuglu. U svim delovima

sveta treba podizati sanatorijume, škole, izdavačke kuće i slične ustanove neophodne za dovršenje Njegovog dela.

Poslednju poruku Jevanđelja treba objaviti „svakom plemenu, i jeziku i koljenu i narodu“ (Otkr. 14,6). Moraju se preduzeti mnogi poduhvati za širenje ove poruke i u stranim zemljama. Otvarati zdravstvene restorane i lečilišta, i podizati sanatorijume za zbrinjavanje bolesnih i napaćenih neophodno je i u Evropi isto tako kao i u Americi. Zdravstvene misije, koje će u pružanju pomoći bolesnima i nesrećenima delovati kao pomoćna Božja ruka, treba osnivati u svim zemljama.

Hristos sarađuje sa onima koji se posvete zdravstveno misionarskom radu. Ljudi i žene koji nesebično čine sve što je u njihovoj moći na podizanju sanatorijuma i lečilišta u mnogim zemljama biće bogato nagrađeni. Oni koji kao klijenti budu dolazili u te institucije naći će tu fizički, umni i duhovni oporavak malaksali i iznureni biće osveženi, bolesni će povratiti svoje zdravlje, a opterećeni bremenom greha biće oslobođeni svog mučnog tereta. Iz usta onih koji su u dalekim zemljama posredstvom tih institucija oslobođeni robovanja grehu i privedeni pravdi čuće se izrazi zahvaljivanja i pesme radosti. Svojim svedočanstvima izraženim u pesmama zahvalnosti oni će i druge pridobiti za odanost i zajednicu sa Hristom.

Obraćanje duša veri i Bogu najveće je i najplemenitije delo u kojem ljudska bića mogu da uzmu učešća. U tom delu otkriva se Božja sila, Njegova svetost, Njegovo dugo strpljenje i Njegova bezgranična ljubav. Povodom svakog pravog obraćenja uzdiže se slava Božjeg imena i anđeli radosno pevaju.

Približujemo se kraju ovozemaljske istorije, i rad u svakoj grani dela Božjeg treba nastavljati sa mnogo više samopožrtvovanosti nego do sada. Delo za ove poslednje dane u posebnom smislu je delo misionarskog karaktera. Objavljivanje sadašnje istine, od prvog do poslednjeg slova, predstavlja misionarski napor. Zadatak koji u tom pogledu treba da se izvrši zahteva žrtvu na svakom uzastopnom koraku. Iz te nesebične službe radnici će izaći prečišćeni i oplemenjeni kao zlato prokušano u ognju.

Dok posmatramo duše koje propadaju u grehu treba da se probudimo na veće napore da bismo svetlost sadašnje istine odneli onima koji se još uvek nalaze u tami zablude, posebno u onim oblastima gde je veoma malo učinjeno na podizanju ovakvih ustanova koje ljude treba da podsećaju na Boga. U svim delovima sveta treba najozbiljnije pristupiti zadatku koji je tako dugo bio zanemaren.

Naša braća, uopšteno uzevši, nisu posvetili potrebnu pažnju podizanju sanatorijuma u evropskim zemljama. U našem radu u tim zemljama pojavice se veoma složeni problemi zato što su postojeće okolnosti u svakoj oblasti drugačije. Ali, prema svetlosti koja mi je u tom pogledu data, ustanove koje se tamo podižu,

iako u početku male, pomoću Božjom i uz Njegov blagoslov, postajace sve veće i sve jače.

Naše ustanove ni u jednoj zemlji ne treba koncentrisati na jednom mestu. Božja namera nikada nije bila da se svetlost istine na takav način ograničava. U jedno vreme od pripadnika izrailjskog naroda traženo je da se radi bogoslužnja redovno okupljaju u Jerusalimu. Ali ženi Samarjanki Isus je rekao: „Vjeruj mi da ide vrijeme kada se nećete moliti Ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalimu... Ali ide vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takvih bogomoljaca. Bog je Duh; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole“ (Jovan 4,21.23.24). Seme istine treba sejati u svakom mestu do kojeg možemo da dopremo. Istinu treba odneti i u krajeve u kojima je znanje o Bogu skoro potpuno nepoznato. Poznanje Onoga u kome su usredsređene sve nade na spasenje i večni život biće za te ljude zaista veliki blagoslov. Prihvatanje istine kakva je ona u Isusu ispuniće njihova srca izrazima zahvalnosti i slave Bogu.

Ulagati ogromna finansijska sredstva na samo nekoliko mesta suprotno je načelima hrišćanstva. Svaka građevina koju podignemo za neku od naših ustanova ukazuje na potrebu da nešto slično treba podići i u drugim mestima. Ljude kojima je poveren odgovoran položaj u Njegovom delu, Bog poziva da ne ometaju napredak istog sebičnim ulaganjem glavnine raspoloživih sredstava u nekoliko omiljenih mesta, ili samo za jednu ili dve grane delatnosti.

U početku objavljivanja naše poruke mnogi od naših članova posedovali su duh samoodricanja i samopožrtvovanosti. Početak je bio pravilno usmeren i naponi su bili praćeni uspehom. Ali delo se nije razvijalo onako svestrano kao što je po Božjoj nameri trebalo. Previše institucija i delatnosti bilo je skoncentrisano u Batl Kriku, Ouklendu i nekolicini drugih mesta. Naša braća nikada ne treba da podižu tolike građevine u jednom mestu kao što su to činili u Batl Kriku.

Gospod nam je jasno stavio do znanja da Njegovo delo treba nastaviti u istom duhu u kojem je i otpočeto. Vest opomene treba objaviti celom svetu. Zato stalno treba otvarati nova polja. Dobili smo izričiti nalog: „Pridodajte delu nove oblasti; pridodajte nove oblasti. „Zar ne bi trebalo da kao narod, svojim poslovnim sposobnostima, pravilnim razvrstavanjem svojih institucija i svojim stavom prema svetu koji propada neopomenut, svedočimo čak i jasnije i odlučnije nego što smo to činili pre dvadeset ili trideset godina?

U pogledu poslednjih dana ovozemaljske istorije mi smo dobili veliku svetlost. Nemojmo nedostatkom mudrosti i odlučnosti u radu pružati dokaz o duhovnoj zaslepljenosti. Božji vesnici moraju biti zaodeveni silom sa visine. Oni u pogledu istine moraju imati uzvišeno strahopoštovanje koje im sada nedostaje. Ozbiljna i sveta poruka Božjeg upozorenja mora se objaviti i u najtežim poljima

i u najbezbožnijim gradovima u svakom mestu gde poruka trećeg anđela još nije doprla. Poslednji poziv na večeru svadbe Jagnjetove treba da se uputi svima.

U objavljivanju ove poruke, sluge Božje moraće da se hvataju u koštac sa brojnim neizvesnostima i da savlađuju mnoge prepreke. Delo će se ponekad razvijati veoma teško, kao što je to bilo kada su pioniri ovog dela osnivali naše ustanove u Batl Kriku, Ouklendu i drugim mestima. Ali, uzdajući se u silu i pomoć Božju svi treba da čine najbolje što je u njihovoj moći, izbegavajući sebičnost u svakom pogledu i trudeći se da svojim dobrim delima posluže na blagoslov drugima.

Grad Njujork

Dok sam u toku zime 1901. godine boravila u Njujorku, primila sam svetlost u pogledu našeg rada u tom velikom gradu. Put kojim naša braća u tom pogledu treba da idu prikazivan mi je u noćnim vizijama ne jednom. Poruku pri njenom objavljivanju u velikom Njujorku treba nositi kao zapaljenu buktinju. Bog će podići radnike spremne za ovaj rad, i Njegovi anđeli će ići pred njima. Iako moralno stanje društva u našim velikim gradovima brzo postaje slično stanju prepotopnog sveta i po bezbožništvu i izopačenosti sve više liče na Sodom, ipak u njima ima mnogo iskrenih duša koje će, kad čuju potresne istine o adventnoj poruci, biti Duhom Svetim potpuno osvedočene. Njujork je spreman da otvori svoja vrata za ovakav rad. Poruka istine u ovom velikom gradu biće objavljena u sili Božjoj. Gospod poziva radnike. One koji imaju iskustva u Njegovom delu, On poziva da se prihvate zadatka i da u Njegovom strahu nastave sa radom koji je tako neophodan i u Njujorku i u drugim velikim gradovima Amerike. On takođe zahteva i sredstva neophodna za takav rad.

Pokazano mi je da ne treba da ostanemo zadovoljni s tim što u Bruklinu imamo jedan vegetarijanski restoran, već nastojmo da slične restorane otvaramo i u drugim delovima grada. Ljudi koji žive u jednom delu mnogoljudnog Njujorka ne znaju šta sve ima u drugim delovima tog velikog grada. Hraneći se u našim restoranima otvorenim u raznim mestima, ljudi i žene postaće svesni da se njihovo zdravstveno stanje bitno poboljšava. I kada se na takav način stekne njihovo poverenje, oni će biti znatno spremniji da prihvate i naročitu poruku Božje istine.

U svim našim većim gradovima gde je zdravstveno misionarski rad već u toku, treba otvarati i škole kuvanja; i gde god dobro napreduje vaspitno-misionarski rad, treba otvarati neku vrstu zdravstvenih restorana, koji će pružati praktičnu ilustraciju pravilnog izbora zdravo pripremljene hrane.

Za vreme svog boravka u Los Anđelesu poučena sam da restorane zdrave ishrane i kućna lečilišta za lečenje prirodnim sredstvima treba otvarati ne samo u raznim delovima toga grada, nego i u San Diegu i drugim turističkim središtima

Južne Kalifornije. Naši naponi u tom pravcu treba da se prošire i na velika kupališta duž morske obale. Kao što se glas Jovana Krstitelja: „Pripravite put Gospodu“ začuo iz pustinje, tako i glas vesnika Gospodnjih treba da se čuje u velikim turističkim središtima i veoma posećenim letovalištima na morskoj obali.

Južne države

U pogledu Južnog polja imam poruku koju moram da objavim. U tom polju treba da izvršimo veliki zadatak. Tamošnje stanje predstavlja ozbiljnu osudu za hrišćanstvo koje ispovedamo. Pogledajte koliko tamo nedostaju propovednici, učitelji i zdravstveni misionari. Razmotrite siromaštvo, neznanje, bedu i potištenost koje tu preovlađuju. A ipak to polje se nalazi u našoj neposrednoj blizini. Kako smo sebični i kako nepredusretljivi bili prema svojim susedima! Nemilosrdno smo prolazili pored njih, ne preduzimajući skoro ništa da ublažimo njihove patnje. Da su pripadnici našeg naroda dobro proučili i poslušali Jevanđeljski nalog, južnim državama bi u pogledu našeg tamošnjeg rada bila ukazana pažnja koja im srazmerno pripada. Da su oni kojima je data svetlost postupili u skladu sa primljenim uputstvima, oni bi shvatili da je obrađivanje tog dugo zanemarenog dela Gospodnjeg vinograda njihova neizbežna dužnost.

Od pripadnika svog naroda, Bog traži da Mu vrate sredstva koja im je poverio, da bi se mogle osnivati naše institucije u siromašnim poljima koja dozrevaju za žetvu. One koji svoja novčana sredstva drže u bankama Bog poziva da ista stave u promet. Kada svojim sredstvima potpomažemo razvoj Božjeg dela, mi na taj način praktično pokazujemo da ljubimo Boga iznad svega drugog, a svoje bližnje kao same sebe.

Vreme je da škole i sanatorijume osnivamo i u mnogim mestima južnih država. U mnogim gradovima juga centre našeg uticaja treba stvarati otvaranjem prodavnica zdrave hrane i vegetarijanskih restorana. Treba takođe organizovati i potpomagati ekonomičnu proizvodnju jednostavne i zdrave hrane, ali u to se ne sme unositi sebična politika ovog sveta, jer to Bog zabranjuje. Te poslove treba poveriti nesebičnim ljudima koji će to obavljati u strahu Božjem i puni ljubavi prema svojim bližnjima.

Prema svetlosti koja mi je data proizvodnjom zdrave hrane u južnim državama kao i na svakom drugom mestu, treba se baviti ne kao špekulacijom sračunatom na lako i brzo sticanje ličnog dobitka, već kao poslom koji je Bogom određen da bi se na taj način za mnoge koji su ugroženi otvorila vrata nade. U južnim državama posebnu pažnju treba pokloniti siromašnima, koji su bili strašno zanemareni. Za proizvodnju hrane treba birati sposobne i domaćinski razborite ljude; jer da bi se u tome postigao željeni uspeh potrebna je najveća mudrost i štednja. Bog želi da pripadnici Njegovog naroda u pripremi zdrave hrane, ne samo za sebe

i svoje porodice što je njihova prva dužnost nego i da bi pomogli siromašnima u svom okruženju primenjuju metode koje On može da prihvati i odobri. Oni treba da pokažu hrišćansku plemenitost, imajući na umu činjenicu da su pred svetom Božji predstavnici, i da je sve što imaju samo Njegov dar.

Braćo, prihvatite se tog zadatka. Ne dajte mesta obeshrabrenosti. Ne kritikujte one koji se trude da nešto učine u dobrom pravcu, nego se i sami prihvatite posla.

U vezi sa proizvodnjom zdrave hrane mogu se preduzimati razne delatnosti koje bi bile korisne i dobrodošle za delo Božje u Južnom polju. Sve što ljudi kao misionari za Boga mogu da preuzmu u tom polju treba da učine sada; jer ako je zdravstveno misionarski rad igde bio neophodan, to je upravo u Južnom polju. U toku vremena koje je otišlo u nepovrat trebalo je da mnogi odu u Južne zemlje saradujući sa Bogom u ličnim naporima i žrtvujući svoja sredstva da bi izdržavali i sebe i druge radnike u tom polju.

Male sanatorijume treba osnivati u mnogim mestima. To bi otvorilo vrata za širenje biblijske istine i otklonilo mnoge predrasude koje postoje protiv onih koji smatraju da su i crnci ljudi koji imaju dušu isto tako kao i belci i da i njih takođe treba spasavati.

Da je za crnačko stanovništvo bio prihvaćen takav način rada odmah pošto im je proglašena sloboda, koliko bi drugačiji danas bili njihovi životni uslovi!

U svim zemljama

Gospod nas poziva da se probudimo i da ozbiljno shvatimo svoje odgovornosti. Svakom pojedincu Bog je odredio njegov zadatak, i svako može da vodi koristan život. Trudeći se da steknu korisna znanja u životu svi mogu da posluže na blagoslov drugima, prenoseći im na taj način i znanje o istini. Neka svako u skladu sa svojim sposobnostima uvek bude spreman da rado pomogne drugima u nošenju životnog bremena.

Zalagati se svugde i uvek za duhovne potrebe svih društvenih staleža neizbežan je zadatak. Treba da se približimo siromašnima i izopačenima, onima koji su pali zbog neumerenosti. A u isto vreme ne treba da zanemarimo ni pripadnike viših društvenih slojeva, kao što su: advokati, ministri, senatori i sudije, jer mnogi i od njih robuju neumerenosti u svojim navikama. Uložimo sve moguće napore osvedočavajući ih da je spasenje duše i zadobijanje večnog života pretežnije od svega drugog. One koji se nalaze na visokim položajima u društvu treba pozivati da se zavetuju na potpuno uzdržavanje od štetnih navika i da novac koji bi potrošili na tako pogubno odavanje alkoholu i pušenju prilože za podizanje ustanova u kojima će se deca i mladi pripremati da u životu budu korisni i blagotvorni.

Nas je obasjala zaista velika svetlost, ali kako blagotvorne zrake te svetlosti

mi prenosimo na svet oko sebe! Nebeski anđeli budno čekaju da ljudska bića saraduju s njima, primenjujući načela istine praktično u svom svakodnevnom životu. U ovom pravcu mnogo se može postići preko naših sanatorijuma i sličnih poduhvata. Ove ustanove treba da stoje kao spomenici Božjeg milostivog staranja za ljude, iz kojih Njegova isceljujuća sila treba da dopre do svih društvenih klasa i velikih i malih, bogatih i siromašnih. Svaki dolar uložen u ove poduhvate Hrista radi doneće obilje blagoslova i darodavcu i bolesnima.

Zdravstveno misionarski rad je desna ruka Jevanđelja. Takav rad je neophodan za napredak dela Božjeg; jer dok ljude i žene navodi da shvate važnost zdravih životnih navika, omogućuje im da upoznaju i spasonosnu silu istine. Radnici osposobljeni za zdravstveno misionarski rad treba da se nađu u svakom gradu. Kao desna ruka treće anđeoske poruke, Božje metode lečenja otvoriće vrata za prijem sadašnje istine. Zdravstvena literatura mora se širiti u mnogim zemljama. Naši lekari u Evropi i drugim zemljama moraju uvideti neophodnost da za zdravstveni rad pripreme ljude koji će moći da rade u svom okruženju; osposobljeni da stanovništvu priđu sa najbitnijim uputstvima upravo na njihovom terenu.

Našim sanatorijumima koji su se već stabilizovali u svom radu Gospod pruža priliku da saraduju s Njim u potpomaganju novoosnovanih institucija iste vrste. Svaku novu instituciju treba smatrati sestrinskom podrškom u velikom delu objavljivanja treće anđeoske poruke. Našim sanatorijumima Bog na ovaj način pruža priliku i mogućnost da pokrenu delo koje će biti kao živi kamen koji poput grudve snega, postaje sve veći i veći kako ga valja ruka nevidljive sile. Nastojmo da se ovaj tajanstveni kamen stavi u pokret.

Prema uputstvu koje mi je Gospod dao oni koji podižu sanatorijume u novim mestima, svoj rad treba da otpočinjnu skromno, posvećujući sve svoje sposobnosti Njegovoj službi. Ne treba podizati velike i skupe građevine. Treba osnivati male mesne sanatorijume koji će biti povezani sa našim školama vaspitnog karaktera. U tim sanatorijumima treba zapošljavati sposobne i posvećene mladiće i devojke one koji se u svemu rukovode načelom ljubavi i Božjeg straha, koji kad završe školovanje ne misle da su dokučili svu mudrost i da znaju sve što treba znati, nego i dalje marljivo proučavaju pouke koje nam je sam Hristos ostavio i pažljivo ih primenjuju u životu. Pred takvima će ići pravda Hristova, a slava Gospodnja biće im stalna pratnja (Is. 58,8).

Prema svetlosti koja mi je data, preporučljivo je da u mnogim gradovima pored kućnih lečilišta otvaramo i restorane. I jedno i drugo znatno mogu da doprinesu isticanju principa zdravlja i umerenosti. Ponekad je preporučljivo da u neposrednoj blizini imamo i prostorije koje će služiti za smeštaj bolesnika. Takvi smeštaji mogu poslužiti kao pritoke za sanatorijume podignute u prirodi i bilo bi bolje da se nalaze u iznajmljenim zgradama. Velike građevine za zbrinjavanje i

negu bolesnika ne treba podizati u gradovima, jer nam je Bog jasno stavio do znanja da se bolesnici mogu uspješnije lečiti izvan gradova. U mnogim mestima biće neophodno da sanatorijum sa svojim radom počne u gradu; ali, kad god je to moguće, lečilište treba preseliti u prirodu čim se za to pronade odgovarajuća lokacija.

Prema dobijenoj svetlosti, umesto da svoje energije trošimo u izgrađivanju nekoliko velikih kliničkih centara, treba da osnivamo veći broj manjih zdravstvenih institucija. Gotovo je nemoguće naći ljude tako talentovane da velikim sanatorijumom mogu upravljati onako kako bi zaista trebalo. Zdravstveni radnici nisu svi pod kontrolom Božjeg Duha kao što bi trebalo da budu, i svuda se uvlači duh ovoga sveta. Snaga i radost onoga što treba da služi na korist i blagoslov čovečanstvu ne nalazi se u skupim građevinama. Moramo imati na umu činjenicu koliko je nevoljnika koji pate zbog nedostatka najosnovnijih potreba u hrani i odeći. U podizanju građevina ne bi smeli da se rukovodimo težnjom za spoljašnjim izgledom. Mi treba da izvršavamo svoju dužnost, a posledice prepustimo Bogu, koji jedini može da podari uspeh. Sva dodatna sredstva do kojih možemo doći treba upotrebiti za podizanje odgovarajućih ustanova za prirodno lečenje i oporavak. Svi naši sanatorijumi treba da posluže obnavljanju zdravlja i istinske sreće; treba ih planirati tako da pacijenti u njima uživaju blagodati sunca, i da se izbegnu sva nepotrebna naknadna ulaganja.

U tom radu najbolje je početi s malim ulaganjem u mnogim mestima i prepustiti Božjem providenju da se pokaže kojom brzinom treba povećavati započeti poduhvat. Mali počeci razviće se tako u veće ustanove. To će usloviti neizbežnu podelu odgovornosti, i radnici će postepeno sticati sve veću umnu i duhovnu snagu. Osnivanje ovakvih institucija pokazaće se višestruko korisnim ako svi koji rade u njima odbace sebične ambicije, imajući pred očima uvek samo slavu Božjeg imena. Mnogi od naših ljudi treba da rade u novim poljima, ali neka niko ne teži da na taj način postane popularan ili opšte poznat. Sklonosti i težnje radnika moraju biti posvećene.

U svakom zadatku koji nam se poveri imajmo na umu da isti onaj Isus koji je mnoštvo naroda nahranio sa pet hlebova i dve ribice i danas može da naš rad učini plodnim. Onaj koji je galilejskim ribarima rekao: „Bacite mreže svoje te lovite“ i koji je, kad su Ga poslušali, učinio da uhvate „veliko mnoštvo riba te im se mreže počеше cijepati“ (Luka 5,4-6), želi da pripadnici Njegovog naroda u tome vide očevidan dokaz o onom šta On i danas može i hoće da učini za njih. Isti Bog koji je sinovima Izrailjevim davao manu s neba i danas živi i vlada. Pripadnike svoga naroda On će voditi dajući im veštinu i razumevanje u zadatku na koji su pozvani. U odgovoru na usrdne molitve, On će podariti mudrost onima koji teže da svoje dužnosti izvršavaju savesno i razborito. Zahvaljujući njegovom

blagoslovu delo koje im je povereno napredovaće sve više, mnogi će naučiti da savesno i verno nose svoje breme i njihovi naponi biće praćeni uspehom.

UPOZNAVANJE ZDRAVSTVENIH NAČELA

Došlo je vreme kad svaki član Zajednice treba da se prihvati zdravstveno misionarskog rada. Svet je postao ogromna bolnica prepuna žrtava i fizičkih i duhovnih bolesti. Na sve strane ljudi propadaju zato što nisu upoznati sa istinama koje su nama poverene. Članove Zajednice treba probuditi da bi shvatili svoju odgovornost; da znanje o ovim istinama prenose i na druge. Oni koji su prosvećeni istinom dužni su da tu svetlost prenose na sve oko sebe. Skrivati svetlost koja nam je data za ovo vreme bilo bi strašna zabluda. Poruka koja se danas upućuje Božjem narodu glasi: „Ustani, svijetli se; jer dođe svjetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“ (Is. 60,1).

Na sve strane vidimo kako oni koji su imali svetlost i veliko znanje namerno biraju zlo umesto dobra. Ne ulažući nikakve napore da se reformišu, oni postaju sve gori i gori. Ali pripadnici Božjeg naroda ne smeju da ostanu u duhovnoj tami. Kao reformatori, oni treba da žive u skladu sa primljenom svetlošću.

Zdravstveno misionarski rad otvoriće pred pravim reformatorima vrata mnogih srca. Da bi se zalagao za spasenje drugih, niko ne sme očekivati da prethodno bude pozvan u neko daleko strano polje. Bilo gde da se nalazite, sa takvim radom možete početi bez ikakvog odlaganja. Prilike i mogućnosti za to pružaju se svakome. Prihvatite se dela za koje snosite odgovornost u svojoj porodici i među svojim susedima. Nemojte očekivati da vas drugi pozivaju i prosto nagone da nešto učinite. U strahu Božjem pođite bez odlaganja, imajući na umu svoju ličnu odgovornost prema Onome koji je svoj život dao za vas. Radite kao da lično čujete Hristov glas kako vas poziva da u službi za Njega činite sve što je u vašoj moći. Ne obazirite se da vidite koliko su drugi spremni. Ako ste zaista posvećeni, Bog će istinu preko vas preneti onima koje će moći da upotrebi kao svoje kanale da primljenu svetlost prenesu mnogima koji pipajući traže put u tami zabluda.

U ovom pogledu svako može ponešto da učini. U nastojanju da se izgovore, neki ponavljaju: „Moje porodične obaveze i dužnosti, moja deca, traže da im posvetim sve svoje vreme i svoja sredstva“. Vaša deca, dragi roditelji, treba zapravo da vam budu pomoćna ruka uvećavajući vašu snagu i sposobnosti u radu za Učitelja. Nastojte da ih kao mlađe članove Gospodnje porodice navedete da se posvete Bogu, kome sve pripada i po stvaranju i po iskupljenju. Decu i mlade treba učiti da sve njihove sposobnosti i snage tela, uma i duše u stvari pripadaju Njemu. Učite ih da na razne načine pomažu u ovom nesebičnom služenju drugima. Ne dozvolite da vam oni u tome budu prepreka. Privikavajte ih da sa vama dele i duhovne i telesne terete. Pomažući drugima, oni će i sami postati srećniji i

korisniji u životu.

Pripadnici našeg naroda treba da pokažu živo interesovanje za zdravstveno misionarski rad. Za nesebično i korisno služenje drugima, oni treba da se pripreme proučavanjem naših knjiga napisanih da posluže kao uputstva u tom pogledu. Ove knjige zaslužuju mnogo više pažnje i uvažavanja nego što im je dosad ukazivano. Tu je u cilju prosvetavanja naroda u pogledu načela zdravog života napisano mnogo pouka i uputstava koje svi treba da znaju. Oni koji ova načela pažljivo proučavaju i praktično primenjuju u svom svakodnevnom životu primiće veliki blagoslov, i u fizičkom i u duhovnom pogledu. Pravilno razumevanje nauke o zdravlju predstavlja zaštitu protiv mnogobrojnih zala koja se stalno množe.

Mnoge koji žele da steknu znanje u pogledu zdravstveno misionarskog rada ponekad porodične dužnosti i obaveze sprečavaju da se sastaju s drugima u cilju proučavanja. Takvi i u sopstvenoj kući mogu naučiti mnogo u pogledu izričito izražene volje Božje o ovoj grani misionarskog rada, i na taj način uvećati svoje sposobnosti i da pomažu drugima. Očevi i majke veliku pomoć u tom pogledu možete naći u proučavanju naših knjiga i časopisa. Čitajte publikaciju **Dobro zdravlje**, jer je puna dragocenih pouka i informacija. Nađite vremena da svojoj deci čitate zdravstvenu literaturu, kao i knjige u kojima se posebno i temeljito izlažu verski predmeti. Učite ih od malih nogu koliko je važno voditi brigu o zdravlju, kao i o urednosti kuće u kojoj žive. Organizujte domaći čitalački krug u kojem će svaki član porodice ostavljajući u određeno vreme svoje svakodnevne brige moći da se posveti zajedničkom proučavanju. Očevi i majke, braćo i sestre, prihvatite se ovog zadatka svim srcem i videćete veliki napredak i poboljšanje u duhovnom životu svoje porodice.

Naročitu duhovnu korist i blagoslov ovakvo zajedničko proučavanje predstavljaće za mlade koji su navikli da čitaju romane i bezvredne izmišljotine. Mladima posebno želim naglasiti, čitajte onu literaturu koja donosi pravo znanje i koja će predstavljati pomoć za celu porodicu. Recite odlučno: „Neću da provodim dragocene trenutke u čitanju knjiga koje, ne samo što nisu ni od kakve koristi, nego me čine nesposobnim da služim na blagoslov i dobro drugima. Svoje vreme i misli posvetiću samo onome što me osposobljava za službu Bogu. Zatvoriću svoje oči za sve što je beznačajno i grešno. Moje uši pripadaju Gospodu, i neću da slušam prepredena nagađanja neprijatelja. Moj glas ni na koji način ne sme da bude u službi volje koja nije pod uticajem Božjeg Duha. Moje telo je hram Svetoga Duha, i svaka sposobnost moga bića treba da bude posvećena dostojnim stremljenjima.“

Gospod je odredio da mladi budu Njegova pomoćna ruka. Ako se oni u potpunosti posvete Njemu u svojoj skupštini, ako praktikuju samoodricanje u

porodici oslobađajući svoju umornu majku njenih tereta, oni će naći vremena da posećuju prijatelje i susede; a kada im se ukaže prilika oni će i sami pomagati drugima svojim malim uslugama dobrote i ljubavi. Knjige i časopisi posvećeni predmetima o zdravlju i umerenosti treba da se nalaze u mnogim domovima. Rasprostiranje takvih publikacija veoma je važno i korisno, jer iste sadrže dragocena uputstva kako pomoći bolesnima, i znanje koje će predstavljati veliki blagoslov za one koji ne mogu da plate dolazak lekara.

Roditelji su dužni da svoju decu zainteresuju za proučavanje fiziologije. Među mladima je vrlo malo onih koji imaju neko određnije znanje o tajnama života. Malo je roditelja koji poklanjaju dužnu pažnju proučavanju čudesno sazdanog ljudskog organizma, međusobnih odnosa i uzajamne zavisnosti njegovih složenih delova. Iako u Bibliji čitaju: „Ljubazni, molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što u duhovnom pogledu napreduješ“, ipak oni ne shvataju uzajamni uticaj tela na dušu ili duše na telo. Svoju pažnju oni često poklanjaju potpuno bezvrednim pojedinostima, a onda se izgovaraju kako zbog nedostatka vremena nisu stekli neophodno znanje da bi mogli pravilno poučavati svoju decu.

Kad bi svi nastojali da steknu neophodno znanje iz ovog predmeta i shvatili koliko je važno da naučeno primene u praksi, danas bi duhovno stanje bilo znatno bolje. Roditelji, učite svoju decu i mlade da rasuđuju od uzroka do posledica. Objasnite im da su bolesti i patnja kazne koje se neizbežno moraju platiti zbog kršenja prirodnih zakona. Pokažite im da nehat u pogledu telesnog zdravlja vodi sve većoj neumerenosti i u pogledu morala. Roditeljska briga koju dugujete svojoj deci i mladima obuhvata ne samo strpljenje, hranu i odeću; dužni ste takođe da razvijate i pravilno usmeravate njihove umne sposobnosti i da im u srce usadite načela pravde i ispravnosti. Ali kako se često u pohlepnoj čežnji za spoljnim efektima gubi iz vida lepota karaktera i blagost naravi! O, roditelji, ne rukovodite se mišljenjem i nazorima pripadnika ovog sveta, niti ulažite zaludne napore da dostignete njihove ideale. Odlučite nezavisno od spoljnih uticaja šta je veliki cilj života, i onda uložite odlučne napore da to ostvarite. Zanemarivanje pravilnog vaspitanja i obučavanja dece i mladih ne može ostati nekažnjeno. Nedostaci njihovog karaktera otkrivaju vašu nevernost. Zle sklonosti koje ostavljate neispravljenim, način ponašanja, grubi maniri, nepoštovanje i neposlušnost, navike lenjosti i nepažnja sve to nanosiće sramotu vašem imenu i zagorčavaće vam život. Sudbina vaše dece i mladih u velikoj meri nalazi se u vašim rukama. Ako propustite izvršavanje svoje dužnosti možete ih gurnuti u redove neprijatelja i učiniti njegovim agentima u upropašćivanju drugih: s druge strane, ako ih savesno poučavate, ako im svojim postupcima pružate primer pobožnog života, možete ih privesti Hristu, oni mogu da postanu dobar primer drugima; i tako zahvaljujući

vašoj vernosti mnogi mogu da budu spaseni.

Očevi i majke, da li shvatate značaj i težinu odgovornosti koja počiva na vama? Uviđate li koliko je neophodno da svoju decu sačuvate od rđavih navika bezbrižnosti i nehata koje tako izopačujuće utiču na mlade? Učite svoju decu i mlade da se druže samo sa onima koji će blagotvorno uticati na njihov karakter. Ne dozvoljavajte im da uveče izlaze bilo kud, izuzev ako znate gde se nalaze i šta rade. Poučavajte ih načelima moralne čistote i besprekornosti. Ako ste dosad propuštali da ih učite „zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo“ (Is. 28,10), počnite odmah, sa izvršavanjem te svoje dužnosti. Prihvatite svoju odgovornost i radite ne samo za ovo vreme nego i za večnost. Ne dozvolite da prođe ijedan dan a da ne priznate vaše propuste i nemarnost prema svojoj deci. Recite im: odlučili smo da od sada izvršavamo svoj Bogom određeni zadatak. Zatražite od njih da vam se i oni pridruže u toj reformi. Uložite revnosne napore da iskupite prošlost. Ne ostajte i dalje u stanju laodikijske mlakosti. U ime Gospodnje pozivam članove svake porodice da pokažu svoju pravu boju. Reformišite crkvu u sopstvenoj porodici.

Ako verno i savesno izvršavate svoje dužnosti u porodici, otac kao sveštenik porodice, majka kao domaći misionar, umnožićete pokretačke snage koje će delovati na dobro i izvan porodice. Razvijajući tako svoje sposobnosti, postajaćete sve pogodniji za rad i u Zajednici i u svom susedstvu. Vezujući na taj način svoju decu za sebe i za Boga, očevi i majke zajedno sa svojom decom postaju Božji saradnici.

Pravi vernik svojim životom otkriva Spasitelja koji boravi u njemu. Kao Hristov sledbenik, on postaje sličan svome Učitelju i po duhu i po naravi. Njegova vera deluje kroz ljubav i čisti dušu. Njegov život u svemu predstavlja Svedočanstvo o sili Hristove milosti. Čisto učenje Jevanđelja nikada ne unižava vernika, nikada ga ne čini grubim, osionim ili neučtivim. Jevanđelje prečišćava, oplemenjuje i uzdiže čoveka, ono posvećuje njegovo rasuđivanje i pozitivno utiče na ceo njegov život.

Bog neće dozvoliti da ijedan od Njegovih iskrenih i revnosnih radnika u borbi protiv neuporedivo nadmoćnijeg neprijatelja bude ostavljen sam i da podlegne. Svakoga čiji život je skriven sa Hristom u Bogu, On čuva kao dragoceni biser. Za svakog takvog On, preko svog proroka, kaže: „I postaviću te kao pečat, jer sam te izbavio“ (Agej 2,23).

VISOKI POZIV ZDRAVSTVENIH RADNIKA U NAŠEM SANATORIJUMU

Radnici u našim zdravstvenim ustanovama imaju visoki i sveti poziv. Oni se moraju probuditi da bi stekli pravu predstavu o svetosti svog zadatka. Karakter

toga dela i dalekosežnost njegovog uticaja zahtevaju najusrdnije napore i bezrezervnu posvećenost.

Bolesne i one koji duševno pate u našem sanatorijumu prvo treba dovesti do realne spoznaje da im je duhovna pomoć neophodna isto tako kao i telesno ozdravljenje. Njima tu treba ukazati sva moguća preimućstva za obnovu telesnog zdravlja; ali im takođe treba pokazati i šta znači biti blagosloven spoznajom o Hristu i svetosti Njegovog života, šta znači biti povezan s Njim. Treba ih navesti da uvide kako Hristova milost u duši uzdiže celokupno biće. A bolji način da upoznaju Hrista ne postoji nego da Ga vide otkrivenog u životu Njegovih sledbenika.

Verni radnik svoj pogled stalno usmerava na Hrista. Imajući uvek na umu činjenicu da za svoju nadu na spasenje treba da zahvali samo Hristovom stradanju, on je čvrsto rešen da nikada i ničim ne obeščasti Onoga koji je i život svoj dao za njega. On duboko saoseća sa bolesnima i onima koji duševno pate i tuguju. Dok radi, on se i moli, zalažući se budno za duše kao onaj koji će za to morati da položi račun, znajući da duše koje je Bog doveo u kontakt sa istinom i pravdom treba da budu spasene.

Zdravstveni radnici u našem sanatorijumu neprekidno se nalaze u jednom svetom ratu. Bolesnima i potištenima oni treba da prikažu istinu upravo onakvom kakva je ona u Isusu; oni treba da je izlože u svoj njenoj ozbiljnosti, a ipak tako jednostavno i tako nežno da te duše budu privučene Spasitelju. Svakom svojom rečju i svakim postupkom oni treba da ukazuju na Njega kao na Onoga u kome su usredsređene sve naše nade na večni život. Oni ne treba da izgovore nijednu oštru reč, ni u jednom postupku ne treba da se rukovode sebičnošću. Njihove reči treba da budu blage, izrazi prave ljubaznosti. Samo oni koji ispoljavaju pravu skromnost i hrišćansku ljubaznost biće uspešni u pridobijanju duša za Hrista.

Nastojmo da onima koji dolaze u naše sanatorijume povratimo i telesno i duhovno zdravlje. Da bismo to postigli, moramo biti spremni da ih za izvesno vreme odvojimo od okruženja koje ih je udaljavalo od Boga i da ih uvedemo u čistiju atmosferu. U otvorenom prostoru, okruženi lepotom Božjih tvorevina, udišući čist i blagotvoran vazduh, bolesnici najbolje mogu da shvate poruke koje im govore o novom životu u Hristu. Tu im se mogu objašnjavati pouke iz Reči Božje. Tu blagotvorni zraci Sunca pravde mogu da prodiru u srca pomračena grehom. Strpljivo i saosećajno navedite svoje pacijente da uvide koliko im je potreban Spasitelj. Pričajte im da On daje snagu nemoćnome i iznemoglima umnožava krepost.

Značenje pesnikovih reči: „Željah hlada njezina i sjedoh u njemu“ (Pjesma nad pjesmama 2,3) treba potpunije shvatiti. Ove reči u našem umu ne ostavljaju sliku nekog brzog prolaza ispod pomenutog hlada, nego spokojnog odmaranja u

njemu. I među takozvanim hrišćanima ima mnogo onih koji su uvek zabrinuti i potišteni, mnogi su toliko obuzeti svojim poslovnim brigama da nikada ne nalaze vremena za spokojan odmor u Božjim obećanjima, koji sebi jednostavno ne mogu dozvoliti da se oslobode neprekidnih aktivnosti i da potraže spokojstvo i mir. Sve takve Hristos poziva: „Hodite k Meni... i ja ću vas odmoriti.“ (Mat. 11,28).

Okrenimo se od prašnjavih životnih puteva i nesnosne vrućine koja nas na njima tako često prati i odmor potražimo u prijatnom hladu Hristove ljubavi. Tu ćemo se okrepiti da nastavimo borbu vere. Tu ćemo naučiti kako da rečima ohrabrenja i pesmama zahvalnosti ublažimo patnje zabrinutosti i teških napora. U-morne i natovarene Hristos poziva da se od Njega nauče smirenosti i potpunom pouzdanju u Boga. Samo sedeći u Njegovom hladu oni mogu zaista naći Njegovo spokojstvo i mir.

Za zdravstvene radnike u našem sanatorijumu istina, koja je Bogom zasađena u njihovo srce i kao sveto seme negovana Njegovom milošću, treba da predstavlja riznicu punu dragocenih iskustava. Ukorenjeni i utemeljeni u istini, oni treba da imaju veru koja kroz ljubav radi i čisti dušu. Moleći se stalno za Božji blagoslov, oni prozore svoje duše okrenute prema zemlji i malaričnoj atmosferi sveta treba uvek da drže zatvorenima, dok im oni prozori duše koji su okrenuti prema nebu i svetlim zracima Sunca pravde stalno treba da budu širom otvoreni.

Ko se priprema da zdravstveno misionarskom radu pristupi razborito? Upravo tim radom misli onih koji u naše sanatorijume dolaze radi lečenja treba uputiti na Hrista učeći ih da svoje slabosti ujedine sa Njegovom snagom. Svaki radnik treba da bude razborito delotvoran. Tada će u jednom višem i širem smislu moći da prikaže istinu onakvom kakva je ona u Isusu.

Zdravstveni radnici u našim sanatorijumima stalno su izloženi iskušenjima. Oni su stalno u kontaktu sa nevernicima, a za one koji nisu zdravi u veri takav kontakt može da bude štetan. Ali oni koji su zaista u Hristu dočekuju nevernike isto onako kao što ih je i On dočekivao, ne dozvoljavajući da budu odvučeni od svoje odanosti, uvek spremni da kažu pravu reč u pravo vreme, uvek spremni da seju seme istine. Oni budno bdiju u molitvi, nepokolebljivo se drže svoje čestitosti i svakog dana pokazuju doslednost svoje vere. Uticaj takvih radnika predstavlja pravi blagoslov za mnoge. Svojim urednim hrišćanskim životom oni privlače duše krstu. Pravi hrišćanin neprekidno prikazuje Hrista. Uvek je prijatno raspoložen, uvek spreman da progovori reč nade i utehe onima koji boluju i pate.

„Početak je mudrosti strah Gospodnji“ (Priče 1,7). Jedna izreka zapisana u Svetim spisima vrednija je od deset hiljada ljudskih ideja ili argumenata. Onima koji uporno odbijaju da idu putevima Božjim na kraju će biti izrečena zaslužena presuda: „Idite od Mene“. Međutim, kada prihvatimo Bogom određeni put,

Gospod Isus upravlja našim umom i našim rečima daje sigurnost. Tada možemo da budemo jaki u Gospodu i u sili Njegove jačine. Prihvatajući Hrista, mi se zaođevamo snagom koju On daje. Boraveći u nama, Spasitelj svoju snagu čini našom svojinom. Istina za nas postaje riznica dobara koje stalno razmenjujemo sa drugima. U našem životu tada više nema nikakve nepravde. U stanju smo da u pravom trenutku iznesemo odgovarajuće svedočanstvo onima koji ne poznaju istinu. Hristovo prisustvo u srcu je životvorna sila, koja duhovno jača celo biće.

Prema uputstvu koje mi je dano, moram zdravstvenim radnicima u našem sanatorijumu reći da neverovanje i samopouzdanje predstavljaju opasnosti od kojih se stalno moraju čuvati. Nprekidni rat protiv zla oni moraju da vode sa takvom usrdnošću i odanošću da pacijenti osete delotvoran uticaj njihovih nesebičnih napora.

Nikakva ljaga sebičnih težnji ne treba da narušava ugled naše službe. „Ne možete služiti i Bogu i mamoni!“ Uzdižite Hrista kao Mučenika sa Golgote. Uzdižite Ga živom verom u Boga, da biste u svojim molitvama nadvladali silu neprijatelja. Da li shvatamo koliko je Isus spreman da nam se približi? U svojoj Reči On nam se obraća pojedinačno. On se otkriva svima onima koji su spremni da se obuku u haljine Njegove pravde. „Ja Gospod Bog tvoj“, naglašava On, „držim te za desnicu“. Stoga nastojmo da se stavimo u položaj gde On može da nas drži za ruku i gde možemo čuti Njegov glas kako nam sa sigurnošću i autoritetom govori: „Ja sam Prvi i Poslednji, i Živi; i bijah mrtav, i evo sam živ va vijek vijeka.“

PORUKA NAŠIM LEKARIMA

Hrišćanski lekar za bolesnike treba da bude glasnik milosti, koji im donosi ne samo ozdravljenje od telesnih bolesti nego i lek za dušu obolelu od greha. Dok primenom jednostavnih Bogom određenih sredstava nastoji da ublaži njihove telesne patnje, lekar treba da im govori o Hristu koji može da izleči i od bolesti duše.

Koliko je lekaru neophodno da stalno održava prisnu povezanost sa Spasiteļem! Bolesnima i patnicima koji mu se obraćaju potrebna je pomoć koju samo Hristos može dati. Za njih treba upućivati molitve pokrenute samo nadahnućem Njegovog Duha. Bolesnik se poverava i u potpunosti predaje rasuđivanju i milosti lekara, čije stručno znanje i savesnost predstavljaju njegovu jedinu nadu. Zato lekar treba da bude veran pristav Božje milosti savestan čuvar ne samo tela nego isto tako i duše svojih pacijenata.

Lekar koji mudrost stalno prima odozgo, koji je svestan da grešnik samo u Hristu može naći ličnog Spasitelja, jer i sam u Njemu nalazi zaklon i utočište, zna kako treba postupati sa uzdrhtalom dušom obolelom od greha i svesnom

svoje krivice kada mu se obrati za pomoć. On sa sigurnošću može da odgovori na pitanje bolesnika: „Šta mi treba činiti da se spasem?“ i da im verno prenese poruku o Spasiteljevoj ljubavi. Iz ličnog iskustva može da govori o sili pokajanja i vere. Dok kao lekar stoji kraj postelje teških bolesnika, trudeći se da im govori reči nade i utehe, Gospod radi s njim i preko njega. Čim se misli bolesnika usmere i čvrsto vežu za Svemogućeg Iscelitelja, Hristov mir obuzima njegovo srce; i duhovno ozdravljenje koje na takav način dobija sada kao pomoćna Božja ruka znatno doprinosi obnavljanju i telesnog zdravlja.

Lekaru se pružaju dragocene prilike da u srcu onih za čije se ozdravljenje zalaže probudi svest i predstavu o tome koliko im je neophodan Hristos i Njegova pomoć. On iz riznice srca treba da iznosi i „novo i staro“, govoreći reči utehe i pouke reči za kojima bolesnik toliko čezne. On stalno treba da seje seme istine, ne iznoseći neka teško shvatljiva učenja, nego govoreći o ljubavi Spasitelja spremnog da pokajniku oprostí greh. Pouke i uputstva koje čita iz Reči Božje on treba ne samo da izlaže „zapovest po zapovest, pravilo po pravilo“, nego treba i da proprati svojim suzama i ojačava svojim molitvama, da bi se duše kojima govori spasle od smrti.

U svojoj usrdnoj želji i grozničavoj zabrinutosti da spreče smrtnu opasnost koja pretilu, lekari često zaboravljaju da ista takva opasnost pretila i duši. Lekari, budite u tome veoma oprezni, jer ćete na Hristovom sudu morati da se sretnete sa onima kraj čije samrtničke postelje danas stojite!

Ozbiljnost lekarskog poziva, njegov stalni dodir sa bolesnima i samrtnicima, zahtevaju da se on, koliko god je to moguće, oslobodi uobičajenih dužnosti i obaveza koje mogu da obavljaju i drugi. Lekara ne treba opterećivati nepotrebnim teretom briga i obaveza, kako bi imao vremena da se upozna sa duhovnim potrebama svojih pacijenata. Njegov um treba da bude pod uticajem Svetog Duha, kako bi u svakom trenutku mogao da progovori reč koja će probudi veru i nadu.

Pored postelje samrtnika ne treba govoriti o veroispovesti ili o spornim pitanjima u učenju. Misli bolesnih treba uputiti na Onoga koji je voljan da spase sve one koji Mu se obraćaju u veri. Pomoć duši koja lebdi između smrti i života treba ukazivati na najusrdniji i najnežniji način.

Pažnju svojih pacijenata lekar nikad ne treba da usmerava na sebe. Treba ih učiti da se rukama vere čvrsto drže ispružene ruke Spasiteljeve. Tada će njihov um biti prosvetljen blistavim zracima Sunca pravde. Ono što lekari nastoje da učine, Hristos je učinio delom i istinom. Lekari pokušavaju da spase život; Hristos je izvor života.

Napori lekara da um svojih pacijenata usmeri na zdravo razmišljanje moraju biti slobodni od bilo kakvog ljudskog oćaravanja. Misli bolesnika ne treba da se spuštaju na ono što je ljudsko, već treba da se vinu u duhovne visine, baveći se

onim što je večno i neprolazno.

Lekara ne treba činiti predmetom zlonamernog kritikovanja. Na taj način on se izlaže još jednom nepotrebnom teretu. Njegove brige i odgovornosti su ionako teške, i potrebno mu je saosećanje i razumevanje onih koji saraduju s njim. Svojim molitvama oni treba da ga podržavaju i potpomažu u njegovom radu. Svest da se njegov trud ceni i vrednuje bodriće ga nadom i hrabrošću.

Razuman hrišćanski lekar stalno sve jasnije uviđa uzajamnu povezanost između greha i bolesti. On nastoji da tesnu povezanost između uzroka i posledica sve jasnije sagleda. On takođe uviđa da one koji pohađaju tečajevе za bolničare i negovateljice treba temeljno uputiti u načela zdravstvene reforme i da ih treba učiti da budu strogo umereni u svemu, jer je nemarnost u pogledu zdravstvenih zakona neoprostiva za one koji su pozvani da druge poučavaju kako treba živeti.

Kada lekar vidi da pacijent pati od bolesti prouzrokovanih neumerenošću i pogrešnim navikama u jelu i piću, a ipak propušta da mu to saopšti i da mu ukaže na neophodnost reforme, on postaje saučesnik u zlu koje iz toga proističe. Pijanicama, manijacima i onima koji se odaju razuzdanosti svima takvima lekar mora jasno i razgovetno reći da su njihove patnje posledice greha. Mi smo u pogledu zdravstvene reforme dobili veliku svetlost. Zašto, onda, nismo odlučniji u nastojanju da se iskorene uzroci koji izazivaju bolest? Gledajući neprekidno borbu sa bolešću i radeći stalno na ublažavanju ljudskih patnji, kako naši lekari mogu da ostanu mirni? Mogu li se uzdržati da ne podignu svoj glas u odlučnom upozoravanju i opomenama? Mogu li se lekari smatrati milostivim dobrotvorima bolesnika i napaćenih ako ih ne uče da je stroga umerenost pravi lek protiv bolesti?

Lekari, proučite dobro opomenu koju apostol Pavle naglašava u poslanici Rimljanima: „Molim vas dakle, braćo da date tijelo svoje u žrtvu živu, svetu, ugodnu i (prihvatljivu) Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli prepoznati šta je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ (Rimlj. 12,1.2).

Duhovni rad naših sanatorijuma ne treba da bude pod kontrolom lekara. Taj rad zahteva razmišljanje, taktičnost i svestrano poznavanje Biblije. Propovednici koji poseduju ove kvalifikacije treba da se povežu sa našim sanatorijumima. Zastavu umerenosti oni treba da uzdižu sa hrišćanske tačke gledišta, dokazujući da telo predstavlja hram Svetoga Duha i ukazujući ljudima na njihovu odgovornost da su kao Božja otkupljena svojina dužni da svoj um i telo učine pogodnim hramom u kojem Sveti Duh može da boravi. Kada im se umerenost prikaže kao sastavni deo Jevanđelja, mnogi će uvideti da im je reforma zaista potrebna. Oni će uvideti da je trovanje alkoholnim pićima štetno u svakom pogledu, i da je potpuno uzdržavanje od toga jedina platforma na kojoj Božji narod sa sigurnošću

može da stoji. Prateći pažljivo takva izlaganja i pouke, slušaoci će se zainteresovati za proučavanje Biblije i iz drugih oblasti.

KORISNOST ŽIVOTA U OTVORENOJ PRIRODI

Velike zdravstvene ustanove, zvane sanatorijumi, podignute u gradovima pružaju samo neznatan deo korisnosti koju bi mogle da pruže kada bi bile smeštene u otvorenoj prirodi, gde bi pacijenti mogli da koriste blagodati čistog vazduha. Pokazano mi je da bi sanatorijume u mnogim krajevima trebalo podizati u prirodi, i da bi rad tih ustanova u velikoj meri doprineo ne samo poboljšanju fizičkog zdravlja nego i jasnijoj predstavi o pravdi i duhovnosti.

Blagotvorni uticaji prirode su Bogom dani blagoslovi, predviđeni da doprinose zdravlju tela, uma i duše. Zdravom čoveku boravak u prirodi pomaže da sačuva zdravlje, a bolesnom da ozdravi. Kombinovani sa pravilnom upotrebom vode, ovi blagoslovi u obnavljanju zdravlja efikasniji su i preporučljiviji od svih medikamenata na svetu.

U prirodi bolesnici mogu da zapaze mnoge pojedinosti koje njihovu pažnju odvrćaju od stalnog razmišljanja samo o sebi i svojoj bolesti. Kud god da pogledaju mogu uživati u lepoti i privlačnosti prirode u raznovrsnom cveću, bogatim poljima, voćnim stablima krcatim obiljem plodova, šumskom drveću koje baca tako prijatne senke svoga hlada, brda i dolina sa raznovrsnom šarolikošću njihovog rastinja i mnogobrojnim oblicima života.

Takvo okruženje biće za bolesnike ne samo prijatna razonoda, nego će im u isto vreme pružati i veoma dragocene duhovne pouke. Okruženi čudesnim delima Božje stvaralačke sile, njihove misli se od tih vidljivih pojava uzdižu ka onome što se ne vidi. Lepota prirode navodi ih da misle o neuporedivim privlačnostima nove zemlje, gde više neće biti ničega što narušava savršenu lepotu, ničega što prlja ili uništava, ničega što izaziva bolest ili smrt.

Priroda je božanski lekar. Čist vazduh, prijatni sunčevi zraci, divno cveće i drveće, voćnjaci i vinogradi, slobodno kretanje na čistom vazduhu u takvom okruženju, sve to znatno doprinosi obnavljanju zdravlja to je eliksir života. Život u otvorenoj prirodi jedini je lek koji nedostaje mnogim invalidima. Uticaj takvog okruženja predstavlja najefikasniji lek protiv bolesti izazvanih modernim načinom življenja savremenim životom koji slabi i uništava fizičke, umne i duhovne snage.

Kako su malaksalim i iznemoglim invalidima, naviknutim na gradski život, na bleštavu svetlost bezbrojnih sijalica, farova i svetlećih reklama i uličnu buku, prijatni smirenost i sloboda u prirodi! Kako se željno njihov pogled odmara posmatrajući prijatne prizore u prirodi! Kako bi rado oni uživali prednost sanatorijuma podignutih u prirodi, gde bi mogli da sede pod otvorenim nebom, da se

raduju sunčevoj svetlosti, da udišu prijatan miris drveća i cveća! U balsamu borovine, u mirisu kedra, jele i omorike ima životvornih svojstava. A ima i drugog drveća veoma korisnog za poboljšanje zdravlja. Takva stabla nipošto ne treba nemilosrdno seći. Gde god takvih stabala ima u izobilju treba ih čuvati i negovati, a tamo gde su ređa pojava treba ih saditi.

Za oporavak i prijatno raspoloženje hroničnih bolesnika ništa nije tako korisno i povoljno kao život u privlačnom prirodnom okruženju. Tu i oni koji su najbesspomoćniji mogu da sede ili da leškare na suncu ili u prijatnom hladu drveća. Tu oni treba samo da podignu pogled iznad sebe i da posmatraju divno zelenilo olistalog drveća, diveći se što ranije nikad nisu zapazili kako se grane tog drveća ljupko povijaju, formirajući živi baldahin iznad njih da bi im svojom senkom pravio neophodan hlad. Dok slušaju šum blagog povetarca obuzima ih slatko osećanje spokojstva i osveženja. Malaksalo raspoloženje oživljava, vraća se snaga koja je bila gotovo na izmaku. Razdražljiva narav nesvesno se stišava, grozničavi puls postepeno se smiruje i normalizuje. Kada osete da im se snaga vraća, bolesnici se postepeno usuđuju i da naprave nekoliko koraka da bi uzabrali neki ljupki cvet dragoceni vesnik Božje ljubavi prema Njegovoj namučenoj deci na ovoj zemlji.

Ohrabrite svoje pacijente da što duže borave u prirodi. Nastojte planski da ih zadržavate izvan zatvorenog prostora gde će, posredstvom prirode, moći da razgovaraju s Bogom. Podižite sanatorijume na prostranim imanjima gde će pacijenti obrađivanjem zemlje imati priliku za zdravo fizičko kretanje na čistom vazduhu. Takvo kretanje, u kombinaciji sa prirodnim lečenjem delovaće čudesno u obnavljanju zdravlja, u jačanju obolelog tela i osvežavanju iscrpljenog i premorenog uma. U tako povoljnim uslovima zbrinjavanje pacijenata neće zahtevati tako veliku brigu kao kad se sanatorijum nalazi u gradu, niti će oni u prirodi biti toliko skloni nezadovoljstvu i gundanju. Oni će tu biti spremniji da prime pouke o Božjoj ljubavi spremniji da uvide i priznaju činjenicu da Onaj koji se tako divno brine za ptice i cveće sigurno neće zaboraviti na bića stvorena po Njegovom obličju. Na taj način se lekarima i pomoćnom osoblju pruža divna prilika da dosegnu do srca svojih pacijenata, da pred njima dok u prirodi obnavljaju svoje zdravlje uzdignu Boga kao Tvorca prirode.

U toku noći, u viziji mi je bio pokazan jedan sanatorijum podignut u prirodi. Ustanova nije bila velika, ali je imala sve što takvu instituciju čini kompletnom. Bila je okružena divnim drvećem i žbunjem, iza kojih su se prostirali voćnjaci i šumarci. Na imanju sam zapazila i bašte u kojima su pacijentkinje, kada zažele da nešto rade, mogle da neguju svakovrsno cveće. Svaki pacijent je imao svoju posebnu leju za koju je trebalo da brine. Kretanje u otvorenoj prirodi i fizički rad u tim baštama bili su propisani kao sastavni deo redovnog lečenja.

Preda mnom se u viziji ređao prizor za prizorom. Prvo sam videla izvestan broj namučenih pacijenata kako upravo dolaze u jedan od takvih naših sanatorijuma. Zatim mi je bila pokazana ista grupa pacijenata; ali, kako se u potpunosti promenio njihov izgled! Nestalo je bolesti, koža im je bila čista, izraz lica radostan; i telo i duša izgledali su ozareni novim životom.

Pokazano mi je takođe da će oni koji obnove svoje zdravlje u našim sanatorijumima smeštenim u prirodi kada se zdravi vrate svojim kućama predstavljati očigledne pouke. Vidna promena zapažena na njima ostavljaće povoljan utisak na mnoge. Mnogi bolesnici i patnici okrenuće se od komfora, navika i običaja gradskog života, težeći da povrate svoje zdravlje u nekom od naših sanatorijuma smeštenih u prirodi. Tako ćemo, iako udaljeni preko trideset ili četrdeset kilometara od grada, biti u mogućnosti da dopremo do ljudi, i oni koji žele zdravlje imaće preimućstvo da isto povrate pod najpovoljnijim uslovima.

Bog će čudesno raditi za nas ako smo spremni da u veri sarađujemo s Njim. Stoga postupajmo razborito, kako bi naši napori bili Bogom blagosloveni i krunisani uspehom.

Zar ne bi trebalo da mladi ljudi i žene koji se kao bolničari trude da što bolje nauče kako negovati bolesnike budu spremni da bez ikakvih predrasuda koriste preimućstva čudesnih izvora prirode? Zar nije trebalo da ih najrevnosnije uputimo u vrednost i korišćenje tih izvora?

U izboru mesta za sanatorijume naši lekari su promašili cilj. Blagodati i preimućstva prirode nisu koristili onako kako su mogli. Bog traži da se sanatorijumi podižu u prijatnom okruženju, da sve čime su pacijenti okruženi utiče blagotvorno na njihova čula. Učinimo u tom pogledu sve što je u našoj moći da na najbolji način koristimo životvornu snagu sunca i čistog vazduha; Bog u tome neka nam pomogne. Kada se kao narod u podizanju sanatorijuma budemo temeljnije držali Gospodnjih planova, znaćemo bolje da cenimo prirodne izvore.

IZVAN GRADOVA

Oni koji odlučuju o izboru lokacije za naše sanatorijume treba uz molitvu dobro da prouče karakter i cilj našeg zdravstvenog rada. Oni uvek treba da imaju na umu svoju dužnost da rade na obnavljanju lika Božjeg u čoveku. U jednoj ruci oni treba da nose lekove za ublažavanje fizičkih patnji, a u drugoj Jevanđelje kao lek za dušu opterećenu grehom. Na takav način oni mogu da deluju kao pravi zdravstveni misionari i da seme istine poseju u srca mnogih.

U odabiranju mesta za podizanje sanatorijuma ne bi smela da dolazi do izražaja nikakva sebičnost niti bilo kakvo lično slavljublje. Hristos je došao na ovaj svet da bi nam pokazao kako treba da živimo i radimo. Učeći se od Njega, ne birajmo za naše sanatorijume lokacije koje najviše odgovaraju našem ukusu,

nego one koje su namenski najpogodnije za interese dela Božjeg.

Prema svetlosti koja mi je data, velika preimućstva smo propustili u zdravstveno misionarskom radu zato što nismo shvatili neophodnost promene u pogledu lokacija naših sanatorijuma. Te institucije, prema Gospodnjoj volji, treba podizati izvan gradova u unutrašnjosti, u što je moguće prijatnijoj okolini. U prirodi, koja za bolesnike predstavlja pravi Gospodnji vrt, oni će uvek naći nešto što će njihovu pažnju odvrćati od njih samih i njihove misli uzdizati k Bogu.

Poučena sam da bolesnike treba negovati što dalje od gradske užurbanosti i meteža, daleko od neprekidne buke kola i drugih učesnika u saobraćaju. Ljudi koji u naše sanatorijume dođu iz tišine svojih seoskih domova znaće da cene mir i spokojstvo na koje tu naiđu; i u takvoj povučenosti pacijenti će biti podložniji uticaju Božjeg Duha.

Edemski vrt, u kojem su živeli naši praroditelji, bio je izvanredno divno prebivalište. Pogled posmatrača pri svakom koraku zaustavljao bi se na divnom žbunju i svakovrsnim bojama i oblicima nežnog cveća. U vrtu je bilo najraznovrsnijeg drveća, najčešće pritisnutog bremenom gusto načičkanih, mirisnih i za jelo veoma ukusnih plodova. Na granama tog drveća ptice su milozvučno cvrkutale svoje zahvalne pesme. Za Adama i Evu, u njihovoj dotada ničim nepomućenoj čistoti, sve što su u Edenu mogli da vide i čuju bilo je pravo uživanje. I danas, iako je greh svojom senkom pomraćio prvobitnu lepotu zemlje, Bog želi da Njegova deca nalaze zadovoljstvo u delima Njegovih ruku. Podizati sanatorijume tamo gde će oni biti okruženi lepotama prirode znaći ostvarivati Božji plan; i ukoliko se temeljnije u tome pridržavamo Njegovog plana, utoliko će čudsnije biti Njegovo delovanje u obnavljanju zdravlja i podizanju ljudskog roda. Za naše obrazovno-vaspitne i zdravstvene ustanove treba birati mesto što udaljenija od mračnih oblaka bezakonja i greha koji zastiru velike gradove, mesto gde će bolesnicima moći da „grane Sunce Pravde“ koje donosi zdravlje na zracima svojim (Mal. 4,2).

Neka vodeći ljudi u našem delu poučavaju narod da sanatorijume treba podizati u najprivlačnijem okruženju, u mestima gde pacijenti neće biti uznemiravani gradskim metežom i gde će mudrim poukama njihove misli moći da se povežu sa razmišljanjem o Bogu. Ja sam više puta pisala o tome, opširno opisujući kako i na kakvom mestu naši sanatorijumi treba da se podižu; ali izgleda da to niko nije slušao. Nedavno mi je na najjasniji i najupećatljiviji način prikazano preimućstvo podizanja naših ustanova izvan gradova, naroćito sanatorijuma i škola.

Zašto naši lekari toliko žele da sanatorijumi budu u gradovima? Sama atmosfera gradskog vazduha je zagaćena. Tu se nadzor nad onim pacijentima koje treba odvikavati od njihovih neprirodnih navika ne može voditi tako uspešno. Za

pacijente koji su žrtve alkoholnih pića, gradske kafane predstavljaju stalno iskušenje. Podizati sanatorijume tamo gde će oni stalno biti okruženi bezbožnošću znači raditi nasuprot naporima uložnim za ozdravljenje pacijenata.

Uslovi za ovakav rad biće u budućnosti sve gori i gori, i uticaj gradske sredine pokazaće se veoma nepovoljnim za ostvarivanje upravo onih ciljeva koji predstavljaju zadatak naših sanatorijuma.

Sa zdravstvenog stanovišta gradski smog i gradska prašina veoma su štetni. Pacijenti koji veliki deo svog vremena moraju da provedu između četiri zida često se osećaju kao zatočenici u tim svojim sobama. Kada pogledaju kroz prozor oni ne mogu da vide ništa drugo osim kuća koje se u redovima nižu jedna za drugom. Oni koji su primorani da tako provode svoje dane skloni su da se odaju teškim mislima ograničenim samo na sopstvene patnje i bol. Ponekad se bolesnici tako truju i sopstvenim dahom koji ponovo i ponovo udišu.

Koncentrisanje velikih zdravstvenih ustanova u velikim gradovima neizbežno prati i mnoga druga zla.

Zašto lišavati pacijente blagotvornog i isceljujućeg uticaja života u otvorenoj prirodi? Pokazano mi je da će bolesnici ohrabreni da napuste svoje sobe i da više vremena provode na čistom vazduhu, negujući cveće ili prihvatajući neki drugi lak i prijatan posao, manje misliti o sebi a više o nečemu što je korisno za njihovo ozdravljenje. Rad i kretanje na čistom vazduhu treba propisivati kao blagotvornu i zdravu potrebu. Ukoliko duže svoje pacijente držite na otvorenom vazduhu utoliko ćete manje brige imati za njihovo ozdravljenje. Ukoliko je privlačnija okolina oko njih, utoliko će prijatnije biti njihovo raspoloženje. Okružite ih privlačnim lepotama prirode; odvedite ih tamo gde će moći da posmatraju cveće i slušaju veseli cvrkut ptica, to će i njihova srca pokrenuti da se raduju i da svoj glas pridruže slavopoju ptica. Zatvoreni u svojim bolesničkim sobama, ma kako ukusno one bile nameštene, bolesnici postaju razdražljivi i nerasploženi. Život u otvorenoj prirodi vratiće radost u njihova srca, donoseći olakšanje i telu i duši.

„Podižite zdravstvene ustanove izvan gradova“ to je moja stalna poruka. Trebalo je da naši lekari to odavno shvate i uvide. Nadam se u veri i molitvi da će se konačno probuditi i shvatiti šta za bolesnike znači izlazak u prirodu.

Bliži se vreme kad će Bog velike gradove početi da pohađa svojim kaznama. Uskoro će ti gradovi biti pogođeni strašnim potresima. Njihove ogromne građevine, ma koliko čvrsto građene i obezbeđene protiv požara i zemljotresa, kada ih Bog dotakne, za nekoliko minuta ili trenutaka pretvaraće se u gomilu ruševina.

Sredstvima uništenja biće zbrisani mnogi bezbožni gradovi današnjeg sveta. Uništenjem ogromnih građevina i čitavih delova pojedinih gradova Bog najavljuje šta će uskoro zadesiti celu zemlju. Hristos je naglasio: „A od smokve naučite pouku: Kad se već njene grane podmlade i olistaju, znate da je blizu ljetu. Tako

i vi kad vidite sve ovo, znajte da je blizu kod vrata“ (Mat. 24,32.33).

Građevine od cigle i kamena nisu najpovoljnije za sanatorijum, zato što su obično hladne i vlažne. Može se reći da građevine od cigala izgledaju privlačnije od ostalih, i da zgrada sanatorijuma i treba da deluje privlačno. Ali nama su potrebne građevine sa mnogo soba; i pošto je cigla veoma skupa, moramo graditi od drveta. Štednju moramo primenjivati i pri samom planiranju. To je neophodno zbog rasprostranjenosti dela koje se mora jednakomerno razvijati u svim oblastima koje u moralnom smislu čine Božji vinograd. Neki su sugerisali da se pacijenti u zgradama drvene konstrukcije ne bi osećali sigurnim od požara. Međutim, ako su naše ustanove smeštene u prirodi, a ne u gradu gde su zgrade zbijene jedna uz drugu, požar bi eventualno mogao da se pojavi samo iznutra, a ne nikako spolja; stoga cigla ne bi predstavljala nikakvo obezbeđenje. Pacijentima treba predočiti činjenicu da su, što se zdravlja tiče, zgrade od drveta preporučljivije nego one od cigala.

Godinama mi je davana svetlost da svoj rad ne treba da koncentrišemo u gradovima. Buka i konfuzija koje ispunjavaju te gradove, napetost izazvana delovanjem sindikata i štrajkova, pokazale bi se kao velika prepreka za naš rad. Sve je prisutnija tendencija da se zaposleni u raznim zanimanjima uvuku u organizacije sindikata. To nije u skladu sa Božjim planom, već namera sile s kojom ne treba da imamo ništa zajedničko. Božja Reč se ispunjava u svemu; bezbožnici se povezuju u snopove da bi bili spaljeni.

Vreme je da sve sposobnosti koje su nam poverene upotrebimo u objavljiivanju poslednje vesti opomene. U tom radu mi treba da sačuvamo svoju osobenost. Ne treba da se ujedinjujemo ni sa kakvim tajnim udruženjima ili sindikatima. Treba da ostanemo slobodni u Bogu, očekujući uputstva samo od Hrista. U svemu što preduzimamo moramo imati na umu važnost dela koje nam je Bogom povereno.

Prema svetlosti koja mi je data, gradovi će biti pravo poprište konfuzije, nasilja i zločina, i to će kako se približujemo svršetku ovozemaljske istorije sve više uzimati maha.

SANATORIJUMI U PRIRODI

U toku sastanka održanog avgusta meseca 1901. godine u Los Anđelesu, u noćnoj viziji bilo mi je pokazano zasedanje jednog savetovanja. Razmatrano je pitanje podizanja jednog sanatorijuma u južnoj Kaliforniji. Jedni su uporno zahtevali da se sanatorijum podigne u samom gradu Los Anđelesu, navodeći svoje prigovore i smetnje zbog kojih isti ne bi trebalo podizati izvan grada. Drugi su govorili o preimućstvima lokacije u prirodi.

Među nama pojavio se Jedan koji je to pitanje izložio veoma jasno i krajnje

jednostavno. On reče da bi bilo veoma pogrešno podići sanatorijum na teritoriji grada. Preimućstvo jednog sanatorijuma je da se oko njega nalazi obilje obradivog zemljišta, kako bi invalidi mogli da rade na čistom vazduhu. Za nervozne, sumorne i iznemogle pacijente rad na čistom vazduhu je od neprocenjive vrednosti. Oni treba da imaju leje cveća za koje treba da se brinu. Upotrebljavajući grabulje, motiku i ašov oni će naći olakšanje od mnogih svojih bolesti. Neaktivnost je uzrok mnogih oboljenja.

Život na čistom vazduhu koristan je za zdravlje i tela i duše. To je Bogom određena medicina za obnavljanje zdravlja. Čist vazduh, dobra voda, sunčevi zraci, prijatna okolina u prirodi to su božanska sredstva za ozdravljenje obolelih prirodnim putem. Odmaranje na suncu ili u prijatnom hladu drveća dragocenije je za bolesnike nego zlato i srebro.

U prirodi naši sanatorijumi mogu da budu okruženi divnim cvećem i stablima drveća, voćnjacima i vinogradima. Tu lekari i negovateljice iz prirodnog okruženja lako mogu da izvlače pouke o Bogu. Tu oni svojim pacijentima mogu da ukažu na Onoga čija je ruka stvorila visoko drveće, travu koja poput prekrasnog ćilima prekriva zemlju i divno cveće, navodeći ih da u svakom pupoljku koji se otvara i u svakom rascvetalom cvetu vide izraz Njegove ljubavi prema svojoj deci.

Dosledno Božjoj izričito izraženoj volji, naše sanatorijume treba podizati što je moguće dalje od gradova. Te ustanove treba, koliko god je to moguće podizati na tihim i povučenim lokacijama, gde se zdravstvenom osoblju pružaju prave mogućnosti da pacijentima govore o Božjoj ljubavi i o Edenskom domu naših praroditelja, koji zahvaljujući Hristovoj žrtvi treba ponovo da bude vraćen ljudskom rodu.

U nastojanju da se bolesnima povrati zdravlje treba im ukazivati na divne pouke iz Božje stvaralačke moći. Posmatranje cveća, branje zrelih plodova sve to razveseljava duh i veoma povoljno utiče na nervni sistem. U duši ljudi, žena i dece život u prirodi budi želju za čistotom i bezazlenošću. Svojim oživljavajućim, životvornim svojstvima, veliki izvori zdravlja koji postoje u prirodi jačaju funkcije tela, oživljavaju intelekt, osvežavaju maštu, oplemenjuju i razvedravaju duh, a um pripremaju da shvati i ceni lepotu Božje Reči.

Zahvaljujući navedenim uticajima, kombinovanim sa pažljivom negom i zdravom hranom, bolesniku se vraća izgubljeno zdravlje. Iznemogli korak obnavlja svoju elastičnost. Oko ponovo dobija svoj sjaj. Beznadežni bolesnik ponovo počinje da se nada. Na licu dojučerašnjeg očajnika nazire se izraz radosti. U glasu koji je izražavao samo jadikovanje i tugu počinju da se naziru tonovi zadovoljstva. Čuju se izrazi osvedočenja: „Bog nam je utočište i sila, Pomoćnik koji se u nevoljama brzo nalazi“ (Ps. 46,1). Oblaci koji su pomračivali hrišćansku

nadu, razilaze se. Vera se vraća u dušu. Čuju se reči: „Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si Ti sa mnom; štap Tvoj i palica Tvoja tješe me“ (Ps. 23,4). „Veliča duša moja Gospoda; i obradova se duh moj u Bogu spasu mojemu“ (Luka 1,46.47). „On daje snagu umornome, i nejakome umnožava krjepost“ (Isaija 40,29). Priznavanje Božje dobrote i milosti u pružanju ovakvih blagoslova krepí i jača um. Bog je veoma blizu i čini Mu pravo zadovoljstvo kad se ovako cene i priznaju Njegovi darovi.

Kada je delo stvaranja završeno, sve na ovoj zemlji bilo je sveto i zaista lepo. Sam Tvorac je na kraju za sve to rekao da „dobro bješe veoma“. Svaki cvet, svaki žbun, svako drvo sve je odgovaralo nameri svoga Tvorca. Sve na čemu je pogled posmatrača mogao da se zaustavi bilo je zanosno, ispunjavajući um mislima o Božjoj ljubavi. Kad je naše praroditelje naveo na greh, sotona se ponadao da je takvo ispoljavanje Božje ljubavi prema ljudskom rodu koje podseća na nezadrživo nadolaženje plime zauvek osujećeno; ali, umesto željenog ishoda, on je svojim činom izazvao novo i još dublje ispoljavanje Božje milosti i dobrote.

Božja namera nikada nije bila da se pripadnici Njegovog naroda nagomilavaju u gradovima, zbijajući se u tesno ograničene prostore terasa i stanova. Naše praroditelje u početku, On je nastanio u spokojstvu Edenskog vrta gde su (umesto zidova i vrata) bili okruženi divnim prizorima i privlačnim zvucima prirode; u takvim prizorima i zvucima On želi da ljudi uživaju i danas. Što se više uskladimo sa prvobitnim Božjim planom za čoveka, utoliko ćemo biti u povoljnijem položaju da sačuvamo svoje zdravlje.

NE MEĐU BOGATIMA

Gledano spolja, mogli bismo zaključiti da je za naše sanatorijume najbolje mesto među bogatima; to bi dalo poželjan karakter našem delu i osiguralo pokroviteljstvo našim ustanovama. Ali to nije u skladu sa primljenom svetlošću. „Ali Gospod reče... jer ne gledam na šta čovjek gleda: čovjek gleda na ono što je na očima, a Gospod gleda na srce“ (1. Sam. 16,7). Što je manji broj velikih građevina oko naših ustanova, manje će biti neprijatnosti i uznemiravanja. Mnogi od onih koji poseduju velike i bogate nepokretnosti najčešće su bezvernici i nemaju nikakvog strahopoštovanja. Njihov um obuzet je samo mislima ovoga sveta. Sve svoje vreme oni posvećuju svetovnim zabavama, pijančenju i uživanjima. Svoja sredstva oni nemilosrdno troše na raskoš u odevanju i rasipničko uživanje. Glasnike sa nebeskom porukom oni nikada ne primaju sa dobrodošlicom u svoj dom. Oni žele da Bog bude što dalje od njih. Poniznost je lekcija koju ljudi ovoga sveta veoma teško uče, a to najteže shvataju upravo oni koji su materijalno bogati i koji žive samo da bi ugađali sebi. Oni koji se ne osećaju odgovornima pred Bogom za sve što imaju dolaze u iskušenje da se tako uzohole kao da ih bogatstvo koje

poseduju u zemljištu i u bankarskim trezorima čine potpuno nezavisnim od Boga. Puni gordosti, uobraženosti i ponosa, oni se međusobno mere prema veličini bogatstva koje poseduju.

Mnogi od takvih bogataša u Božjim očima su samo neverni pristavi. I u sticanju i u korišćenju svojih sredstava oni zakidaju Boga, i On ih smatra pljačkašima. Oni zaboravljaju da je On veliki vlasnik svega što postoji, i sredstva koja su im poverena ne upotrebljavaju na ublažavanje patnji nevoljnih i potlačenih. Stičući bogatstvo, oni sakupljaju protiv sebe gnev za dan gneva; jer će Bog na kraju dati svakome po delima njegovim. Takvi ljudi ne služe Bogu; njihova sebičnost je njihov idol. Pravdu i milost oni potpuno odbacuju iz svoje svesti i zamjenjuju ih lakomstvom i takmičenjem u zlu. „Za to li ih neću pohoditi? Govori Gospod“ (Jer. 9,9).

Bogu ne bi bilo po volji da se bilo koja naša ustanova nađe u takvoj okolini, bez obzira na sva preimućstva i privlačnosti koje se tu spolja možda naziru. Sebični bogataši najčešće negativno utiču na druge, i neprijatelj bi preko njih podizao prepreke na našem putu. Rđavo društvo je uvek štetno za razvoj pobožnosti i odanosti Bogu, i takvo društvo uvek potkopava načela koja Bog odobrava. Bog želi da niko od nas ne prođe kao Lot, koji je za svoje prebivalište izabrao mesto gde su i on i njegova porodica bili izloženi neprekidnom dodiru sa zlom. Lot je u Sodom došao kao imućan čovek; a iz njega je izašao bez igde ičega, izveden rukama dvojice anđela, dok su vesnici gneva čekali da izliju čašu užarene stihije koja je progutala stanovnike grada nekada tako privlačnog za stanovanje i sa lica zemlje zbrisala njegovu zanosnu lepotu, pretvarajući u turbobnu pustoš celu sodomsku dolinu koju je Bog u početku učinio veoma lepom.

Naši sanatorijumi ne treba da se nalaze blizu dvorova nekih bogataša, gde bi se na njih uz nepovoljne komentare zato što primaju bolesnike iz svih društvenih slojeva gledalo kao na neku novotariju koja predstavlja trn u oku. „Vjera čista i bez mane“ (Jakov 1,27) čini svu decu Božju jednom porodicom povezanom sa Hristom u Bogu. Ali u duhu ovog sveta drsko se ispoljava oholost, pristrasnost, isključivost i naklonjenost samopovlašćenoj manjini.

U podizanju građevina za naše institucije moramo se držati što dalje od boravišta velikana ovog sveta. Ako im zatreba naša pomoć, neka je potraže dalje od svog društva, u povučenijem okruženju. Podizanjem naših sanatorijuma među onima koji raskošno preteruju u odevanju i u svim svojim životnim navikama i traže društvo samo onih koji mogu da se razmetljivo hvale svojim bogatstvom, ni najmanje ne bismo ugodili Bogu.

RAZMISLIMO I O NAŠIM GRAĐEVINAMA

Kao izabrani Božji narod mi ne treba da se povodimo za običajima, težnjama,

praksom ili modom ovog sveta. U pogledu Božje volje da ne treba da se ugledamo na svet niti da svoj uspeh obezbeđujemo spoljnim izgledom, nismo ostavljeni u tami. Gospod nam je otkrio odakle dolazi naša snaga. „To je riječ Gospodnja Zorovavelju: Ne silom ni krjepošću nego Duhom Mojim, veli Gospod nad vojskama“ (Zah. 4,6). Onima koji se drže Njegovog puta, Gospod će prema svom nahodanju podariti silu koja će ih osposobiti da šire jak uticaj na dobro. Oni treba da se osećaju zavisnim od Boga, i Njemu će morati da polože račun o tome kako su upotrebili talente koje im je poverio. Imajući na umu činjenicu da su Božji pristavi, oni se uvek moraju truditi da uzdižu i slave Njegovo ime.

Uspešni u svojim duhovnim stremljenjima biće samo oni čija su osećanja ljubavi i naklonosti uvek na Božjoj strani. Oni u Hristu potpuno gube iz vida sebe, i nikakve privlačnosti ovoga sveta ne mogu ih zavesti da zastrane sa puta vernosti i odanosti Bogu. Oni shvataju da raskoš i spoljno razmetanje ne daju nikakvu snagu. Ni razmetljivost ni spoljni izgled ne daju odgovarajuću predstavu o delu koje mi kao Božji narod treba da nastavljamo. Oni koji rade u našem sanatorijumu treba da budu ukrašeni vrlinama Hristove milosti. To će njihov uticaj učiniti najdelotvornijim.

Gospod je naša snaga i naša moralna sigurnost. Svoja obećanja On nam daje pod uslovom da verno ispunjavamo Njegovu volju; stoga i u podizanju sanatorijuma On i Njegova volja treba da nam budu prvi i poslednji i najbolji u svemu.

Neka svi koji su povezani sa službom u delu Božjem paze da svojom težnjom za isticanjem ne navode i druge na samohvalisanje. Bog ne želi da se bilo ko od Njegovih slugu upušta u neke nepotrebne i skupe poduhvate koje će Zajednicu opteretiti mučnim bremenom duga, lišavajući je sredstava neophodnih za stvarne potrebe dela. Dokle god se oni koji veruju u istinu za ovo vreme drže puta Gospodnjeg, čineći pravdu i sud, oni mogu očekivati da će im Gospod davati uspeh. Ali kada zastrane sa uzanog puta hrišćanske jednostavnosti, oni upropašćuju i sebe i one koji se oslanjaju na njihovo vođstvo.

Oni koji predvode u osnivanju zdravstvenih ustanova moraju pružati primer pravih vođa. Čak i kad je novac na vidiku, ne smeju trošiti više nego što je zaista neophodno. Raspoložuci sredstvima u delu Gospodnjem, moraju se imati u vidu potrebe u svakom delu Njegovog vinograda. Mi smo svi članovi jedne porodice, deca jednog Oca, i u korišćenju prihoda Gospodnje riznice moraju se uzimati u obzir interesi i potrebe Njegovog dela širom sveta. Gospod posmatra sve delove polja, i Njegov vinograd mora se obrađivati kao jedinstvena celina.

Ne bismo smeli sav novac iz riznice uložiti u samo nekoliko mesta; delo se mora podizati u mnogim oblastima. Carstvu Gospodnjem moraju se dodavati nove teritorije. I druge delove Njegovog vinograda treba snabdevati pogodnostima koje daju obeležja našem delu. Gospod ne dozvoljava da se u Njegovoj

službi koristimo sebičnim spletkarenjem. On ne dozvoljava usvajanje takvih planova kojima bi se braći iz susednog polja ili misije zakinule pogodnosti koje omogućuju uspješnije prikazivanje istine. Svoje bližnje, a pogotovo braću u Zajednici mi u svakom pogledu treba da ljubimo kao sami sebe.

Moramo takođe uvek imati na umu da naša dela treba da odgovaraju veri koju ispovedamo. Mi verujemo da će Hristos uskoro doći, i zar ta vera ne treba da se ogleda i u građevinama koje podižemo? Treba li da ulažemo ogromne sume novca u građevine koje će uskoro nestati u požaru sveopšteg uništenja? Naš novac je namenski određen za spasavanje duša, i treba ga upotrebiti na objavljivanje istine onima koji su još uvek u neznanju i pod Božjom osudom zbog svojih greha. Stoga ograničimo svoje ambiciozne planove; čuvajmo se da Gospodnju riznicu ne ispraznimo na rasipnička preterivanja ili nesmotrenosti, i da graditelje ne ostavimo bez sredstava neophodnih za podizanje onoga čemu su i namenjena.

Na neke od naših starijih institucija trošilo se mnogo više novca nego što je zaista bilo neophodno. Oni koji su to činili pretpostavljali su da time podižu ugled delu. Ali takav razlog ne predstavlja nikakvo opravdanje za nepotrebne troškove.

Bog želi da se duh smernosti, krotosti i poniznosti duh koji je ispoljavao naš Učitelj iako je bio Veličanstvo neba i Car slave uvek otkriva i u našim ustanovama. Prvi Hristov dolazak na ovaj svet ne proučava se onako kao što bi to trebalo. On je došao da bi nam poslužio kao primer u svakom pogledu. Njegov život predstavlja primer strogog samoodricanja. Ako sledimo Njegov primer, nikada nećemo trošiti novac bez stvarne potrebe. Nikada ne treba da težimo raskoši i spoljašnjoj razmetljivosti. Neka svetlost istine svetli našim dobrim delima, neka se ime Božje slavi i uzdiže našim najboljim metodama u lečenju bolesnih i zbrišnjavanju potlačenih to neka bude naša preporuka. Ono što podiže ugled i daje željeno obeležje našem delu nisu velike i skupe građevine, nego život dosledan istinskim načelima vere i plemeniti karakter sličan Hristovom.

Greške koje su u podizanju naših građevina pravljene u prošlosti treba da nam posluže kao očigledne pouke za budućnost. Videći u čemu su drugi grešili, umesto da ponavljamo njihove greške, treba da se strogo čuvamo toga. U svakom našem nastojanju da unapredimo delo, moramo najozbiljnije shvatiti neophodnost štednje. Ne smemo se nipošto izlagati nepotrebnim troškovima. Gospod će uskoro doći, i naša ulaganja u građevine moraju biti u skladu sa verom koju ispovedamo. Sredstva predviđena za izgradnju sanatorijuma treba upotrebiti da se pacijentima obezbede higijenski odgovarajući smeštaj, zdravo okruženje i zdrava hrana.

Naše ideje o izgledu građevina i opreme naših zdravstvenih ustanova treba prilagođavati stvarnoj spoznaji šta to znači hoditi smerno pred Bogom. Nikada ne treba misliti da je tim ustanovama neophodno davati izgled bogatstva, niti pak

da njihov uspeh zavisi od njihovog spoljnog izgleda. To je zabluda. Želja za isticanjem nekakvog spoljašnjeg sjaja što ni na koji način ne dolikuje delu koje nam je Bog poverio spoljni sjaj koji se može postići i održavati samo uz velike finansijske izdatke, zaista je nemilosrdni tiranin. Takva želja slična je raku koji razara i izjeda životne snage.

Ljudi zdravog rasuđivanja više cene komfor nego eleganciju i spoljašnji sjaj. Pogrešno je pretpostavljati da bi se spoljašnjim sjajem privuklo više pacijenata, i tako zaradilo više novaca. Ali čak i kad bi se na taj način povećao broj pokrovitelja, ne možemo pristati da se naši sanatorijumi opremaju shodno rasipničkim idejama ovoga veka. Hrišćanski uticaj je isuviše dragocen da bismo ga žrtvovali takvom shvatanju. Sve što pripada našim ustanovama, bilo spolja ili iznutra, mora biti usklađeno sa Hristovim učenjem i načelima naše vere. Naše delo u svim svojim oblastima treba da bude ilustracija posvećenog rasuđivanja, a ne hvalisave razmetljivosti i rasipničke raskoši.

Uticaj i uspeh našem delu neće doneti velike i skupe građevine, skupocena oprema i nameštaj, ni stolovi puni poslastica. To može da učini samo vera koja kroz ljubav radi i čisti dušu; atmosfera milosti koja okružuje vernike, delovanje Svetog Duha koje njihov život čini mirisom života za život i omogućuje da Bog blagoslovi njihov rad. Bog i danas može da opšti sa pripadnicima svog naroda dajući im mudrost da tvore volju Njegovu, isto tako kao što je opštio sa sinovima Izrailjevim u davnoj prošlosti i dao im mudrost da podignu šator ovozemaljske svetinje. U podizanju te građevine On im je pružio predstavu o svojoj moći i veličanstvu; isto tako i građevine koje mi danas podižemo treba da posluže na čast i slavu Njegovom imenu. U podizanju ovih građevina isto tako treba da se ogleda vernost, stabilnost i prikladnost u svakom pogledu.

Oni koji rukovode podizanjem sanatorijuma treba da prikazuju istinu radeći u duhu pobožnosti i u Božjoj ljubavi. Kao što je Noje u svoje vreme gradnjom kovčega opominjao svet, tako se i danas savesnim radom na podizanju Gospodnjih ustanova propoveda sadašnja istina, i neki će i na taj način biti osvedočeni i obraćeni. Zato neka svi oni koji rade na podizanju ovih ustanova u molitvi stalno traže Hristovu pomoć da trud uložen u tom pravcu ne bi ostao uzaludan. Za sve vreme dok je izgradnja u toku oni treba da imaju na umu da Bog i danas budno nadgleda rad na podizanju Njegovih ustanova kao što je u danima Noja i Mojsija određivao svaku pojedinost u građenju kovčega i šatora od sastanka. Oni takođe moraju imati na umu nameru Velikog Neimara da ovim radom On sam upravlja svojom Rečju, svojim Duhom i svojim providenjem. Stoga moraju naći vremena da u tome usrdno traže Njegove savete. Glasovi njihovih molitava i svetih pesama stalno treba da se uzdižu k nebu kao prijatan miris tamjana, svi se moraju osećati potpuno zavisnim od Boga; imajući na umu činjenicu da podižu ustanovu u kojoj

će se obavljati delo čije posledice sežu u večnost, i da su, učestvujući u tome, svi oni u stvari Božji saradnici. Nadahnute reči apostola: „Gledajući na Isusa“ (Jevr. 12,2) uvek i u svemu treba da budu naše geslo. A sigurnost možemo naći u Njegovom obećanju: „Urazumiću te i učiti putu kojim treba da ideš; vodiću te, oko je moje na tebi“ (Ps. 32,8).

NE UGAĐATI ONIMA KOJI SAMO TRAŽE ZADOVOLJSTVA

Graditeljima našeg sanatorijuma u Južnoj Kaliforniji

Imam odlučnu poruku za našu braću u Južnoj Kaliforniji. Gospod ne traži od njih da podižu nekakav ugostiteljski objekat za smeštaj i zabavu turista. Podizati jednu ustanovu s takvim ciljem značilo bi davati Božjem narodu rđav primer. Rezultati toga ne bi opravdali uložene napore. S kakvim ciljem mi osnivamo sanatorijume? Da bi se bolesnici koji tu dolaze radi lečenja oslobodili svojih fizičkih i duševnih patnji i da bi im se ukazala duhovna pomoć! Samo zdravstveno stanje pacijenata čini ih podložnijima posvećujućem uticaju zdravstvenih misionara koji se zalažu za njihovo ozdravljenje. Zato treba mudro nastojati da se na najbolji način preduzme sve što je moguće učiniti za njihovo dobro.

Mi naše sanatorijume ne podižemo za hotelski smeštaj zainteresovanih. U naše sanatorijume treba primati samo one koji su spremni da se prilagode istinskim načelima zdravlja, koji prihvataju hranu koju im mirne savesti možemo ponuditi. Ako pacijentima dozvolimo da po svojim sobama drže alkoholna pića, ili ako pristanemo da im serviramo mesnu hranu, onda im uopšte ne ukazujemo onu pomoć zbog koje su došli u naš sanatorijum. Moramo jasno staviti do znanja da su alkoholna pića i mesna hrana načelno neprihvatljivi za upotrebu u našem sanatorijumu i našim restoranima zdrave hrane. Nije li naš cilj i želja da naše bližnje vidimo slobodne od bolesti i nemoći, i radosne u zdravlju i snazi? Budimo stoga tako nepokolebljivo verni načelu kao magnetna igla polu.

Oni čiji je zadatak da rade na spasavanju duša moraju u svojim planovima i načinu upravljanja biti potpuno slobodni od shvatanja i nazora ovog sveta. Oni ne smeju, pod uticajem nekog bogataša, da se upliću u planove čijom realizacijom bi naneli sramotu veri koju ispovedamo. Radi nekog finansijskog dobitka, oni ne smeju da prodaju svoju dušu. Oni ne smeju pristati na bilo šta čime bi se ometao napredak dela i spuštao kriterijum zakonitosti. Mi smo sluge Božje i sve što, kao Njegovi saradnici, preduzimamo u Njegovom delu moramo činiti na način koji je On odredio, kako bi oni za čije se spasenje zalažemo uvideli da težimo sve višem merilu svetosti. Neka oni sa kojima kontaktiramo vide da načela samoodricanja i spremnosti na žrtvu zaista primenjujemo u svom životu, a ne samo na rečima. Svojim primerom u srcu onih s kojima u svom radu dolazimo u dodir

treba da podstaknemo želju da se bolje upoznaju sa onim što Bog od nas traži.

Ako se podižući sanatorijume izlažemo troškovima da bismo radili na spasavanju bolesnih i potištenih, onda svoj rad moramo planirati na takav način da oni koji našu pomoć zatraže mogu zaista i da je dobiju. Sve što je u cilju obnavljanja telesnog zdravlja u našoj moći treba da učinimo; ali raditi na isceljenju duše daleko je značajnije. Onima koji u naš sanatorijum dolaze kao pacijenti mi treba da pokažemo put spasenja, kako bi mogli da se pokaju i da čuju reči Velikog Iscelitelja: „Opraštaju ti se grijesi tvoji; idi s mirom, i ne griješi više.“

Zdravstveno misionarski rad u Južnoj Kaliforniji nije i ne treba da bude osnivanje jedne ogromne ustanove prilagođene za smeštaj i gostovanje „mešavine“ svakojakih nevernika željnih zadovoljstava i uživanja, koji bi sobom doneli i svoje ideje i navike potpuno suprotne umerenosti. Takva ustanova progutala bi vreme, talente i rad neophodne za nešto sasvim drugačije. Svoje napore naši talentovani ljudi treba da ulažu u sanatorijume osnovane i usmerene u cilju pripremanja pacijenata da prihvate Hristovo jevanđelje.

Svoje vreme i snagu, ljudi osposobljeni da delo Gospodnje nastavljaju na način koji je On odredio, ne treba da gube u poduhvatima namenjenim za smeštaj i gostovanje onih koji samo traže zadovoljstva i uživanja, i čija je najveća želja da ugađaju sebi. Povezivati naše radnike sa takvim poduhvatima bilo bi pogubno za njihovu duhovnu bezbednost. Neka se naši mladi ljudi i žene drže što dalje od svakog tako opasnog uticaja. I ako se naša braća ipak upuste u takav poduhvat, to nimalo neće doprineti napretku u radu na spasavanju duša kao što oni možda pretpostavljaju.

U osnivanju naših sanatorijuma pred očima treba imati samo jedan cilj napredak u širenju sadašnje istine. A rukovođenje poslovima i odnos prema zaposlenima treba da ostavljaju što povoljniji utisak o istini na one koji tu dolaze na lečenje. Ponašanje osoblja, počev od najodgovornijeg lica pa do onoga na najnižem položaju, treba da svedoči u korist istine. Sve u ustanovi treba da prožima duhovna atmosfera. Mi smo dužni da svetu objavimo vest upozorenja i opomene, i naša usrdnost i posvećenost službi Božjoj treba da ostavljaju trajan utisak na one koji dolaze u naše sanatorijume. Sanatorijume u raznim mestima Južne Kalifornije treba podizati čim se za to ukaže mogućnost. Sa pripremom treba otpočeti na raznim mestima i to bez odlaganja. Ukoliko je to moguće, treba kupovati zemljište na kojem već postoje izvesne građevine. A zatim ih, kada potrebe dela to budu zahtevale treba prikladnom adaptacijom proširivati.

Živimo pred samim završetkom ovozemaljske istorije i treba da postupamo veoma oprezno, prepoznavajući šta je volja Gospodnja i preduzimajući vođeni Njegovim Duhom upravo ono što će znatno doprineti Njegovom delu, delu objavljivanja opomene ovom zaluđenom i obmanutom svetu koji propada u

grehu.

U južnoj Kaliforniji mogu se naći mnoga imanja na kojima su već podignute građevine pogodne za rad naših sanatorijuma. Neka od takvih imanja treba kupiti i zdravstveno misionarski rad nastaviti na razborit i valjano isplaniran način. U Južnoj Kaliforniji treba osnovati nekoliko manjih sanatorijuma za dobro mnogobrojnih bolesnika koji će biti privučeni nadom da u njima potraže i nađu ozdravljenje. Prema uputstvu koje mi je dano, upravo sad nam se pruža prilika da privučemo invalide nagomilane po klimatskim lečilištima Južne Kalifornije, a u isto vreme da učinimo korisnu uslugu i onima koji će ih negovati.

„Ne kažete li vi“, naglasio je Hristos, „da su još četiri mjeseca pa će žetva prispeti? Eto, velim vam: Podignite oči svoje i vidite njive kako se već žute za žetvu“ (Jovan 4,35).

Mesecima mi je dušu pritiskala zabrinutost za zdravstveno misionarski rad u Južnoj Kaliforniji. Nedavno mi je data velika svetlost u pogledu načina na koji Bog želi da rukovodimo radom sanatorijuma. Pacijente treba ohrabrivati da što više vremena provode u otvorenoj prirodi. Poučena sam da kažem našoj braći: Tražite u zdravom okruženju jeftina ali odgovarajuće poželjna imanja, namenski pogodna za ostvarivanje ciljeva Bogom određenih za naše Sanatorijume.

Umesto da sva raspoloživa sredstva ulažemo u jednu zdravstvenu ustanovu, treba da podižemo manje sanatorijume u mnogim mestima. Uskoro će klimatska lečilišta Južne Kalifornije postati još čuvenija nego što su bila dosad. Sad je trenutak da stupimo u akciju kako bismo i tu unapredili zdravstveno misionarski rad.

CENTRALIZACIJA

St. Helena, Kalifornija, 4. septembar 1902.

Vodećim ljudima u našem zdravstvenom radu

Draga braćo, Gospod se nepristrasno zalaže za sve delove svog vinograda. Ljudi su ti činioci koji dezorganizuju Njegovo delo. Preimućstvo pripadnicima svog naroda da steknu tolika sredstva Bog nije dao zato da bi podizali ustanove u samo nekoliko mesta, a da ništa ne preostane za podizanje sličnih ustanova i u drugim krajevima.

Mnoge od tih ustanova treba poput mladih sadnica, rasaditi po gradovima Amerike, a naročito po južnim gradovima, gde je sve do sada tako malo učinjeno. Sa zdravstveno misionarskim poduhvatima treba početi i u stranim zemljama, nastojeći da se taj rad nastavi sa uspehom. Podizanje sanatorijuma u Evropi i drugim stranim zemljama bitno je isto tako kao i u Americi.

Gospod želi da pripadnici Njegovog naroda imaju pravilnu predstavu o

dužnosti koju treba izvršiti i da, kao verni pristavi, mudro postupe u ulaganju sredstava koja su im poverena. On želi da se pri podizanju građevina napravi predračun, kako bi se videlo da li će ti započeti radovi moći i da se završe. On takođe želi da oni imaju na umu Njegov izričiti zahtev da sav prikupljeni novac nipošto ne smeju sebično uložiti na samo nekoliko mesta, nego da imaju u vidu i mnoga druga mesta gde se takođe moraju podizati slične ustanove.

Prema svetlosti koja mi je data, upravitelji svih naših institucija, a posebno novoosnovanih sanatorijuma, treba da budu veoma štedljivi u trošenju novca, kako bi bili u mogućnosti da pomažu slične ustanove koje treba da se osnivaju i u drugim delovima sveta. Čak i ako u blagajni imaju velike sume novca, oni u svom planiranju treba da vode računa o potrebama svih delova velikog Božjeg misioniskog polja.

Gospodu nije po volji da Njegov narod podiže ogromne zdravstvene ustanove na bilo kom mestu. Sanatorijume treba podizati u mnogim mestima. Ta zdanja ne treba da budu velika, ali treba da budu snabdevena svim pogodnostima neophodnim za uspešan zdravstveno misionarski rad.

Određena upozorenja data su mi i u pogledu obučavanja bolničarki i zdravstveno misionarskih evanđelista. Taj rad mi ne treba da centralizujemo na jednom mestu. U svakom sanatorijumu koji osnujemo mladi ljudi i žene mogu i treba da se obučavaju za zdravstvene misionare. Gospod će pred njima otvarati put kad pođu da rade za Njega. Očevidni dokazi o ispunjavanju proročanstva jasno govore da je kraj sveta pred vratima. Mnoge značajne korake treba preduzimati izvan onih mesta gde je dosad uglavnom bio skoncentrisan naš rad, moramo ići znatno dalje od toga.

Kada vodu u cilju neophodnog zalivanja navodimo u svoju baštu, mi ne navodnjavamo samo jedan njen deo, ostavljajući druge delove potpuno suvim i nezalivenim da prosto vapiju za vodom. A ipak upravo to predstavlja način na koji je delo bilo skoncentrisano samo u nekoliko mesta, dok su ogromne oblasti kao radno polje bile zanemarene. Treba li da napuštene oblasti i dalje ostanu napuštene? Ne. Neka osvežavajući potoci protiču kroz sve krajeve velikog Gospodnjeg polja, noseći sobom život i plodnost.

Nikada ne treba da očekujemo nekakva priznanja i počasti od strane ovog sveta. U podizanju naših ustanova nikada ne pokušavajmo da se one po svojoj veličini, sjaju i raskoši takmiče sa ustanovama ovoga sveta. Pobedu možemo zadobiti, ne podižući velike građevine u nadmetanju sa svojim neprijateljima, već ispoljavajući hrišćanski duh krotosti i smernosti. Nositi krst i doživljavati razočaranja u nekim svojim nadanjima, sa večnim životom na kraju, daleko je bolje nego živeti ovde s najistaknutijim velikanima sveta a izgubiti spasenje.

Spasitelj ljudskog roda bio je rođen od majke smernog porekla, u jednom

zlom svetu opterećenom prokletstvom greha. Odrastao je u zabačenosti Nazareta, jedne male galilejske varoši. Svoj javni rad otpočeo je u siromaštvu i bez ikakvih počasti ovog sveta. Tako je Bog predstavio svetu Jevanđelje na način koji se u potpunosti razlikuje od načina na koji mnogi danas smatraju da treba objavljivati to isto Jevanđelje.

Od samog početka jevanđeljske objave On je poučavao svoju Zajednicu da se ne treba oslanjati na počasti i spoljašnji sjaj ovoga sveta, nego na silu vere i poslušnosti. Božje odobravanje i Njegova naklonost dragoceniji su od zlata i srebra. Sila Njegovog Duha je od neprocenjive vrednosti.

Ovako govori Gospod: „Građevine će davati obeležje mom delu samo ukoliko se oni koji ih podižu pridržavaju mojih uputstava datih u pogledu osnivanja mojih institucija. Da su oni koji su u prošlosti vodili i održavali delo uvek poštovali načela čistote i nesebičnosti, nikad ne bi došlo do sebičnog ulaganja glavnine mojih sredstava u jedno ili dva mesta. Ustanove bi bile osnivane u mnogim mestima. Seme istine posejano u mnogim poljima donosilo bi mnogi rod na slavu Moga imena.

„Sada treba pokloniti pažnju onim oblastima koje su bile zanemarene. Moj narod treba da deluje brzo i odlučno. Oni koji se u čistoti namere, svim srcem i svom dušom u potpunosti posvećuju Meni, radiće u moje ime i na način koji sam ja odredio. Svaki neka „ostaje na dijelu svom“, upirući stalno svoj pogled samo u mene kao u svoga Vođu i Savetnika. „Ja ću poučavati neupućene, i nebeskom mašću za oči pomazaću oči mnogih koji se sada još nalaze u duhovnoj tami. Podići ću one koji su spremni da izvrše moju volju pripremajući narod da opstane preda mnom u danima posletka. U mnogim mestima gde je odavno trebalo podići sanatorijume i škole, ja ću podići svoje ustanove koje će postati vaspitna središta za obučavanje radnika.“

Gospod će delovati na um i srce ljudi i tamo gde to uopšte ne očekujemo. Neki koji sada izgledaju kao neprijatelji istine uložiće, po Božjem providenju, svoja sredstva u kupovinu imanja i podizanje građevina. Kad dođe vreme, ta imanja će biti ponuđena na prodaju po ceni daleko nižoj od njihove realne vrednosti. U tim ponudama naši vodeći ljudi prepoznaće ruku providenja, i kupovinom takvih imanja obezbediće dragocene centre za obrazovno vaspitni rad. U planiranju takvih transakcija oni će se rukovoditi hrišćanskom smernošću, samoodricanjem i samopožrtvovanjem. Na taj način imućni ljudi i nesvesno pripremaju pomoćna sredstva koja će pripadnicima Božjeg naroda omogućiti da znatno ubrzaju širenje Njegovog dela.

U raznim krajevima treba kupovati imanja koja se mogu upotrebiti za osnivanje sanatorijuma. U tom cilju treba tražiti i ne propuštati povoljne prilike da se izvan gradova kupuju imanja na kojima su već podignute građevine i zasađeni

voćnjaci koji već rađaju. Zemljište predstavlja dragocen posed. Sanatorijum uvek treba da bude okružen slobodnim zemljištem koje je u našem vlasništvu, gde ćemo moći da podižemo stanove za pomoćno osoblje i za ostale koji će se tu obučavati za zdravstveno misionarski rad.

Pokazano mi je više puta da nije mudro podizati ogromne zdravstvene ustanove. Najveći rezultati u delu spasavanja duša ne postižu se veličinom podignutih ustanova. Za ogromne sanatorijume neophodan je i veliki broj radnika. A gde je skoncentrisano tako mnogo ljudi na jednom mestu tu je izuzetno teško sačuvati visok kriterijum duhovnosti. Često se dešava da se upravo u velikim ustanovama na odgovornom mestu nađu pojedinci koji nisu duhovno nastrojeni, i beskrupulozno postupaju sa onima koji bi mudrim ophođenjem mogli da budu probuđeni, osvedočeni i obraćeni.

Nije preduzeto ni četvrtinu onoga što bi se u pogledu upoznavanja bolesnika s učenjem Svetih spisa u našim sanatorijumima moglo učiniti i što bi bilo učinjeno da su sami naši zdravstveni radnici dobili temeljnu obuku u verskim pitanjima.

Gde je mnogo radnika skoncentrisano na jednom mestu, tu vodeći ljudi treba da budu znatno energičniji i duhovno nastrojeniji nego što je to često slučaj u našim velikim sanatorijumima.

Nalazimo se na samoj granici večnog sveta. Kazne Božjeg suda već pogađaju stanovnike sveta. Tim kaznama Bog želi da ljude i žene osvesti i urazumi. U svemu što dopušta da se dogodi na ovom svetu On ima određeni cilj, i želi da naša duhovna svest bude na takvoj visini da u događajima koji su u prošlosti bili tako neuobičajeni a danas su gotovo svakodnevna pojava, zapažamo Njegovo delovanje.

Pred nama je veliki zadatak završni čin u objavljivanju poslednje vesti Božje opomene svetu tako nesklonom pokajanju. Ali šta smo mi učinili u objavljivanju te poruke? Pogledajte, molim vas, koliko je mesta i krajeva u koje nikada nismo ni zakoračili sa tom porukom? Pogledajte naše radnike koji stalno idu poznatim i utrvenim stazama, dok oko njih u neznanju, izopačenosti i zlu leži toliki svet potpuno zanemaren i neopomenut. Za mene je to strašna slika. Kako užasnu ravnodušnost ispoljavamo u odnosu na potrebe sveta koji propada!

ZNAK NAŠEG RASPOZNAVANJA

Pokazano mi je da naše zdravstvene ustanove treba da stoje pred svetom kao očevidni svedoci za Boga. Ublažavanje patnji bolesnih i napaćenih, buđenje svesti o zakonima zdravlja, širenje svetlosti i zalaganje za reformu u tom pogledu to je cilj osnivanja ovih ustanova. Pravilnim rukovođenjem te ustanove postaće sredstva da se znanje o reformama toliko neophodnim u pripremi naroda za

Hristov drugi dolazak prenese mnogima, do kojih ni na koji drugi način ne bismo mogli da dopremo.

Mnogi od redovnih pacijenata naših zdravstvenih ustanova imaju visoku predstavu o Božjem prisustvu u ustanovi koju posećuju; i veoma su podložni uticaju koji tu preovlađuje. Ako svi lekari, bolničari i pomoćno osoblje u svom postupanju sa tim ljudima i ženama hode smerno i obazrivo pred Bogom, sila kojom će na taj način delovati na njihova srca biće delotvornija od svakog ljudskog uticaja. Svaku ovakvu ustanovu čije osoblje je posvećeno Bogu prožima Njegova sila; i pacijenti tu nalaze ne samo olakšanje od svojih telesnih patnji, nego i pravi balsam za svoju grehom obolelu dušu.

Neka vodeći ljudi među našim narodom stalno naglašavaju neophodnost održavanja snažnog verskog uticaja u našim zdravstvenim ustanovama. Gospod želi da to budu mesta gde će se Njemu odavati slava i rečju i delom, gde će se uzdizati Njegov zakon, a biblijske istine isticati na prvom mestu. Zdravstveni misionari treba da izvrše veliko delo za Boga. Oni uvek treba da budu budni i veoma oprezni; ne zanemarujući nijedan deo hrišćanske odbrambene opreme i boreći se muški u bitkama Gospodnjim. Odanost svome Vojskovođi oni treba da pokazuju pokoravajući se svakoj Njegovoj zapovesti, uključujući tu i onu kojom otkrivaju znak našeg prepoznavanja.

Svetkovanje subote je znak između Boga i Njegovog naroda. Nikada se nemojmo stideti da nosimo ovaj znak po kojem se prepoznamo i razlikujemo od ovog sveta. Dok sam nedavno razmatrala ovo pitanje u noćnoj viziji, Onaj koji ima najviši autoritet da savetuje uputio me da proučim uputstva data sinovima Izrailjevim u pogledu subote: „Jer je znak između Mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem. Čuvajte dakle subotu, jer vam je sveta... Šest dana neka se radi; a sedmi je dan subota, odmor, svet Gospodu; ko bi god radio posao u dan subotni da se pogubi. Zato će čuvati sinovi Izrailjevi subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim. To je znak između Mene i sinova Izrailjevih do vijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se“ (2. Mojs. 31,13-17).

Subota je večni znak po kojem se poslušni razlikuju od neposlušnih. Sotona je upotrebio sve sile svoga majstorskog lukavstva da četvrtu zapovest proglasi nevažećom, kako bi se ovaj Božji znak izgubio iz vida. Hrišćanski svet je subotu Gospodnju bacio pod noge i svetkuje dan čije je svetkovanje uveo neprijatelj. Ali Bog ima narod koji treba da bude odan samo Njemu. Njegovo delo nastavljati ispravno je samo na onaj način koji je On tako jasno odredio u svojoj Reči. Narod koji nosi Njegov znak treba da osniva skupštine (Molitvene domove) i ustanove kao spomenike koji ukazuju na Njega. Ti spomenici, ma koliko po svojoj spoljašnjosti izgledali skromni, predstavljaju stalno svedočanstvo protiv lažne

subote (nedelje) koju je uveo sotona, a u korist istinske subote koju je posvetio i uveo sam Gospod još u Edenu, kad su pjevale zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klicali od radosti.

Postoji sklonost da se duh nepoštovanja i bezbrižnosti u pogledu svetkovanja subote uvuče u naše sanatorijume. Vodeći ljudi u zdravstveno misionarskoj delatnosti dužni su da lekare, negovate-ljice i pomoćno osoblje poučavaju u pogledu svetosti subotnog dana. Lekari posebno treba da nastoje da ostalima pruže dobar primer. Sama priroda njihovog poziva navodi ih da često iznalaze izgovor za obavljanje subotom mnogih poslova od kojih bi ipak trebalo da se uzdrže toga dana. Koliko god je to moguće, oni svoj rad treba da planiraju tako da subotom mogu odložiti svoje svakodnevne dužnosti.

Lekari i medicinske sestre često i subotom bivaju pozvani da ukažu neopходnu pomoć bolesnima, i ponekad ih to onemogućuje da u miru provedu subotne časove i da prisustvuju bogoslužanju. Potrebe bolesnih i stradalnika nikad ne treba zanemariti. Svojim primerom Spasitelj nam je pokazao da ublažiti patnje bolesnome možemo i subotom. Ali poslove koji nisu hitne prirode i koji se mogu odložiti, kao što su svakodnevna nega i operacije, treba ostaviti za drugi dan. Neka pacijenti shvate da se lekari i bolničari boje Boga i žele da svetkuju dan koji je Bog izdvojio kao znak između sebe i svojih sledbenika, i da je i njima potreban jedan dan za odmor.

Predavači i studenti u našim zdravstvenim ustanovama moraju imati na umu da pravilno svetkovanje subote znači mnogo i za njih i za pacijente. Čuvajući subotu, za koju Bog kaže da je treba držati svetom, oni ističu znak našeg poretka, pokazujući jasno da su na strani Gospodnjoj.

Sada i uvek mi treba da stojimo kao narod poseban i osobit, slobodan od svakog mudrovanja i politike ovog sveta, ne uplićući se ni u kakav savez sa onima koji u nedostatku duhovne mudrosti ne uviđaju Božje zahteve tako jasno istaknute u Njegovom zakonu. Sve naše zdravstvene ustanove zasnovane su kao institucije adventista sedmog dana da bi predstavljale razna obeležja jevanđeljskog i zdravstveno misionarskog rada, i da bi se tako pripremio put za Hristov dolazak. Pokažimo i na taj način da radimo u skladu sa načelima neba. Svim narodima, plemenima i jezicima treba da pružimo svedočanstvo da smo narod koji ljubi Boga, koji Ga se boji i koji svetkuje Njegov sveti dan kao uspomenu na stvaranje i kao znak između Njega i Njegovih poslušnih podanika, znak kojim ih posvećuje. Pokažimo jasno svoju veru u skori dolazak našeg Gospoda na oblacima nebeskim.

To što se neka od naše braće na odgovornim položajima udaljuju od „starih međa“ veoma je unižavajuće i unazađuje nas kao narod. Ima i takvih koji, da bi ostvarili svoje planove, svojim izjavama poriču svoju veru. To pokazuje kako se

malo možemo osloniti na ljudsku mudrost i ljudsko rasuđivanje. Sada je, kao nikada ranije, neophodno da uvidimo opasnost kojoj se izlažemo neopreznim udaljavanjem od stroge odanosti Božjim zapovestima. Moramo imati na umu da nam je Bog dao sasvim određenu poruku opomene za današnji svet kao što je i Noju dao vest upozorenja za prepotopni svet. Neka se pripadnici našeg naroda čuvaju da u cilju održavanja prijateljskih veza sa nevernicima ne omalovažavaju značaj subote. Neka paze da, odstupajući od načela naše vere, ne stvaraju utisak da u prilagođavanju svetu nema nikakvog zla. Neka ne prihvataju savet nijednog čoveka, na bilo kakvom položaju se on nalazio, koji umanjuje značaj onoga što je sam Bog odredio da bi svoj narod držao odvojenim od sveta. Gospod proverava svoj narod da se pokaže ko će ostati veran načelima Njegove istine. Naš je zadatak da svetu objavljujemo poruke prvog, drugog i trećeg anđela. U obavljanju ove dužnosti mi svoje neprijatelje ne treba da preziremo, ali ne treba ni da ih se plašimo. Nije u skladu sa Božjom voljom da sa onima koji nisu naše vere sklapamo neke ugovore ili sporazume. U raspravljanju sa onima koji odbijaju poslušnost Božjim zakonima mi treba da budemo ljubazni i učtivi, ali se nikada i nipošto ne smemo ujedinjavati s njima u savetovanju o vitalnim interesima Njegovog dela. Oslanjajući se na Boga, idimo čvrsto napred, zalažući se nesebično za Njegovo delo, osećajući se potpuno zavisnim od Njega, poveravajući se u potpunosti Njegovom providenju i za sada i za budućnost, držeći se čvrsto svoje vere od početka do kraja i imajući na umu činjenicu da blagoslove neba primamo ne zato što smo dostojni toga, nego verom u Hrista pozivajući se na Njegove zasluge i obilje Božje milosti.

Moja je usrdna molitva da naš narod ozbiljno shvati smisao i veliki značaj treće anđeoske poruke, kao i činjenicu da svetkovanje subote predstavlja znak po kojem se oni koji služe Bogu razlikuju od onih koji Mu ne služe. Neka se oni koji su nemarni i ravnodušni probude iz duhovnog sna. Mi smo Bogom pozvani da budemo narod svet, i čuvajmo se strogo da svojim držanjem ne ostavljamo utisak kao da čuvanje posebnih obeležja naše vere i nije tako bitno. Na nama je ozbiljna i sveta obaveza da se za istinu i pravdu zalažemo odlučnije nego što smo to činili u prošlosti. Razlika između onih koji drže Božje zapovesti i onih koji ih ne drže treba da se ističe jasno i bez ikakvog uvijanja. Čast Božjeg imena treba savesno čuvati koristeći marljivo svako sredstvo da održimo zavet koji smo učinili s Njim, kako bismo mogli da primimo blagoslove koji su nam kao narodu pred kojim stoje tako teška iskušenja, veoma neophodni. Dajući utisak da nam vera i pobožnost ne predstavljaju vladajuću silu u životu mi u velikoj meri obeščašćujemo Boga. To je odstupanje od Njegovih zapovesti, od kojih zavisi naš večni život, i time poričemo da je On naš Bog a mi Njegov narod.

Pripadnicima svih veroispovesti i svih društvenih slojeva malima i velikima,

bogatima i siromašnima treba da preporučimo blagodati naših zdravstvenih ustanova. Mi u naše ustanove primamo pripadnike svih veroispovesti. Ali čvrsto treba da se držimo svoje vere; mi smo Bogom pozvani da Mu budemo narod svet i Njegovo carsko sveštenstvo. Ali nikome ne treba nemudro da namećemo posebne tačke naše vere.

Da ljudi ne bi zaboravili pravoga Boga, On im je kao znak i stalni podsetnik na svoju ljubav i svoju stvaralačku moć dao subotu. On naglašava: „Ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas“ (2. Mojs. 31,13).

U pogledu izrailjskog naroda, Gospod je rekao: „Gle, ovaj će narod nastaviti sam, i s drugim narodima neće se pomiješati“ (4. Mojs. 23,9). Ove se reči odnose i na nas isto tako kao i na starozavetni Izrailj. Pripadnici Božjeg naroda treba da se drže izdvojeno od ostalih. Svetkovanje subote kao sedmog dana treba da bude znak između njih i Boga, znak koji pokazuje da su oni narod osobit, odvojen od sveta svojim navikama i praksom. Preko njih Gospod želi da iz svih naroda na svetu sakupi jedan narod za sebe.

3. HRANA I ZDRAVLJE

„Jedu na vrijeme da se potkrijepe, a ne da se opiju.“ (Propovjednik 10,17)

ZDRAVSTVENO MISIONARSKI RAD U GRADOVIMA

San Francisko, Kalifornija, 12. decembar, 1900.

U Kaliforniji treba da se izvrši jedan zadatak koji je dugo bio zanemaren. S tim se nipošto više ne sme odlagati. Čim se vrata za širenje istine otvore, budimo spremni da to iskoristimo. U San Francisku, koji je tako veliki grad, učinjeno je nešto malo, ali kad ozbiljnije razmislimo o toj oblasti videćemo jasno da je to samo početak. U raznim delovima ovoga grada, kao i u Ouklendu, treba što je moguće pre otpočeti sa dobro organizovanim naporima. Stanovništvu San Franciska nisu živo predočeni nemoral i bezakonje koji tu prevladavaju. Naši napori u tom gradu moraju se proširiti i produbiti. Bog tu vidi mnoge duše koje treba spasavati.

U San Francisku smo otvorili jedan zdravstveni restoran, prodavnicu zdrave hrane i jedno skromno lečilište. Ovim je otpočeto jedno dobro delo, ali bi uticaj istog trebalo znatno da se proširi. U San Francisku i u Ouklendu treba otvoriti više restorana sličnih onome u Tržišnoj ulici. Što se tiče napora koji se u tom pogledu sada preduzimaju, možemo reći samo: Amin i amin. Uskoro treba

otpočeti rad i u drugim granama dela koje će se stanovništvu takođe pokazati blagotvornim. Misionarsko jevanđeljski rad na zdravstvenom polju treba nastaviti na najrazboritiji i najtemeljniji način. Ozbiljno i sveto delo na spasavanju duša treba nastaviti na način koji može da bude izuzetno skroman, ali ipak veoma plemenit.

Gde se nalazi radna snaga neophodna za ovo? U ovom radu treba da predvide ljudi i žene koji su pre svega potpuno obraćeni, razboriti, u stanju da donose zdrav sud i da oštroumno predviđaju. Za ovaj naročiti zadatak treba promišljeno birati samo one koji ljube Boga i uvek smerno hode pred Njim, koji će biti delotvorno oruđe u Božjim rukama za ostvarivanje Njegovih ciljeva moralno uzdizanje i spasavanje ljudskih bića.

Zdravstveno misionarski jevanđelisti mogu odlično da izvrše pionirski zadatak. Napori propovednika i zdravstveno misionarskih jevanđelista treba da budu potpuno ujedinjeni. Svoj rad hrišćanski lekar treba da smatra isto tako uzvišenim kao i rad propovednika. On snosi dvostruku odgovornost, jer deluje u svojstvu i lekara i propovednika Jevanđelja. On obavlja uzvišenu, svetu i veoma neophodnu dužnost.

Lekar i propovednik treba uvek da imaju na umu da su angažovani na istom zadatku. Oni treba da deluju u savršenoj harmoniji i da se međusobno savetuju. Svojim međusobnim jedinstvom oni pružaju svedočanstvo da je Bog poslao svog jedinorodnog Sina na svet da spase sve one koji uzveruju u Njega kao u svog ličnog Spasitelja.

Za službu Bogu u velikim gradovima treba angažovati lekare čije su profesionalne sposobnosti iznad onih koji nose samo doktorsku titulu; jer oni treba da dopru do srca viših društvenih slojeva. U San Francisku je učinjeno nešto u tom pravcu, ali bi trebalo učiniti još mnogo više. Neka se niko ne zavarava u pogledu prirode i važnosti ovog poduhvata. San Francisko je veliko polje i značajan deo Gospodnjeg vinograda.

Zadatak zdravstvenih misionara koji rade kao jevanđelisti uzvišen je po svom značaju kao i zadatak njihovih saradnika u propovedničkom pozivu. Njihovi napori ne smeju se ograničavati samo na siromašne slojeve. Viši društveni slojevi su neobično zanemareni. I u višim krugovima nalaze se mnogi koji će rado prihvatiti istinu zbog njene logične doslednosti i zbog toga što nosi uzvišeno obeležje Jevanđelja. Na taj način će znatan broj sposobnih ljudi biti pridobijen za delo Božje i nastaviće energično da rade za Gospoda.

One koji se nalaze na odgovornim položajima i kojima je poverio svoje dragocene darove, Gospod poziva da svoje i umne i finansijske talente posvete Njegovoj službi. Naši radnici takvima treba jasno da izlože planove našeg rada, naglašavajući šta nam je neophodno da bismo pomogli siromašnima i nevoljnim

i da bismo naše delo postavili na zaista čvrstu osnovu. Pokrenuti Svetim Duhom, neki od njih će sredstva koja duguju Gospodu rado priložiti za napredak Njegovog dela. Pomažući da se u velikim gradovima stvore uticajni centri našeg dela, oni će znatno doprineti ostvarenju njegovih namera. Zainteresovani radnici biće na taj način navedeni da se i sami ponude za učešće u raznim granama misionarskog delovanja. Otvaraće se novi zdravstveni restorani. Ali sa kakvom pažnjom i brižljivošću treba prionuti na ovaj rad!

Svaki zdravstveni restoran treba da bude svojevrsna škola. Radnici tu zaposleni treba da se u pripremi zdravih jela stalno uče i usavršavaju na osnovu iskustvene spoznaje. Znanje iz te oblasti u gradovima se može steći znatno uspešnije nego u manjim mestima. Ali u svakom mestu gde ima više vernika treba davati pouke u pogledu spravljanja zdravih jela za one koji žele da žive u saglasnosti sa načelima zdravstvene reforme. Znanje koje na taj način steknu iz ove oblasti, članovi Zajednice treba da prenose i svojim susedima. Studente u našim školama treba poučavati veštini kuvanja. Osećanje mere i veštinu treba uneti i u tu granu obučavanja. Sotona svim svojim zavodničkim lukavstvima nastoji da mlade zavede s pravog puta i upropasti. Zato ih moramo jačati da se odupru iskušenjima na koja u pogledu popuštanja apetitu nailaze na svakom koraku. Učiti ih zdravom načinu življenja znači misionarski rad za Učitelja.

Škole kuvanja treba osnivati u mnogim mestima. Ovaj rad može se otpočeti na veoma skroman način, ali ukoliko savesne kuvarice čine najbolje što mogu da svoje znanje prenesu na druge, Gospod će im podariti veštinu i mudrost neophodnu za uspeh u tome. „Ne sprečavajte ih u tome“, kaže On, „ja ću im se sam otkriti kao njihov Učitelj“. On će raditi sa onima koji ostvaruju Njegove planove, učeći zainteresovane kako da spravljanjem zdravih i jednostavnih jela izvrše reformu svoje ishrane. To će i siromašne ohrabriti da prihvate načela zdravstvene reforme, da postanu trudoljubivi i da se za svoje izdržavanje ne osećaju zavisnima od drugih.

Prikazani su mi ljudi i žene koji su Bogom osposobljeni da poučavaju druge kako se na prihvatljiv način spravljaју zdrava i ukusna jela. Mnogi od njih bili su mladi, a bilo je i onih u zrelijim godinama. Naloženo mi je da u svim mestima gde se obavlja zdravstveno misionarski rad preporučujem i uvođenje škola za kuvanje. Zainteresovane treba svim mogućim sredstvima pridobijati da prihvate zdravstvenu reformu. Treba im izlagati istinu u svetlosti koja sve većma svetli; učeći ih da na što zdraviji način pripremaju hranu i da znanje stečeno u tom pogledu rado prenose i drugima.

Ne treba li da učinimo sve što je u našoj moći da unapredimo delo u velikim gradovima? Hiljadama i hiljadama ljudi koji žive oko nas neophodno je ukazati pomoć na različite načine. Neka oni koji propovedaju Jevanđelje stalno imaju na

umu reči koje je Hristos uputio svojim učenicima: „Vi ste vidjelo svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji.“ „Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, čime će se osoliti?“ (Mat. 5,14.13).

Gospod Isus je obećao da će učiniti čuda za svoj narod. U šesnaestom poglavlju Jevanđelja po Marku, čitamo: „A Gospod pošto im ovo izgovori, uznese se na nebo i sjede Bogu s desne strane. A oni otidoše i propovijedaše svuda, i Gospod im pomagaše, i Riječ potvrđivaše znacima koji su se po tom pokazivali“ (stihovi 19.20). Ovde imamo siguran dokaz da je Gospod svoje izabrane sluge osposobio da i posle Njegovog vaznesenja nastave zdravstveno misionarski rad.

Iz jevanđeljskih zapisa o čudima koja je Hristos učinio kad je vodu pretvorio u vino na svadbenoj svečanosti, i kad je čudom nahranio mnoštvo gladnih, možemo izvući pouku od najvećeg značaja. Briga za zdravu hranu predstavlja jedan od načina na koji Gospod zadovoljava svakodnevne ljudske potrebe. Onaj koji svojom nebeskom silom hrani sve živo na zemlji, ne ostavlja svoj narod u neznanju kako treba da pripremi najbolju hranu za svako vreme i za svaku priliku.

ULOGA RESTORANA U NAŠEM DELU

Moramo učiniti znatno više nego što je to učinjeno do sada da bismo dosegli do onih koji žive u velikim gradovima. U tim gradovima mi ne treba da podižemo velike građevine, ali prema svetlosti koja mi je više puta davana svuda treba da osnivamo manje ustanove koje će predstavljati centre našeg uticaja.

Gospod ima određenu poruku za stanovnike naših gradova, i tu poruku mi treba da objavljujemo na našim sastancima pod šatorima, posredstvom naših publikacija i na razne druge načine. Pored toga, u gradovima treba da otvaramo i zdravstvene restorane preko kojih se uspešno može širiti poruka o umerenosti. U vezi s preporučivanjem naših restorana treba organizovati posebne skupove. Kad god je to moguće, treba obezbediti prostorije gde se zainteresovani mogu pozvati na predavanja iz oblasti zdravstva i hrišćanske umerenosti, i gde će moći da dobiju uputstva u pogledu pripremanja zdrave hrane i drugih važnih predmeta. Na tim skupovima, pored molitve, pojanja i predavanja mogu se voditi korisni razgovori ne samo o zdravlju i umerenosti, nego i o drugim biblijskim pitanjima. Dok tako zainteresovane poučavamo kako da sačuvaju fizičko zdravlje, često će nam se pružiti prilika i da im propovedamo Jevanđelje o carstvu Božjem.

Pomenute predmete treba izlagati na takav način da to na slušaoce ostavi povoljan utisak. Ti skupovi ni u kom pogledu ne treba da budu teatralnog karaktera. U pevanju ne treba da učestvuje samo nekoliko odabranih lica. Sve prisutne treba ohrabrivati da se pridruže zajedničkom pojanju, jer je to sastavni deo službe. Ima pojedinaca koji su prirodno obdareni veštinom lepog pevanja, i ponekad

se pesmom jednog ili nekoliko takvih izvođača uspešno može preneti određena poruka. Ali retko kad u pevanju treba da učestvuje samo nekoliko lica. Veština pevanja je talenat kojim se uspešno može uticati na druge, i Bog želi da taj dar svi neguju i koriste na slavu Njegovog imena.

One koji posećuju naše restorane redovno treba snabdevati materijalima korisnim za čitanje. Treba im skrenuti pažnju na našu literaturu o umerenosti i reformi u pogledu ishrane, kao i listove u kojima se izlažu Hristove očigledne pouke. U snabdevanju posetilaca takvim materijalima treba da učestvuju svi naši vernici. Svakom koji dođe u naš restoran treba ponuditi da nešto pročita. Mnogi će možda ponuđeni časopis ostaviti nepročitan, ali među onima u čije ste ruke stavili pisanu reč neki možda i traže svetlost. Takvi će pročitati i proučiti to što ste im dali, a zatim primljenu svetlost preneti i drugima.

Zaposleni u našim restoranima treba da održavaju tako tesnu povezanost sa Bogom da u datom trenutku prepoznaju podstrek i došaptavanje Njegovog Duha: kad i kako sa nekim od posetilaca treba da porazgovaraju o duhovnim potrebama. Kada je sopstveno „ja“ raspeto, i kada Hristos kao nada slave živi u nama, onda ćemo i mišlju, i rečju, i delom pokazivati da zaista verujemo u istinu. Gospod će biti s nama i posredstvom Svetog Duha učiniće da dopremo do srca onih koji još ne poznaju Hrista.

To je prema uputstvu koje mi je Gospod dao, zadatak onih koji rukovode našim restoranima. Ne smemo sebi dozvoliti da pod pritiskom poslovne zauzetosti zanemarimo rad na spasavanju duša. Dobro je da zdravom hranom savesno zadovoljavamo ovozemaljske potrebe naših bližnjih, ali ako ne nađemo način da onima koji se svakodnevno hrane u našem restoranu prenesemo i svetlost Jevanđelja, kako onda slavimo Boga svojim delima?

Kada su naši restorani otpočeli sa radom, očekivalo se da će nam to pružiti mogućnost da sa porukom sadašnje istine dopremo do srca mnogih. Da li je taj cilj zaista ostvaren?

Zaposlenima u našim restoranima, „Onaj koji vlast ima“ postavlja sledeće pitanje: „Koliko je među vašim klijentima onih kojima ste govorili o njihovom spasenju? Koliko njih je sa vaših usana čulo usrdne pozive da prime Hrista kao svog ličnog Spasitelja? Koliko njih ste svojim rečima naveli da odbace svoje grehe i da služe Bogu živome?“

Dok klijente u našim restoranima snabdevaju ovozemaljskom hranom, naši radnici ne smeju zaboraviti da je i njima samima kao i onima koje poslužuju neophodno stalno snabdevanje nebeskim hlebom. Oni budno treba da iskoriste svaku priliku koja im se ukaže da posvedoče o istini onima koji je još uvek ne poznaju.

Briga za pomoćno osoblje

Upravitelji naših restorana treba savesno da se zalažu za spasenje svih koji tu rade kao pomoćno osoblje. Oni se ne bi smeli prekomernim radom dovoditi u takav položaj da nemaju ni snage ni sklonosti da duhovno prosvjećivanje svojih radnika. Duhovnom uzdizanju zaposlenih u restoranu, objašnjavajući im Svete spise i moleći se s njima i za njih, oni treba da posvete svoje najbolje snage.

Nad verskim i duhovnim interesima svog pomoćnog osoblja oni treba da stražare tako budno kao što roditelji stražare nad duhovnim interesima svoje dece. Strpljivo i nežno oni treba da bdiju nad njima, čineći sve što je u njihovoj moći da im pomognu u usavršavanju hrišćanskog karaktera. Njihove reči treba da budu kao zlatne jabuke u srebrnim sudovima; u njihovim postupcima ne treba da bude ni traga sebičnosti i grubosti. Slično budnim stražarima, oni treba da čuvaju duše za koje će morati da polažu račun. Oni se moraju zalagati da svoje pomoćnike dovedu u tako povoljan položaj da se njihova hrabrost i vera u Boga neprekidno povećavaju.

Ako se našim restoranima ne bude rukovalo na ovakav način, biće neophodno upozoriti naše članove da svoju decu ne zapošljavaju u njima. Mnogi od onih koji dolaze da se hrane u našim restoranima ne dovode sobom Božje anđele, jer društvo tih svetih bića za njih nije poželjno. Oni sa sobom unose i uticaje ovog sveta; i da bi se suprotstavili takvim uticajima, naši radnici moraju biti prisno povezani sa Bogom. Upravitelji naših restorana moraju znatno više činiti za spasenje mladih koji su tu zaposleni. Oni moraju ulagati znatno veće napore u održavanju njihove duhovnosti, kako se u svojoj mladalačkoj naivnosti ne bi povodili za svetovnim uticajima sa kojima su u stalnom kontaktu. Devojkama i mladima zaposlenim u našim restoranima potrebna je stalna pastirska briga. Svakome od njih neophodna je zaštita domaćeg uticaja. Mladi koji se u našim restoranima zapošljavaju kao vernici, u želji da pomognu delo Božje, izlažu se opasnosti da se tu umore i obeshrabre, da izgube svoju revnost i odvažnost i da postanu hladni i ravnodušni. Ako te mlade držimo nagomilane u malim i mračnim sobama, lišene prednosti domaćeg života, ne možemo očekivati od njih da imaju zdravo versko iskustvo.

Veoma je važno i neophodno stvarati mudre planove u brizi za mlade kao pomoćno osoblje u svim našim ustanovama, a posebno za one koji su zaposleni u našim restoranima. Dobrim pomoćnicima treba obezbediti sva preimućstva neophodna da rastu u milosti i poznanju Hrista Isusa. Oni se ne smeju prepustiti na milost i nemilost okolnosti, nemajući redovno vreme za molitvu i za svakodnevno proučavanje Svetog pisma. Ako im se to uskrati, oni će postati nemarni i bezbrižni, potpuno nezainteresovani za večne stvarnosti.

U svakom našem restoranu treba, pored ostalih, da se nalazi i jedan ozbiljan

bračni par koji će poput stražara budno voditi brigu o mladima; to treba da budu verni i savesni supružnici koji ljube Spasitelja i duše za koje je On umro, i koji se čvrsto drže puta Gospodnjeg.

Devojke i mlade žene treba da budu pod nadzorom mudre i razborite nadzornice, žene koja je u potpunosti obraćena i koja će, budno da bdije nad zaposlenima, posebno vodeći brigu o onim mlađima.

Radnici treba da se osećaju kao kod svoje kuće. Oni su Božja pomoćna ruka, i zaslužuju da se s njima postupa pažljivo i nežno kao što je Hristos postupio sa detetom koje je postavio među svoje učenike, rekavši: „Koji sablazni jednoga od ovih malih koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenični o vratu njegovu i da potone u dubinu morsku.“ „Gledajte da ne prezrete jednoga od malih ovih; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mojega nebeskoga“ (Mat. 18,6.10). Pažnja koju treba posvetiti zaposlenima u našim ustanovama jedan je od razloga da umesto jednog velikog restorana u raznim mestima otvaramo više manjih. Ali to nije jedini razlog zašto je u raznim delovima velikih gradova bolje osnivati manje restorane. Manji restorani mogu da budu za načela zdravstvene reforme dobra preporuka isto tako kao i veliki, a mnogo ih je lakše održavati. Hristovim nalogom nama nije stavljeno u zadatak da hranimo svet, nego da zainteresovanima dajemo pravilna uputstva u pogledu zdrave ishrane. U manjim restoranima neće biti toliko posla i zaposleni će više vremena moći da posvete proučavanju Božje Reči, imaće više vremena da nauče šta je njihova prava dužnost, i više mogućnosti da odgovaraju na pitanja posetilaca koji žele da nauče nešto o načelima zdravstvene reforme.

Ako u ovom radu ostvarimo Božju nameru, pravda Hristova će ići ispred nas, a slava Gospodnja biće nam prateća straža (Is. 58,8). Ali ako nema žetve u pridobijanju novih duša, ako zaposleni i sami ne postaju duhovno bolji, ako i rečju i delom ne odaju slavu Božjem imenu, zašto bismo onda otvarali i održavali takve restorane? Ako našim restoranima ne možemo da upravljamo tako da oni služe na slavu Bogu, ako preko njih ne možemo da širimo snažan verski uticaj, onda je bolje da ih zatvorimo i da talente naših mladih upotrebimo u drugim granama dela. Međutim, radom naših restorana može se rukovoditi tako da oni postanu uspešno sredstvo u spasavanju duša. Molimo se Gospodu najusrdnije za smernost srca, da bi nas poučio kako da hodimo u svetlosti Njegovih saveta, kako da razumemo Njegovu Reč, kako da je primimo i kako da je primenjujemo u praktičnom životu.

Postoji opasnost da se našim restoranima rukovodi na takav način da pomoćno osoblje zaposleno u njima naporno radi dan za danom i sedmicu za sedmicom, a da se ipak ne ostvaruje neki zapažen rezultat. To pitanje treba pažljivo razmotriti. Nemamo pravo da naše mlade trajno vežemo za posao koji ne donosi

nikakve plodove na slavu i hvalu Bogu.

Postoji opasnost da se delatnošću naših restorana, iako se ona smatra izvanredno uspešnim i u svakom pogledu veoma blagotvornim zanimanjem, rukovodi tako kao da treba da služi samo telesnoj dobrobiti onih kojima je namenjena. Jedna delatnost može spolja da izgleda preporučljiva i veoma dobra, ali ipak u Božjim očima ona nije takva ako se ne obavlja u najusrdnijoj želji da se u svemu sprovodi Njegova volja i ostvaruju Njegove namere. Svi naši poduhvati, ako se Bog ne priznaje kao njihov začetnik i svršitelj, biće izmereni na merilima svetinje i naći će se laki.

Zatvaranje naših restorana subotom

Bilo je postavljeno pitanje: „Trebali li da naši restorani budu otvoreni i subotom?“ Moj odgovor je odlučno: Ne, ne! Svetkovanjem subote mi svedočimo za Boga; to je naše obeležje ili znak između Njega i nas da smo Njegov narod. Taj znak se nikada ne sme izbrisati.

Kada bi zaposleni u našim restoranima i subotom morali da pripremaju hranu za isto toliko mnoštvo naroda kao i u toku sedmice, kakav bi to za njih bio dan odmora? Kakvu bi mogućnosti oni imali da obnove svoje fizičke i duhovne snage?

Nedavno mi je ponovljena naročita svetlost o tom pitanju. Pokazano mi je da će biti ulagani napor da se spusti naš kriterijum o svetkovanju subote, ljudi će tražiti da naši restorani budu otvoreni i subotom; ali to se nikada ne sme dozvoliti.

U viziji mi je bio prikazan sledeći prizor. Kao da se nalazim u jednom od naših restorana u San Francisku. Bio je petak. Mnogi radnici bili su veoma zauzeti pravljenjem paketa sa gotovom hranom kako bi to zainteresovani mogli lako da ponesu svojim kućama, i dosta njih je čekalo da primi takve pakete. Zapitala sam šta to znači, i radnici mi rekoše da su neki od redovnih klijenata uznemireni što, zbog zatvaranja restorana, u subotu neće moći da dobiju hranu koja im odgovara i koju redovno uzimaju u toku sedmice. Uviđajući vrednost zdrave hrane koja se dobija u našim restoranima, oni protestuju što im se ista uskraćuje sedmog dana, i od nadležnih zahtevaju da restoran drže otvorenim svakog dana u sedmici; naglašavajući da će oni u zdravstvenom pogledu morati da ispaštaju ako to ne bude učinjeno. „Ovo što danas vidite“, rekoše radnici, „predstavlja naš odgovor na zahtev tih ljudi da imaju zdravu hranu i subotom. Oni petkom uzimaju hranu koja im ostaje i za subotu; i na taj način mi izbegavamo osudu što restoran ne radi subotom.“

Granična linija između našeg naroda i ovog sveta mora se uvek održavati nedvosmisleno jasnom. Naša platforma je Božji zakon, u kojem nam se sasvim određeno nalaže i svetkovanje subote. Pored toga, u Drugoj knjizi Mojsijevoj

31,13-17 jasno piše da je svetkovanje subote znak između Boga i Njegovog naroda. „Ali subote moje čuvajte“, naglašava On, „jer subota je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem. Čuvajte dakle subotu, jer vam je sveta... Šest dana neka se radi; a sedmi je dan subota, odmor svet Gospodu... To je znak između mene i sinova Izrailjevih do vijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se.“ Nalog: „Ovako govori Gospod“ mi treba da poslušamo, čak i ako takvom poslušanošću stvaramo velike neugodnosti onima koji ne poštuju subotu. Na jednoj strani ističu se navodno neizbežne potrebe čoveka, a na drugoj Božje zapovesti. Šta za nas treba da bude pretežnije?

U našim sanatorijumima: pacijenti, lekari, medicinsko i pomoćno osoblje, moraju i subotom da budu snabdeveni hranom, kao i svaka druga porodica, ali uz što je moguće manje posla. Međutim, naši restorani ne treba da budu otvoreni subotom. Radnicima se taj dan mora obezbediti za odmor i prisustvovanje bogoslužjenju. Zatvorena vrata subotom obeležavaju restoran kao božanski spomenik, spomenik koji očividno ukazuje na činjenicu da je subota sedmi dan, i da nijednoga posla koji nije neophodan ne treba raditi na taj dan.

Prema onome što mi je pokazano, jedan od glavnih razloga za otvaranje naših restorana i lečilišta u centrima velikih gradova upravo je u tome da se pažnja vodećih ljudi skrene na poruku trećeg anđela. Kad primete da se radom naših restorana rukovodi sasvim drugačije od uobičajenog načina rukovođenja takvim poslovima, razumni ljudi će početi da se raspituju za razloge takvog postupanja i da istražuju načela kojima se rukovodimo u pripremi zdravije i bolje hrane. Na taj način oni će biti navedeni da saznaju za sadašnju istinu.

Kada ljudi koji znaju da razmišljaju vide da su naši restorani zatvoreni subotom, oni će se raspitivati za načela po kojima naša vrata treba da budu zatvorena toga dana. U odgovoru na takva pitanja, imaćemo veoma povoljnu priliku da ih upoznamo sa razlozima naše vere. Pružiće nam se mogućnost da im preporučimo naše listove i brošure pomoću kojih će moći da uvide „razliku između onih koji služe Bogu i onih koji Mu ne služe.“

Nisu svi pripadnici našeg naroda uvek tako pažljivi u pogledu svetkovanja subote kao što bi trebalo da budu. Neka im Bog pomogne da se reformišu. Svaki onaj koji je glava u svojoj porodici treba odlučno i čvrsto da stane na platformu poslušnosti.

ZDRAVA HRANA

Koranbong, Australija, 10. mart 1900.

U toku prošle noći pokazane su mi važne pojedinosti o mnogim pitanjima.

Proizvodnja i prodaja zdrave hrane zahtevaju ozbiljno razmatranje uz usrdnu molitvu.

Svuda ima razumnih pojedinaca kojima će Gospod sigurno dati dobre ideje o tome kako treba pripremiti zdravu i ukusnu hranu, ako vidi da oni to znanje pravilno koriste. Bolesti u životinjskom svetu sve više uzimaju maha, i hranu životinjskog porekla ubrzo će odbaciti i mnogi koji nisu adventisti sedmog dana. Treba pripremati hranu koja je zdrava i koja organizmu daje životnu energiju, i onda ljudi neće imati potrebu da jedu meso.

Gospod će u svim krajevima sveta uputiti mnoge da u svojoj ishrani kombinuju voće, žitarice i povrće; to je hrana koja životne snage održava svežima, a ne izaziva bolesti. Oni koji nikada nisu videli recepte za spravljanje zdrave hrane kakva se sada nalazi na tržištu razborito će eksperimentisati s prehrambenim proizvodima zemlje koje sami proizvode, i biće im data svetlost kako da te proizvode upotrebe. Gospod će im pokazati kako treba da rade. Onaj koji daje veštinu i razumevanje svom narodu u jednom delu sveta daće isto tako neophodne sposobnosti vernicima i u drugim krajevima. Njegova je namera da se obilje hrane proizvedeno u svakoj zemlji pripremi tako da se može korisno upotrebiti u zemljama koje se odatle snabdevaju. Kao što je manom sa neba održavao sinove Izraeljeve u pustinji, Bog će i danas pripadnicima svog naroda u raznim krajevima sveta dati mudrost da od proizvoda zemlje kojima raspolažu, vešto pripremaju takvu hranu koja će da zameni meso. Takvu hranu treba proizvoditi u raznim krajevima, jer je transportovanje iz jedne zemlje u drugu učini tako skupom da siromašni nisu u mogućnosti da to sebi priušte. Zavisnost drugih zemalja da se zdravom hranom snabdevaju samo uvozom iz Amerike nikada se ne može isplatiti. Snabdevanje tako važnim dobrima bez finansijskih gubitaka veoma je teško.

Svi koji se bave proizvodnjom i prometom zdrave hrane treba da rade nesebično u korist svojih bližnjih. Ako ljudi dok preduzimaju razne poduhvate ne dozvole Gospodu da On u tome vodi njihove misli naići će na bezbrojne teškoće u svom radu. Kad Gospod nekome podari naročite sposobnosti i upućenost u poslove, on treba da stalno ima na umu činjenicu da mu je ta mudrost dana ne samo radi njegove koristi, nego da bi uspešnije mogao pomagati i drugima.

Neka niko ne misli da u pogledu pripremanja zdrave hrane zna sve što treba znati iz te oblasti, ili da ima isključivo pravo da Gospodnje blago sadržano u proizvodima zemlje i plodovima voćnih stabala upotrebljava po svom nahođenju. Niko se ne sme osećati slobodnim da znanje koje mu je Bog dao u tom pogledu koristi za svoje lično zadovoljstvo. „Zabadava ste dobili, zabadava i dajite“ (Mat. 10,8).

Naša je mudrost da zdravu hranu pripremimo na jednostavan način i da ne bude skupa. Mnogi od naših članova su siromašni, i cena zdrave hrane treba da

bude tako pristupačna da je i siromašni mogu kupiti. Gospod želi da i najsiromašniji u svim krajevima budu snabdeveni zdravom hranom uz pristupačnu cenu. Proizvodnju takve hrane treba organizovati u mnogim mestima. Posao koji donosi blagoslov u jednom mestu biće isto tako blagotvoran i u drugim krajevima gde se do novca dolazi još znatno teže.

Bog se zalaže za dobro svih koji pripadaju Njegovom narodu. On ne želi da oni budu lišeni svojih svakodnevnih potreba. On nastoji da ih vrati na prvobitni način ishrane koja je čoveku data u početku. Ta ishrana treba da se sastoji od namirnica kojima nas On sam snabdeva u prirodi. Glavni sastojci takve ishrane treba da budu: voće, žitarice, plodovi s tvrdom ljuskom (orasi, bademi, lešnici), ali i razne vrste korenastih plodova.

Opravdanu zaradu u proizvodnji i transportu takve hrane uglavnom treba ostvarivati od ostalih kupaca, a ne od pripadnika Božjeg naroda. Oni imaju finansijski da podržavaju Njegovo delo; da potpomažu otvaranje novih polja i novih skupština. Na njima je već ionako teret mnogih misionarskih poduhvata, stoga ih treba poštediti nepotrebnih izdataka. Svome narodu Bog hoće da ukaže neophodnu pomoć u svakoj potrebi.

Oni koji pripremaju recepte za naše zdravstvene časopise treba da budu veoma pažljivi. Neke od posebno pripremljenih prehrambenih namirnica koje se sada preporučuju mogu se poboljšati, a naše planove u pogledu upotrebe istih treba menjati. Neki znatno preteruju sa upotrebom oraha u ishrani. Mnogi mi pišu: „Ne mogu da upotrebljavam plodove s tvrdom ljuskom; kojom vrstom hrane da zamenim meso?“ Jedne noći imala sam utisak kako grupi slušalaca govorim da u pripremi svojih obroka suviše upotrebljavaju orahe; da im organizam ne prima hranu pripremljenu po izvesnim receptima; i da će, ako ga poštede preterane upotrebe ovih plodova, rezultati biti znatno povoljniji.

Gospod želi da oni koji žive na selu, gde se u većem delu godine može nabaviti sveže voće, ozbiljno shvate kakav blagoslov u stvari imaju u takvoj hrani. Voće koje upotrebljavamo u svojoj ishrani, ukoliko je svežije tek uzabrano sa drveta utoliko je korisnije.

Ima i takvih koji prihvate vegetarijansku ishranu, pa se ponovo vraćaju na upotrebu mesne hrane. To je zaista nepromišljeno i otkriva nedostatak znanja kako obezbediti pravilnu ishranu koja zamenjuje meso.

Škole kuvanja, pod rukovodstvom razboritih predavača, treba otvarati i u Americi i u drugim zemljama. Sve što možemo učiniti treba da učinimo da bismo zainteresovanima pokazali značaj i vrednost reforme u ishrani.

PROIZVODNJA ZDRAVE HRANE

St. Helena, Kalifornija, 16. februar 1901.

Prošle noći imala sam utisak da našem narodu govorim o neophodnosti da kao adventisti sedmog dana moramo gajiti ljubav, strpljenje i istinsku uglađenost. Vodećim ljudima u svom narodu Isus će podariti neophodnu snagu ako su spremni da stalno uče od Njega. U težnji da dostignu visoki kriterijum savršenosti, narod Božji mora ulagati odlučne napore. Naročito oni koji rade kao zdravstveni misionari treba da duhom koji ispoljavaju, svojim rečima i karakterom pokazuju da su zaista sledbenici Hrista Isusa, koji je pravi božanski Uzor zdravstveno misionarskog rada.

Moja je najusrdnija želja da se delo koje nam je povereno svuda i u svemu nastavlja u skladu sa Njegovim nalogom. Vidim da se pred našim narodom, zbog načina na koji se sada radi, gomilaju teškoće poput visokih planina, naročito u pogledu proizvodnje zdrave hrane. Kako napredujemo u toj oblasti suočićemo se sa teškim problemima ljudskih izuma, što će izazvati veliku zabunu. U pronalaganju i stvaranju planova često ima sklonosti koje vode nepoštenju.

Dr Kelog i njegovi saradnici su s velikim razumevanjem i uz teške napore stvarali smernice i naročita pravila za zdravu hranu. Glavni povod za to bila je njihova želja da posluže na korist ljudskom rodu, i Božji blagoslov pratio je njihove napore. Ako se do kraja budu držali Božjeg saveta, sledeći u svemu Hristov primer, oni će nastaviti da napreduju; jer Bog ne uskraćuje sposobnosti i razumevanje onima koji to od Njega nesebično traže. Namirnice dobijene iz naših pogona za proizvodnju i preradu zdrave hrane mogu se u mnogo čemu poboljšati. Gospod će naučiti svoje sluge kako da tu hranu pripremaju na što jednostavniji način i uz što pristupačnije cene. On će u tom pogledu obdariti neophodnim sposobnostima mnoge koji su spremni da se pridržavaju Njegovih saveta i da rade u harmoniji sa svojom braćom.

Našoj braći u svim zemljama

Prema uputstvu koje mi je Gospod dao, moram naglasiti da sva svetlost u pogledu pripremanja zdrave hrane nije ograničena na samo nekoliko lica. On će mnoge pojedince u raznim krajevima sveta obdariti znanjem i sposobnostima neophodnim za proizvodnju i pripremanje zdrave hrane, prikladne za zemlje u kojima žive.

Kao začetnik svake mudrosti, svekolikog znanja i svih talenata, Gospod će na slavu svog imena mnogima podariti mudrost neophodnu u pripremi zdrave hrane. I kada On tako čini, ne treba nove proizvođače zdrave hrane smatrati uzurpatorima autorskih prava onih koji takvu hranu već proizvode, iako u

izvesnom smislu proizvodi i jednih i drugih proizvođača mogu da budu slični. Razboritost i veštinu u obradi zemlje i korišćenju njenih plodova Bog često daje običnim ljudima. U postupanju sa svojim radnicima On je nepristrasan, i ne zaboravlja nijednoga od njih. On će pokrenuti imućne i poslovno zainteresovane ljude iz naših redova da otvaraju pogone za proizvodnju i preradu zdrave hrane u kojima će moći da obezbede zaposlenje pripadnicima Njegovog naroda. Svoje sluge On će naučiti da proizvodnju hrane organizuju uz manje troškova tako da cena iste bude pristupačna i za siromašne.

U svim našim planovima moramo imati na umu činjenicu da je proizvodnja zdrave hrane Božja svojina i da se ne sme pretvarati u finansijske špekulacije u cilju ličnog bogaćenja. To je Božji dar Njegovom narodu i dobitak ostvaren na taj način treba upotrebiti za dobro napaćenih i nevoljnih širom sveta.

Naročito u južnim državama Severne Amerike biće pronađeni mnogi izumi i stvorene znatne olakšice, kako bi siromašni i potrebni sami mogli da se izdržavaju proizvodnjom zdrave hrane. Pod rukovodstvom učitelja koji rade na spasavanju njihovih duša, oni će naučiti kako da gaje i pripremaju hranu od onih plodova koji uspevaju i rastu u njihovom okruženju.

Pogrešno postupanje

Svojim pogrešnim postupanjem neki od naših članova nanose štetu delu Božjem. Znanje neophodno za proizvodnju zdrave hrane koje je Bog dao svom narodu kao pomoćno sredstvo u podržavanju Njegovog dela oni prenose poslovnim ljudima ovog sveta koji to koriste u cilju ličnog bogaćenja. Oni koji na takav način otkrivaju poslovne tajne u pogledu pripremanja zdrave hrane, u stvari zloupotrebljavaju Bogom dano poverenje. Kada uvide posledice takve zloupotrebe datog poverenja, mnogi će bolno zažaliti što su bili neoprezni ne čekajući da Gospod vodi svoje sluge u ostvarivanju svojih planova. Saznavši za ove poslovne tajne, neki od naših suparnika lukavstvom će nastojati da potkopaju rad naših sanatorijuma, restorana i proizvođača zdrave hrane, i lažnim prikazivanjem nanosiće štetu onima koji potpomažu delo Božje.

Proizvodnju zdrave hrane ne treba nedopušteno prisvajati ili krasti od onih koji, svojom umešnošću, na taj način podižu i unapređuju delo Božje. Dr Kelog je, uz pomoć svojih saradnika i uz znatne materijalne izdatke, proučio način pripremanja određenih specijalnih proizvoda zdrave hrane, i obezbedio skupe pogone za proizvodnju istih. I pravo je da se onima koji su uložili toliki trud i svoja sredstva u sve to dozvoli da žanju plodove svoga rada. Dr Kelogu treba omogućiti da kao Gospodnji pristav raspolaže razumljivim delom prihoda koje je uz Božji blagoslov uspeo da ostvari ovim specijalnim proizvodima, kako bi imao sredstva koja će opet prikladno ulagati za napredak dela Božjeg, kada potrebe istog to

zatraže. Ne bi trebalo da se bilo ko od onih koji su upućeni u poslovnu tajnu za dobijanje ovih specijalnih proizvoda zdrave hrane, kasnije sam bavi proizvodnjom i prodajom takvih proizvoda u cilju ličnog bogaćenja. Neka takvi nipošto ne stvaraju utisak da rade u sporazumu sa onima koji su tako pripremljenu hranu kao svoj izum prvi počeli da proizvode, kad to u stvari nije istina. Proizvodnjom hrane pripremljene na takav način niko nema pravo da se bavi iz sebičnih pobuda. Približimo se Gospodu i u smernosti srca nastojmo da sve što činimo bude na slavu Njegovom imenu.

Za one koji su u našim proizvodnim pogonima upoznati sa specifičnim metodima za proizvodnju zdrave hrane, imam upozorenje. Ta svoja saznanja oni ne smeju upotrebiti u sebične svrhe ili na način kojim bi se delo Božje pogrešno predstavilo. To znanje oni isto tako ne treba da šire u javnosti. Neka odgovorni u Zajednici ovo uzmu ozbiljno i toj braći pokažu da takvo ponašanje predstavlja izdaju svetog poverenja, i delu Božjem nanosi sramotu.

Neka oni koji su bili ili su još uvek zaposleni u proizvodnji zdrave hrane čiji su pronalazači dr Kelog, ili bilo koji od pionira ovog dela, nipošto ne otkrivaju drugima poslovne tajne za dobijanje ovih proizvoda; jer bi to značilo zakidati delu Božjem ono što treba da se upotrebi za napredak istog. Preklinjem vas, braćo moja, „poravnite staze nogama svojim, da ono što je hromo ne zastrani s puta“ (Jevr. 12,13). Nemojte ovakve informacije davati onima koji bi zato što uopšte nisu svesni značenja zdravstvene reforme mogli da kao „zdravu hranu“ na tržište iznesu namirnice nečistog porekla.

Da se ne bi našli u nezgodnom položaju ni pred Bogom ni pred ljudima, budite uvek na strani pravde u svim svojim poslovnim transakcijama. Ne upuštajte se ni u kakve nepoštene radnje. Oni koji se proizvodnjom zdrave hrane bave radi ličnog bogaćenja uzimaju sebi slobodu na koju nemaju moralno pravo. To mnoge dovodi u veliku zabunu. Proizvodi takozvane „zdrave hrane“, koju neki sada falsifikuju i preporučuju kao takvu, sadrže u stvari nezdrave primese. Osim toga, ti proizvodi su često tako lošeg kvaliteta da se njihovom prodajom nanosi velika šteta delu Božjem, jer kupci na osnovu toga zaključuju da je sve što se preporučuje kao zdrava hrana isto takvo.

Niko nema pravo da se lično koristi poslovnim dogovorima zaključenim sa upravom sanatorijuma u pogledu proizvodnje zdrave hrane. Oni koji trguju ovim proizvodima, koje je uz velike izdatke izumeo i osmislio dr Kelog, morali bi se o tome prvo sporazumeti s njim, ili ostalim njegovim saradnicima, i naučiti najbolje metode u rukovanju tim proizvodima. Onaj koji tom poslu pristupa sebično, stvarajući kod kupaca utisak da se zarada od prodatih proizvoda upotrebljava na dobrotvorne poduhvate dok se u stvari koristi za lične interese takav izaziva Božje nezadovoljstvo i Njegov opravdani gnev. U svojim poslovima on će

upadati iz neuspeha u neuspeh i zaplešće se u tako bezizlaznu situaciju da će njegova braća morati da otplaćuju njegove dugove, da bi se delo Božje spaslo od sramote.

Gospod veoma negoduje kad oni koji su angažovani u Njegovoj službi svojom sebičnošću nanose sramotu Njegovom delu. On želi da sve oblasti u Njegovom delu budu tako usklađene u svom delovanju, kao zglobovi u kosturu ljudskog organizma.

Gospod želi da se pripadnici Njegovog naroda, uzdignu visoko iznad sebičnih i ličnih interesa; da izlaze kao pobednici iz svakog iskušenja na koji naiđu. On ih poziva na duboko samoispitivanje u veri. On želi da Njegovi radnici stalno budu pod Njegovim nadzorom. On nas kao živi materijal obrađuje i glača za svoj hram, pripremajući pojedinačno svaki deo da se savršeno uklopi sa ostalima, kako bi građevina bila savršena i potpuna, bez ikakvog nedostatka.

Nebeska atmosfera i poredak treba da otpočnu još na ovoj zemlji. Kada se srca pripadnika Božjeg naroda ispune krotošću i nežnošću, idila pesnika: „Zastava Mu je ljubav prema meni” i „rod je Njegov sladak grlu mojemu“ (Pjesma nad pjesmama 2,4.3) biće i njihova stvarnost. Nebeska atmosfera koju će na taj način stvoriti još ovde pripremiće ih za nebesku domovinu.

PROSVEĆIVANJE NARODA U POGLEDU ZDRAVSTVENE REFORME

St. Helena, Kalifornija, 20. avgusta 1902.

Gde god se propoveda istina treba davati i pouke u pogledu pripremanja zdrave hrane. Bog želi da se zainteresovani u svim krajevima sveta upute u razborito korišćenje onih prehrambenih proizvoda do kojih lako mogu da dođu. Oni koji u tome imaju iskustva treba zainteresovanima praktično da pokažu kako na najbolji način mogu da iskoriste proizvode koji uspevaju u njihovom okruženju. Tako se i siromašni, kao i oni koji žive u povoljnijim okolnostima, mogu poučiti zdravom načinu života.

Od samog početka našeg zalaganja za primenu zdravstvene reforme, uvideli smo neophodnost stalnog poučavanja i prosvećivanja naroda u tom pogledu. Bog želi da i dalje nastavimo s takvim načinom poučavanja. Ovaj zadatak ne smemo zanemariti iz straha da će se to nepovoljno odraziti na prodaju zdrave hrane proizvedene u našim pogonima. To nije najvažnije. Naš je zadatak da zainteresovanima pokažemo kako sami mogu da proizvode i pripremaju zdravu hranu, i kako na taj način mogu da sarađuju s Bogom u Njegovom nastojanju da u njima obnovi svoj moralni lik.

Naši radnici treba da budu upućeni u veštinu proizvodnje i pripremanja

zdrave hrane. Nije njihovo da zaviruju u poslovne tajne dr Keloga, ali Božju nameru da se zainteresovani u svim krajevima sveta upute kako se priprema zdrava hrana, svaki radnik treba stalno da ima na umu. Ima mnogo prehrambenih artikala koji bi, većtim kombinovanjem i pravilno zgotovljeni predstavljali blagotvornu hranu za one koji nisu u mogućnosti da kupuju znatno skuplje, naročito pripremljene proizvode zdrave hrane. Onaj koji je Izrailjcima kad su podizali šator od sastanka podario umeće i spretnost u svakovrsnim veštinama, i danas će pripadnicima svog naroda podariti neophodno znanje da kombinovanjem prirodnih proizvoda obezbede zdravu ishranu.

Znanje u pogledu proizvodnje i pripremanja zdrave hrane sam Bog daje ljudima s ciljem da to nesebično prenose i na svoje bližnje. Naglašavajući ovo, ne mislim na specijalne izume do kojih su u usavršavanju zdrave hrane, uz mnogo napora i velike izdatke, došli dr Kelog i drugi. Mislim prvenstveno na veštinu spravljanja jednostavnih jela, što svako sam za sebe može da nauči i čemu rado i besplatno treba da pouči one koji žele da žive zdravim životom, a naročito siromašne.

U skladu sa Božjom namerom, ljude i žene u svim krajevima sveta treba ohrabrivati da svoje sposobnosti razvijaju pripremanjem zdravih jela od prirodnih proizvoda koji uspevaju u njihovom okruženju. Ako mudrost zatraže od Boga, uvežbavajući svoje sposobnosti i umeće pod vođstvom Njegovog Duha, On će ih naučiti kako da od prirodnih proizvoda pripreme zdravu hranu. Na taj način oni će biti osposobljeni da siromašne poučavaju u pripremanju hrane koja može da zameni meso. Oni kojima se na takav način ukaže pomoć mogu kasnije da poučavaju druge. Ovakvom radu treba posvetiti dužno revnovanje i energiju. Da je to učinjeno ranije, danas bi bilo daleko više pristalica sadašnje istine i bilo bi znatno više onih koji bi mogli da poučavaju i druge. Prvo moramo naučiti šta nam je dužnost, a zatim to i izvršavati. Nemojmo se bespomoćno osećati zavisnima od drugih, očekujući da oni učine ono što je Bog stavio u zadatak nama.

Pri izboru i uzimanju hrane treba da se pridržavamo zdravog razuma. Kad primetimo da nam izvesne namirnice ne odgovaraju, nije potrebno da pišemo pismo raspitujući se za uzroke nastalog poremećaja. Treba promeniti način svoje ishrane; neka od uobičajenih jela uzimati u smanjenim količinama; pokušati da ih pripreмимо na drugačiji način. Efekat kombinovanja određenih namirnica ubrzo će se pokazati. Kao razumna bića, načela zdravlja treba da proučavamo lično za sebe, i u odlučivanju koja nam hrana najbolje odgovara treba da se koristimo stečenim iskustvom i ličnim rasuđivanjem.

Hrana treba da bude prilagođena zanimanju kojim se bavimo i klimatskim uslovima u kojima živimo. Neke od prehrambenih namirnica koje su sasvim prikladne za jednu zemlju, za druge su neprikladne.

Ima pojedinaca kojima bi potpuno uzdržanje od jela jedan ili dva dana u sedmici bilo korisnije nego bilo kakva lekarska terapija ili preporuka. Takvima bi post jednog dana u sedmici bio od neprocenjive koristi.

Upućena sam da se orasi u ishrani često upotrebljavaju nerazborito, da se u srazmeri, sa ostalom hranom uzimaju previše i da neke vrste oraha nisu tako zdrave kao druge. Bademi su preporučljiviji od kikirikija; ali i kikiriki u ograničenim količinama, ako se kombinuje sa žitaricama, može da bude korisna i lako svarljiva hrana.

Masline se mogu pripremiti tako da ih je korisno upotrebljavati u svakom obroku. Preimućstva koja se u ishrani obično očekuju od upotrebe maslaca (putera) mogu se postići upotrebom pravilno pripremljenih maslina. Ulje u maslinama otklanja zatvor; a za tuberkulozne i za one koji pate od zapaljenja i nadraženosti stomaka, bolje je od upotrebe bilo kakvih medikamenata. Kao hrana, maslinovo ulje bolje je od bilo koje masnoće životinjskog porekla.

U interesu našeg zdravlja bolje je da hranu manje kuvamo i da više jedemo voće u njegovom prirodnom stanju. Poučavajmo ljude da slobodno jedu sveže grožđe, jabuke, breskve, kajsije, kruške, jagode i sve druge vrste voća koje mogu da nađu. Za voće koje se konzerviranjem priprema za zimu daleko je bolje koristiti stakleno nego metalno posuđe.

Što se tiče upotrebe mesa, mi treba da vaspitavamo ljude da isto u potpunosti izostave iz svoje ishrane. Upotreba mesa suprotna je pravilnom razvoju fizičkih, umnih i moralnih snaga. Jasno svedočanstvo treba da iznosimo protiv upotrebe čaja i kafe. Raskošne slatkiše takođe treba odbaciti. Mleko, jaja i maslac (puter) ne treba svrstavati u isti red sa mesom. Upotreba jaja u nekim slučajevima je korisna. Još nije došlo vreme da se upotreba mleka i jaja u potpunosti odbaci. Ima siromašnih vernika čija se porodična ishrana sastoji uglavnom od hleba i mleka. Oni imaju malo voća i nisu u mogućnosti da za svoju ishranu kupuju plodove s tvrdom ljuskom, kao što su: orasi, lešnici i bademi. U preporučivanju zdravstvene reforme, kao i svih drugih jevanđeljskih istina, mi ljudima treba da pridemo tamo gde se oni nalaze. Sve dok ih ne naučimo kako da, po pristupačnoj ceni, proizvode i pripremaju ukusnu, kvalitetnu i zdravu hranu, ne možemo im sa slobodom iznositi najidealnije predloge u pogledu ishrane po zdravstvenoj reformi.

Reforma u ishrani treba da se razvija postepeno. Poučavajte zainteresovane kako da pripremaju hranu bez upotrebe mleka ili maslaca. Recite im da uskoro dolazi vreme kada će upotreba jaja, mleka, kajmaka ili putera biti sve rizičnija, jer u srazmeri sa širenjem bezakonja u svetu domaće životinje sve više oboljevaju. Blizu je vreme kada će, zbog bezakonja palog ljudskog roda, „sva tvar“ u životinjskom svetu morati da „uzdiše i tuži“ (Rimlj. 8,22) pod teretom bolesti

koje kao teško prokletstvo pritiskaju ovu Zemlju.

Pripadnicima svog naroda Bog će dati sposobnosti i umeće da pripremaju zdravu hranu i bez ovih namirnica. Odbacujući svaki nezdravi recept, oni treba da se uče zdravom načinu života, učeći zatim i druge onome što su sami naučili. Ovo znanje oni treba da prenose drugima isto tako kao što bi prenosili biblijska uputstva. Neka uče zainteresovane da izbegavanjem preteranog kuvanja, koje je svet ispunilo hroničnim invalidima, čuvaju svoje zdravlje i obnavljaju svoje životne snage. Objasnjavajte i rečju i primerom da je hrana koju je Bog dao Adamu u njegovom bezgrešnom stanju, najbolja za čoveka ako želi da se vrati u to bezgrešno stanje.

Oni koji preporučuju načela zdravstvene reforme moraju biti prosvেćeni u pogledu bolesti i njihovih uzroka, znajući da svaka aktivnost koju čovek preduzima treba da bude u savršenom skladu sa zakonima života. Svetlost koju imamo u pogledu zdravstvene reforme Bogom je dana za naše spasenje i spasenje sveta. Ljudi i žene treba da budu obavešteni o sastavu i funkcionisanju ljudskog tela, koje je Tvorac udostojio za svoje prebivalište, i nad kojima prema Njegovoj želji treba da budemo verni pristavi. „Jer ste vi hram Boga živoga, kao što reče Bog: Useliću se u njih i živjeću u njima; i biću im Bog i oni će biti moj narod“ (2. Kor. 6,16).

Uzdignite načela zdravstvene reforme i prepustite da Gospod vodi one koji su iskreni u svom srcu. Načela umerenosti prikažite u njihovom najprivlačnijem obliku. Širite literaturu koja sadrži uputstva i pouke o zdravom načinu življenja.

Svetlost koja blista sa stranica naših zdravstvenih knjiga i časopisa mnogima tužno nedostaje. Te knjige i časopise Bog želi da upotrebi kao medije koji će prodornim zracima svoje svetlosti pažnju naroda usmeriti na opomene sadržane u poruci trećeg anđela. Naši zdravstveni časopisi predstavljaju oruđa sa naročitim zadatkom u širenju svetlosti koju stanovnici sveta moraju da dobiju u ovim danima pripreme za dan Gospodnji. Uticaj tih publikacija u interesu zdravlja, umerenosti i reforme moralnih shvatanja u društvu nemerljiv je, i one će odigrati veoma značajnu ulogu u izlaganju ovih predmeta na odgovarajući način i u njihovoj pravoj svetlosti.

Gospod ne prestaje da nam upućuje pouku za poukom, i ukoliko odbacimo ta načela, mi odbacujemo ne samo vesnika koji to prenosi, nego i Onoga koji je ta načela dao.

Pred narodom moramo neprekidno isticati neophodnost reforme, i svoje učenje uvek moramo potkrepiti ličnim primerom. Istinska religija i zakoni zdravlja nerazdvojno su povezani. Raditi na spasavanju ljudi i žena, a ne ukazati im na neophodnost da se odreknu grešnih zadovoljstava, koja uništavaju zdravlje, unižavaju dušu i sprečavaju uticaj božanske istine na um jednostavno nije moguće.

Ljude treba učiti da pažljivo razmotre svaku svoju naviku i praksu, i da bez odlaganja odbace sve ono što negativno utiče na zdravlje tela i baca mračne senke na njihov um. Bog želi da oni koji donose svetlost uvek visoko ispred sebe drže Njegovu zastavu. Rečju i primerom oni taj savršeni kriterijum treba da uzdignu visoko iznad sotoninih lažnih merila, koja ako se prihvate donose nesreću, uniženost, bolest i smrt i telu i duši. Oni koji su naučili: šta i kako treba jesti i piti, i kako se treba odevati da bi sačuvali svoje zdravlje, dužni su da to znanje prenose i drugima. Jevanđelje o čuvanju zdravlja treba siromašnima propovedati na praktičan način, kako bi znali da pravilno vode brigu i o svome telu, koje predstavlja hram Svetog Duha.

4. IZDAVAČKA DELATNOST

„Podignite zastavu narodima... recite kćeri Sionskoj: Evo, Spasitelj tvoj dolazi.“ (Isaija 62,10.11)

BOŽJA NAMERA ZA NAŠE IZDAVAČKE KUĆE

Svedoci za istinu

„Vi ste moji svjedoci, veli Gospod“, „da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica, da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega.“

Naša izdavačka delatnost osnovana je po Božjem izričitom uputstvu i pod Njegovim naročitim nadzorom da bi se ostvario određeni cilj. Adventisti sedmog dana bili su Bogom izabrani kao narod osobit, odvojen od ovog sveta. Velikom oštricom istine On ih je iskopao iz kamenoloma ovog sveta i doveo u zavetnu povezanost sa Sobom. Učinio ih je svojim predstavnicima i pozvao ih da budu Njegovi ambasadori u poslednjem delu spasavanja. Najveće bogatstvo istine koje je ikad bilo povereno smrtnicima, najozbiljnije opomene i najstrašnije pretnje koje su Bogom ikada upućene čoveku, bile su poverene njima da bi ih objavili svetu; i u ostvarivanju tog zadatka naše izdavačke kuće predstavljaju najdelotvornija oruđa.

Te ustanove treba da stoje kao svedoci za Boga, prenoseći narodu Njegovo učenje o pravdi i istini. Svetlost istine iz njih treba da izlazi kao zapaljena buktinja. Poput snažnih reflektora sa svetionika postavljenih na opasnim sprudovima, naše izdavačke kuće treba neprekidno da upućuju zrake svetlosti u svet obavijen gustom duhovnom tamom, upozoravajući ljude na opasnosti koje im prete

uništenjem.

Publikacije koje izlaze iz naših štamparija treba da pripreme naš narod za susret sa Bogom. Širom sveta one treba da izvrše delo slično onome koje je Jovan Krstitelj učinio za jevrejski narod. Potresnim vestima opomene ovaj Božji prorok budio je ljude iz sna rasprostranjene svetovnosti. Preko njega Bog je pozvao otpadnički Izrailj na pokajanje. Svojim izlaganjem istine on je uspešno razotkrio popularne zablude svoga vremena. U suprotnosti sa lažnim teorijama tadašnjeg doba, istina je u njegovom učenju uzdizana kao večna sigurnost. „Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko“, bila je Jovanova poruka (Mat. 3,2). Tu istu poruku, posredstvom publikacija koje izlaze iz naših štamparija, i danas treba objaviti svetu.

Proročanstvo koje je Jovan ispunio svojom misijom jasno ukazuje i na naš zadatak: „Pripravite put Gospodu, i poravnite staze Njegove“ (Mat. 3,3). Kao što je Jovan pripremio put za prvi, tako isto i mi treba da pripremimo put za drugi dolazak našeg Spasitelja. Naše izdavačke institucije treba da uzdižu zahteve pogaženog Božjeg zakona. Stojeći pred svetom kao reformatori, mi u svojim izdanjima treba da pokažemo svetu da je Božji zakon temelj svake trajne reforme. Tu se na jasan i razgovetan način mora istaći neophodnost pokoravanja svim Njegovim zapovestima. Gonjeni Hristovom ljubavlju, mi svojom izdavačkom delatnošću moramo sarađivati s Njim kao oni koji zidaju, „stare pustoline“, podižu „temelje koji će stajati od koljena do koljena“, obnavljaju „razvaline“ i popravljaju „puteve za naselje“ (Is. 58,12). Posredstvom knjiga koje izlaze iz naših štamparija subota iz četvrte Božje zapovesti treba da stoji pred stanovnicima ovog sveta kao stalni svedok za Boga, da bi privukla njihovu pažnju i njihove misli usmerila na Njega kao njihovog Tvorca.

Nikad ne treba zaboraviti da su te ustanove saradnici u misiji nebeskih izaslanika. I njihova delatnost prikazana je u simbolu onog anđela koji leti posred neba, i ima vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i narodu, govoreći snažnim glasom: Bojte se Boga i odajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova“ (Otkr. 14,6.7).

Posredstvom njihove delatnosti treba da se razglasi strašna optužba: „Pade, pade Vavilon grad veliki jer otrovnim vinom bludstva svojega opoji sve narode“ (Otkr. 14,8).

Izdavačka delatnost naših ustanova prikazana je takođe i delom trećeg anđela koji sledi prethodnog ‘govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega“ (Otkr. 14,9.10).

Posredstvom naše izdavačke delatnosti u velikoj meri treba da se izvrši delo i onog anđela koji dolazi s neba sa velikom silom i koji svojom slavom treba da

obasja celu zemlju (Otkr. 18,1).

Odgovornost poverena našim izdavačkim kućama zaista je velika i ozbiljna. Oni koji rukovode tim ustanovama, koji uređuju časopise i pripremaju izdanja naših knjiga, pozvani su po Božjem namerenju da objavljuju opomene ovom svetu, i pred Bogom će polagati račun za duše svojih bližnjih. Njima se, isto tako kao i propovednicima, stavlja u zadatak poruka koju je Bog u davna vremena dao svom proroku: „I tebe, sine čovječji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj dakle riječ iz mojih usta i opominji ih od mene. Kad rečem bezbožniku: Poginućeš; a ti ne progovoriš, i ne opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta; taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke“ (Jezek. 33,7.8).

Primena ove poruke nikada nije bila neophodnija i značajnija nego danas. Svet je sve uporniji u omalovažavanju Božjih zahteva. Ljudi su sve drskiji u otvorenom prestupu. Bezbožni stanovnici sveta skoro su prevršili meru svoga bezakonja. Zemlja je skoro došla u takav položaj da će Bog prepustiti zatiraču da sprovodi na njoj svoju volju. Zamenjivanje Božjeg zakona odredbama ljudskim, uzdizanje nedelje posvećene samo ljudskim autoritetom iznad i umesto biblijske subote, biće poslednji čin u završnoj drami. Kad to zamenjivanje postane univerzalno, Bog će otkriti svoju silu. On će ustati u svojoj veličanstvenoj svemoći i strašno će potresti zemlju. Prorok Ga je video kako u to vreme „izlazi iz mjesta svojega da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo, i zemlja će otkriti svu krv prolivenu i neće više pokrivati pobijenih svojih“ (Is. 26,21).

Veliki sukob koji je sotona izazvao u nebeskim dvorima uskoro će, veoma uskoro, zauvek biti okončan. Uskoro će svi stanovnici zemlje morati da se odluče za ili protiv nebeske vladavine. Sada, kao nikada ranije, sotona upotrebljava svu svoju obmanjivačku moć da zavede i uništi svaku neopreznu dušu. Mi smo pozvani da stanovnike sveta budimo, preklinjući ih da se pripreme za najveće događaje koji im predstoje. Upozoravajmo ih kao one koji stoje na samoj ivici propasti. U borbi na razotkrivanju i pobijanju sotoninih laži i rušenju njegovih utvrđenja, Božji narod mora da upotrebi sve svoje Bogom dane sile. Širom sveta, svakom ljudskom biću koje hoće da sluša, moramo objasniti načela oko kojih se vodi ova velika borba načela od kojih zavisi večna sudbina svake duše. Svim ljudima blizu i daleko treba da postavimo sasvim određeno pitanje: „Hoćete li da sledite velikog otpadnika u neposlušnosti prema Božjem zakonu, ili pak Sina Božjeg, koji je za sebe s pravom mogao da kaže: „Ja održah zapovijesti Oca svojega?“ (Jovan 15,10).

To je zadatak koji stoji pred nama; zbog toga su osnovane naše izdavačke institucije; to Bog od njih s pravom očekuje.

Manifestacija hrišćanskih načela

Teoriju istine mi treba ne samo da publikujemo, nego treba i praktično da je prikazemo u svom karakteru i životu. Naše izdavačke ustanove treba da stoje pred svetom kao otelovljenje hrišćanskih načela. Na čelu tih ustanova, dok one ostvaruju Božju nameru, stoji sam Hristos kao njihova pokretačka snaga. Sveti anđeli nadgledaju rad u svakom odeljenju. I sve što se radi treba u svakom pogledu da nosi natpis i pečat neba, pokazujući savršenstvo Božjeg karaktera.

Bog traži da Njegovo delo pred ovim svetom u svemu nosi posebno i sveto obeležje. On želi da Njegov narod svojim životom pokaže prednosti koje hrišćanstvo ima nad svetovnošću. U svojoj milosti pobrinuo se za sve što je neophodno da u svojim poslovnim transakcijama praktično pokažemo visoko preimućstvo nebeskih načela nad načelima ovog sveta. Zato pokažimo da su smernice kojima se rukovodimo u svom radu uzvišenije od planova ovog sveta. U svemu što radimo ispoljavajmo čistotu karaktera, kako bismo dokazali da istina, one koji je zaista prihvate, čini sinovima i kćerima Božjim, decom nebeskog Cara; i da oni kao takvi postaju znatno pošteniji u svojim postupcima, verni, savesni i ispravni i u malim i u velikim odgovornostima u životu.

U svemu što radimo, čak i u oblasti zanatske delatnosti, Bog želi da se ogleda savršenstvo Njegovog karaktera. Tačnost, veštinu, osećanje mere, razboritost i savršenstvo koje je tražio pri podizanju šatora od sastanka, Bog želi da unosimo u sve što i danas činimo u Njegovoj službi. Sve što Njegove sluge čine u službi Njemu treba u Njegovim očima da bude tako čisto i dragoceno kao što su bili zlato, tamjan i smirna, koje su u svojoj iskrenoj veri mudraci sa istoka doneli Spasitelju prilikom Njegovog rođenja u Vitlejemu.

Tako Hristovi sledbenici u svom poslovnom životu treba da budu svetlost ovom svetu. Bog ne traži od njih nekakve posebne napore da bi svetleli. On ne odobrava sebična nastojanja onih koji učine nešto da bi se hvalili svojom dobrotom. On želi da načela neba budu u njihovom srcu i duši, i onda će kad dođu u kontakt sa svetom i nesvesno otkrivati svetlost koja je u njima. Svojim poštenjem, ispravnošću i nepokolebljivom vernošću u svakom postupku u svom životu oni će predstavljati pravu svetlost.

Carstvo Božje ne dolazi sa spoljašnjim sjajem i ljudskim hvalisanjem, već blagotvornim nadahnućem Njegove Reči, unutrašnjim delovanjem Njegovog Duha i prisnim zajedništvom duše sa Onim koji predstavlja njen život. Najizrazitija manifestacija te sile odražava se u dovođenju ljudske prirode do savršenosti Hristovog karaktera.

Bogatstvo koje se spolja vidi ili položaj, skupe građevine ili raskošan nameštaj, nisu bitni za napredak dela Božjeg; niti su bitna takva dostignuća kojima ljudi aplaudiraju i koja samo pothranjuju sujetu. Raskoš i hvalisava razmetljivost ovog

sveta, ma koliko da se ističu, nemaju u Božjim očima nikakvu vrednost.

Iako je naša dužnost da težimo savršenstvu i u onome što se spolja vidi, uvek imajmo na umu da to nije i ne treba da nam bude najglavniji cilj. To se mora podrediti višim interesima. Iznad onoga što je vidljivo i prolazno, Bog ceni ono što je nevidljivo i neprolazno. Vidljivo ima vrednost samo ako se posredstvom istog izražava nevidljivo. Najodabranija umetnička dela ne mogu se po svojoj lepoti uporediti sa lepotom hrišćanskog karaktera, koja predstavlja delovanje Svetog Duha u ljudskoj duši. Poslavši svoga Sina na ovaj svet, Bog je pripadnike ljudskog roda obdario neprolaznim i nepropadljivim bogatstvom svoje milosti i ljubavi; to je bogatstvo prema kojem sva ovozemaljska blaga koja ljudi sakupljaju od postanja sveta, ne predstavljaju ništa. Hristos je došao na ovu zemlju i pred sinove ljudske izašao sa ljubavlju koja je nagomilavana vekovima; to je bogatstvo koje mi, zahvaljujući svojoj povezanosti s Njim, stalno primamo, i dužni smo da to otkrivamo i delima sa drugima.

Obeležje Božjem delu naše ustanove daju upravo toliko koliko radnici svojom svetom odanošću otkrivaju silu Hristove milosti da preobrazi život. Mi treba da se razlikujemo od ovog sveta, jer je Bog stavio svoj pečat na nas i svoju ljubav, koja je obeležje Njegovog karaktera, želi da ispolji u nama. Naš Iskupitelj nas pokriva plaštom svoje pravednosti.

Pri izboru ljudi i žena za službu u Njegovom delu, Bog ne traži da oni budu visoko obrazovani, rečiti govornici ili da poseduju bogatstvo ovog sveta. On pita: „Jesu li oni tako smerni i ponizni u svojim očima da ih mogu naučiti Mojim putevima? Mogu li svoje reči da stavim u njihova usta? Hoće li oni zaista da budu Moji predstavnici?“

Svakoga od nas Bog može da upotrebi upravo u srazmeri s tim koliko dozvolimo da Njegov Duh boravi u hramu naše duše. On prihvata samo ono delo u kojem se odražava Njegov lik. Njegovi sledbenici, kao svoje akreditive pred svetom, treba da ističu neiskazane karakteristike Njegovih neprolaznih načela.

Misionarske pokretačke snage

Naše izdavačke kuće predstavljaju Bogom određene centre, i preko njih treba da se izvrši delo čiju veličinu i značaj još uvek ne uviđamo. Ima oblasti u kojima Bog traži njihovu saradnju, a koje još uvek nisu ni dotaknute.

Božja je namera da se, uporedo sa širenjem istine u novim poljima, stalno podižu i novi centri. Njegov narod treba širom sveta da podiže takve spomenike u kojima će se Njegova subota isticati kao znak između Njega i onih koje On posvećuje. U raznim zemljama gde misionari šire poruku istine treba organizovati i izdavačku delatnost. Da bi se dalo obeležje našem delu, da bi se oformili centri delovanja i uticaja, da bi se privukla pažnja naroda, da bi se uspešnije

razvijali talenti i sposobnosti vernika, da bi se organizovale nove misije a radnicima omogućilo lakše komuniciranje sa skupštinama i brže širenje poruke za sve ove i mnoge druge potrebe dela u razvoju neophodno je osnivati izdavačke centre u misionarskim poljima.

Preimućstvo je i sveta dužnost naših postojećih institucija da učestvuju u tom poduhvatu; jer su i same osnovane zahvaljujući samopožrtvovanju Božjeg naroda, dobrovoljnim priložima i nesebičnim zalaganjem Njegovih slugu. Bog želi da se u njima pokaže isti duh samopožrtvovanja i spremnosti da potpomognu osnivanje novih centara u drugim poljima.

Za ustanove kao i za pojedince važi isto pravilo: Ne usredsređujte se samo na sebe i svoje interese. U jednoj ustanovi, kad ista ojača u snazi i uticaju, ne smeju stalno gledati da sve olakšice i preimućstva osiguraju samo za sebe. Za svaku našu ustanovu, isto tako kao i za pojedince, važi pravilo: Primamo da bismo davali. Bog nama daje da bismo mogli davati. Čim jedna ustanova finansijski ojača, tako da može samostalno da se izdržava, u obavezi je da potpomaže druge Gospodnje ustanove kojima je pomoć neophodna.

To je u skladu sa načelima i zakonima Jevanđelja načelima koja je Hristos potvrdio ličnim primerom. Najočividniji dokaz da smo u ispovedanju svoje privrženosti Božjem zakonu i odanosti našem Iskupitelju zaista iskreni predstavlja nesebična i samopožrtvovana ljubav prema bližnjima.

Slava Jevanđelja zasniva se na principu ponovnog uspostavljanja božanskog lika u palom ljudskom rodu, neprekidnim ispoljavanjem, dobročinstva. Kad god se pridržavamo tog principa mi odajemo slavu Bogu. Oni koji istine radi slede Hristov primer samoodricanja i požrtvovanosti ostavljaju veoma upečatljiv utisak na svet. Takav primer deluje ubedljivo i neodoljivo. Ljudi vide da u Božjem narodu zaista postoji vera koja kroz ljubav radi i čisti dušu od svake sebičnosti. U životu onih koji tvrde da drže Božje zapovesti, pripadnici ovog sveta vide ubedljiv dokaz da je zakon Božji zakon ljubavi i prema Bogu i prema čoveku.

Delo Božje uvek treba da nosi obeležje Njegove dobrote i milosrđa, i ukoliko se to obeležje ispoljava u delovanju naših ustanova, one će pridobiti poverenje naroda, a samim tim obezbediće i izvore sredstava neophodnih za napredak carstva Božjeg. Kada se popušta sebičnim interesima u bilo kojoj fazi dela, Gospod uskraćuje svoj blagoslov; međutim, On će pripadnike svog naroda u celom svetu blagosloviti obiljem materijalnih dobara ukoliko oni to upotrebljavaju za uzdizanje ljudskog roda. Iskustvo vernika iz apostolskih dana biće i naše ako svim srcem prihvatimo Božje načelo dobročinstva jednodušni pristanak da se u svemu potčinimo vođstvu Njegovog Svetog Duha.

Izdavačke kuće pripreme škole za radnike

Naše ustanove treba da budu pokretačka snaga za misionare u najuzvišenijem smislu, i pravi misionarski rad uvek počinje sa onima koji su najbliži. Za misionare ima posla u svakoj ustanovi. Od najglavnijeg u upravi pa do najskromnijeg radnika, svi treba da se osećaju odgovornima za neobraćene u njihovoj sredini, ulažući najusrdnije napore da bi ih priveli Hristu. Kao rezultat takvih napora mnogi će biti pridobijeni i postaće verni svim srcem posvećeni službi Božjoj.

Kada odgovorni u izdavačkoj delatnosti preuzmu na sebe deo tereta i za misionarska polja, oni će uvideti neophodnost svestranijeg i temeljnijeg obrazovanja radnika. Shvativši činjenicu da raspoložu dragocenim pogodnostima za takav poduhvat, uvideće potrebu osposobljavanja radnika koji će biti u stanju ne samo da nastave rad u njihovom delokrugu, nego i da uspešno pomažu institucije u novim poljima.

Bog želi da naše izdavačke kuće budu uspešne pripreme škole, i na poslovnom i na duhovnom planu. I vodeći ljudi i radnici uvek moraju imati na umu činjenicu da Bog zahteva savršenstvo u svemu što je povezano sa Njegovom službom. To treba da shvate svi koji se zapošljavaju u našim ustanovama. Svima treba omogućiti što efikasnije osposobljavanje. Svi treba da se upoznaju sa različitim granama delatnosti da bi naoružani svestranim znanjem ukoliko budu pozvani na drugo polje rada bili u stanju da se prihvate raznih dužnosti.

Učenicima treba omogućiti tako temeljnu obuku da se, posle vremena neophodno provedenog na školovanju, spremno i razborito mogu prihvatiti raznih poslova u izdavačkoj delatnosti; dajući polet delu Božjem najkorisnijom upotrebom svojih energija i sposobnosti, oni znanje koje su stekli mogu uspešno da prenose i na druge.

Svim radnicima treba upečatljivo predočiti činjenicu da se obrazovanjem koje stiču u našim ustanovama osposobljavaju ne samo za poslovne, nego isto tako i za duhovne odgovornosti. Svakom od njih takođe treba ozbiljno predočiti značaj lične povezanosti sa Hristom i ličnog iskustva u pogledu Njegove spasosne sile. Radnike treba vaspitavati onako kao što su vaspitavani mladi u proćkim školama.

Neka sam Bog preko svojih izabranih oruđa oblikuje njihova shvatanja i njihov karakter. Svi oni treba da se obučavaju na biblijskoj osnovi, kako bi bili ukorenjeni i utvrđeni u načelima istine i kako bi se držali puteva Gospodnjih, čineći pravdu i sud. Ulažite sve moguće napore da se probudi i podstakne duh misionstva. Neka se radnici oduševe svešću o visokom preimućtvu koje im je ponuđeno: da ih Bog u ovom poslednjem delu spasavanja upotrebi kao svoju pomoćnu ruku. Neka se svi uče duhovnom radu za druge, zalažući se i praktično zauzimajući za duše upravo tamo gde se one nalaze.

Svi neka se uče da u Božjoj Reči traže pouke i uputstva za svaki vid misionarskog delovanja. I tada, čim otvore Gospodnju Reč ona će njihov um obasipati tako neodoljivim podsticajima na rad da će to doneti Gospodu najbolju dobit u svim delovima Njegovog vinograda.

Ostvarenje Božje namere

Hristos želi da puninom svoje sile pripadnike svog naroda tako ojača da preko njih ceo svet bude obavijen atmosferom Njegove milosti. Kada se pripadnici Njegovog naroda svim srcem potčine Bogu, taj cilj će biti ostvaren. Sve koji su povezani sa Njegovim ustanovama Gospod u svojoj Reči poziva: „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje“ (Is. 52,11). Neka koristoljublje i samoživost u svim našim institucijama ustupe mesto ljubavi i nesebičnom zalaganju za duše bez obzira da li su nam blizu ili daleko. Tada će sudovi biti zaista pripremljeni za sveto ulje koje iz dveju maslinovih grana, kroz zlatne levke, treba da se izliva u njih. Tada će život Hristovih radnika svakodnevno pokazivati da su im istine Njegove Reči zaista u srcu.

Ljubavlju i strahom Božjim, svešću o Njegovoj dobroti i svetosti, biće prožeta svaka ustanova. U svakom odeljenju vlašće atmosfera ljubavi, mira i spokojstva. Uticaj svake izgovorene reči, svakog izvršenog zadatka odgovaraće nebeskom uticaju. Hristos će boraviti u srcu ljudskom, a sve ljudsko biće spremno da se potčini Hristu i da ostane u Njemu. U delu kao celini videće se da ne nosi obeležje nijednog ograničenog čoveka, nego karakter Svemogućeg i večnog Boga. Božanski uticaj svetih anđela ostavljaće dubok utisak na um onih koji dolaze u kontakt sa našim radnicima, a uticaj tih radnika širiće se oko njih kao prijatan miris.

Kad budu pozvani u nova polja, radnici tako vaspitani poći će kao Hristovi predstavnici, osposobljeni da korisno posluže u Njegovoj službi, spremni da znanje koje su stekli o sadašnjoj istini verno prenose drugima i rečju i primerom. Hrišćanski karakter izgrađen posredstvom božanske sile primaće svetlost i slavu s neba, i stajaće pred svetom kao očevadni dokaz o mogućnosti takvog preobražaja ukazujući na presto Boga živoga.

Tada će delo napredovati postojano i sa udvostručenom snagom. Radnici u svakoj grani dela biće obdareni novom delotvornošću. Publikacije koje će se kao Bogom poslani vesnici raznositi na sve strane nosiće pečat Večnoga. Dragocene istine sadržane u tim napisima pratiće zraci svetlosti iz nebeske svetinje. Pisana Reč u tim publikacijama imaće silu, kao nikad ranije, da u duši probudi osvedočenje o grehu, da izazove glad i žeđ za pravdom, i duboku čežnju za onim što nikada neće proći. Ljudi će rado slušati poruku o čišćenju od bezakonja i o večnoj pravdi, što je Mesija omogućio svojom žrtvom. Mnogi će biti navedeni da uzmu

učešće u slavnom oslobađanju sinova Božjih i da zajedno sa narodom Božjim radosno očekuju skori dolazak našeg Gospoda i Spasitelja u slavi.

NAŠA VERSKA LITERATURA

Snaga i delotvornost našeg rada u velikoj meri zavise od karaktera literature koja izlazi iz naših štamparija. Stoga je neophodno posvetiti veliku pažnju izboru i pripremi knjiga koje preporučujemo svetu. Tu je potrebna najveća opreznost i sposobnost razlikovanja. Svoje energije treba da posvetimo objavljivanju literature najčistijeg kvaliteta i najuzvišenijeg karaktera. Naši časopisi moraju biti puni duhovnih sadržaja, istina koje su od životnog interesa za čitaoce.

Bog je u naše ruke stavio zastavu na koji stoji napisano: „Ovdje je trpljenje svetih, koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu“ (Otkr. 14,12). To je jasna poruka o odvajanju, poruka u čijem objavljivanju ne sme biti nikakvih prizvuka neodređenosti. Ona slušaocima treba da odvoji od isprovaljivanih cisterni koje ne drže vodu, vodeći ih nepresušnom Izvoru žive vode.

Cilj naših publikacija

Preko naših publikacija treba da se izvrši najsvetija dužnost da se razgovetno, jednostavno i jasno izlože osnove naše vere. U ovom životu ljudi se odlučuju za jednu ili za drugu stranu; svi se svrstavaju: ili pod zastavu istine i pravde, ili pod zastavu otpadničkih sila koje se uporno bore za prevlast. Božju poruku namenjenu svetu danas treba isticati i naglašavati tako snažno da se i um i srce slušalaca osete neposredno suočeni sa istinom. Oni moraju biti dovedeni da uvide nadmoćnost istine nad mnoštvom zabluda koje se svim silama nameću njihovoj pažnji da, ako je ikako moguće, potisnu poruku Božje Reči za ovo ozbiljno vreme.

Veliki cilj naših publikacija je: da se Bog veliča i slavi, da se pažnja čitalaca usmeri na žive istine Njegove Reči. Bog od nas traži da uzdižemo kriterijum Njegove istine, a ne svoja merila vrednosti ili standarde ovog sveta.

Samo ako tako činimo Njegova ruka koja daje uspeh, pomoć i zaštitu može da bude uz nas. Pogledajte kako je Gospod postupao sa sinovima Izrailjevim, kao svojim narodom, u prošlosti. Dok su nosili Njegovu zastavu On ih je uzdizao pred njihovim neprijateljima. Međutim, kad su u samouzvišenju odstupili od svoje podaničke poslušnosti, kad su počeli da uzdižu načela one sile koja se suprotstavlja Njemu, izložili su se samo nesreći i doživljavali poraz.

Razmotrite Danilovo iskustvo. Kada je bio pozvan pred cara Navuhodonosora, Danilo se nije ustezao da prizna ko je bio izvor njegove mudrosti. Da li je Danilovo verno i otvoreno priznanje pravog Boga umanjilo njegov uticaj na carevom dvoru? Ne, ni najmanje; u tome je bila tajna njegove sile; upravo to mu je

osiguralo naklonost vavilonskog vladara. U ime Božje Danilo je caru stavio do znanja nekom poslano poruke, uputstva, opomene i ukore, i nije zbog toga bio odbačen. Neka oni koji danas rade za Boga čitaju Danilovo odlučno i neustrašivo svedočanstvo i neka slede njegov primer. Nikada čovek ne pokazuje veću ludost nego kad pokušava da priznanje i odobravanje u svetu obezbedi žrtvovanjem, čak i u najmanjoj meri, svoje odanosti i poštovanja prema Bogu. Kad sami sebe dovedemo u položaj gde Bog ne može da saraduje s nama, naša snaga se pretvara u slabost. Sve što je ikada učinjeno u cilju obnavljanja lika Božjeg u čoveku postignuto je samo zahvaljujući pokretačkoj sili Božje delotvornosti. Ponovo vratiti izgubljeno zdravlje tela, regenerisati snage uma i obnoviti dušu može samo božanska sila. U našoj izdavačkoj delatnosti, kao i u svakoj drugoj oblasti hrišćanske aktivnosti, pokazuje se istinitost Hristovih reči: „Bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5).

Bog je ljudima dao besmrtna načela čiju istinitost će sve ljudske sile jednog dana morati da priznaju. On nas poziva da ta načela i rečju i primerom ističemo pred svetom. Oni koji Mu odaju dužno poštovanje vernom privrženosti Njegovoj Reči ostvariće veličanstvene rezultate. Držati se načela koja će ostati na snazi kroz beskrajna vremena večnosti, znači zaista mnogo.

Lično iskustvo neophodno je svakom radniku

Urednici naših časopisa, učitelji u našim školama, vodeći ljudi u organizaciji naše Zajednice svi oni treba da se napajaju na čistim tokovima žive vode iz reke života. Svima je potrebno potpunije razumevanje reči koje je naš Gospod uputio Samarjanki na Jakovljevom izvoru: „Kad bi ti znala dar Božji, i ko je taj koji ti govori: Daj mi da pijem, ti bi tražila od Njega i dao bi ti vodu živu... Svaki koji pije od ove vode opet će ožednjeti; a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožednjeti dovijeka; nego voda koju ću mu ja dati postaće u njemu izvor vode koja teče u život vječni“ (Jovan 4,10-14).

Delo Gospodnje treba da se razlikuje od poslova uobičajenih u svakodnevnom životu. On kaže: „Okrenuću ruku svoju na te, i sažeći ću troske tvoje, i ukloniću sve olovo tvoje; i postaviću ti opet sudije kao prije, i savjetnike kao ispočetka; tada ćeš se zvati grad pravedni, grad vjerni. Sion će se otkupiti sudom i pravdom onih koji se vrata u njega“ (Is. 1,25-27). Ove reči su pune značaja i sadrže pouku za sve one koji se bave uređivačkom delatnošću.

Duboko značenje sadrži i sledeći Mojsijev zapis: „Sinovi Aronovi Nadav i Avijud, uzevši svaki svoju kadionicu, metnuše oganj u njih i na oganj metnuše tamjan, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im On ne bješe zapovijedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom. Tada reče Mojsije Aronu: To je što je kazao Gospod, govoreći: u onima što pristupaju k

meni biću svet i pred cijelim narodom proslaviću se“ (3. Mojs. 10,1-3). Ovo je pouka za sve one koji rade na pripremi publikacija koje izlaze iz naših izdavačkih ustanova. Ono što je sveto ne sme se mešati niti pak zamenjivati onim što je uobičajeno u svakodnevnoj upotrebi. Literatura koju mi objavljujemo treba da sadrži pouke dragocenije od onoga što se obično pojavljuje u svakodnevnoj štampi. „Šta će pljeva sa pšenicom?“ (Jer. 23,28). Nama je potrebna čista i prevejana pšenica, potpuno odvojena od pleve i drugih stranih primesa.

„Jer mi ovako reče Gospod, uhvativši me za ruku i opomenuvši me da ne idem putem ovog naroda, govoreći: Ne nazivajte zavjerom sve što taj narod naziva zavjerom, i ne bojte se čega se on boji, i ne plašite se. Gospoda nad vojskama svetite; i On neka vam je strah i bojazan... Sveži svjedočanstvo, zapečati zakon mojim učenicima... Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore“ (Is. 8,11-20).

Sve naše radnike pozivam da obrate pažnju na šesto poglavlje knjige Isaijine. Pročitajte iskustvo ovog Božjeg proroka kad je u viziji video „Gospoda gdje sjedi na prijestolu visoku i uzdignutu, i skut Mu ispunjavaše hram... I rekoh: Jaoh meni! Pogiboh, jer sam čovjek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, a Cara, Gospoda nad vojskama, vidjeh svojim očima. A jedan od serafima doletje k meni držeći u ruci živ ugljen (žeravicu), koju uze sa oltara kliještima, i dotače se usta mojih, rekavši: Evo, ovo se dotiče usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i grijeh tvoj očisti se. Potom čuh glas Gospodnji gdje reče: Koga ću poslati? I ko će nam ići? A ja rekoh: Evo mene, pošlji mene“ (Is. 6,1-8).

Takvo iskustvo neophodno je svima koji rade u našim ustanovama. Njima stalno pretila opasnost da ne održavaju živu povezanost sa Bogom, da nisu u potpunosti posvećeni istinom. Na taj način oni gube pravu predstavu o sili istine, gube sposobnost da uoče razliku između onoga što je sveto i onoga što je uobičajeno u svakodnevnom životu.

Braćo moja na odgovornim položajima, Gospod neka pomaže vaše oči da biste videli; i više od toga: neka vam i srce ispuni svetim uljem kojim se sa dveju maslinovih grana, kroz zlatne levke, stalno dopunjavaju žišci na zlatnom svetnjaku svetinje. On neka vam podari: „Duha premudrosti i otkrivenje da Ga poznate, i bistre oči srca vašega da biste mogli vidjeti u čemu je nada Njegovog zvanja... i kako je neizmjerena veličina sile Njegove na nama koji vjerujemo“ (Efesc. 1,17-19).

Kao verni domaćini, vi treba da dajete hranu na vreme svoj čeljadi Božjeg domaćinstva. Iznosite istinu bez ikakvog ustručavanja. Radite kao pred očima celog svemira. Vreme je dragoceno i veoma kratko ne propuštajte nijedan trenutak. Uskoro nam predstoje veoma značajna zbivanja; i moramo se skloniti u raselinu stene, da bismo mogli videti Isusa i primiti osveženje Njegovim Svetim

Duhom.

Šta treba da sadrže naše publikacije

Napisi koje objavljujemo u našim časopisima uvek treba da budu živi i ozbiljnog karaktera. Svaki članak neka bude praktičan, ispunjen mislima koje uzdižu i oplemenjuju, mislima koje čitaocu pružaju svetlost, pomoć i snagu. Neophodnost vere i pobožnosti u porodici treba naglašavati više nego ikada ranije. Ako je ikada bilo potrebno da vernici žive jednako po volji Božjoj kao što je to činio Enoh, danas su adventisti sedmog dana dužni da tako žive, pokazujući u svojim napisima iskrenost namere čistim i nesebičnim rečima punim saosećanja, nežnosti i ljubavi.

Ima trenutaka kada su reči ukora i opomene zaista neophodne. One koji su zastranili s pravog puta moramo probuditi da uvide opasnost koja im preti. Njima poruku treba uputiti na takav način da ih ona potrese i trgne iz letargije koja je umrtvila njihova čula. Ako ne dođe do potpune moralne obnove duše će nastaviti da propadaju u svojim gresima. Neka poruka istine seče, i poput mača oštrog s obe strane, probije sebi put do samog srca. Upućujte tako usrdne pozive koji će probuditi bezbrižne, a one koji lutaju u svojoj lakomislenosti pokrenuti da se vrate Bogu.

Moramo učiniti sve da privučemo i zadržimo pažnju naroda. Naša poruka predstavlja miris života za život ili miris smrti za smrt. Sudbina mnogih duša koje se nalaze u dolini odluke, u velikoj je neizvesnosti. Treba da se, kao u danima proroka Ilije, začuje snažan poziv na odluku: „Ako je Gospod Bog, idite za Njim; ako li je Val bog, idite za njim“ (1. Car. 18,21).

U isto vreme, ni pod kakvim okolnostima, ne sme se popuštati duhu javnog žigosanja. Naši časopisi nikada ne treba da sadrže oštre napade, ogorčeno kritikovanje, ni zajedljive ironije na račun drugih. Sotona je uspeo da istinu o Bogu skoro sasvim progna iz sveta, i on likuje kada i oni koji tvrde da su njeni pobornici svojim postupcima pokazuju da ipak nisu pod uticajem te istine koja potčinjava i posvećuje dušu.

Neka se pisci naših časopisa što manje zadržavaju na prigovorima i argumentima protivnika. Nasuprot laži i zabludama uvek treba da iznosimo samo istinu. U susretu sa nagoveštajima, podmetanjima i uvredama ličnog karaktera takođe treba isticati samo istinu. Koristite se samo nebeskom valutom. Upotrebjavajte samo ono što nosi na sebi božanski lik i natpis. Ističite u prilog istini nove i ubedljive dokaze da biste pobili i u korenu sasekli zabludu.

Bog želi da uvek budemo blagi i strpljivi. Bez obzira kako drugi postupaju prema nama, mi uvek treba da predstavljamo Hrista, postupajući onako kako bi On postupio u sličnim okolnostima. Snaga našeg Spasitelja nije bila u spremnosti

da na uvrede ubedljivo uzvratu oštrim rečima. Srca ljudi On je osvajao svojom plemenitošću i nesebičnošću svoga krotkoga i nezahtevnog duha. Tajna i našeg uspeha nalazi se u ispoljavanju istog takvog duha.

Jedinstvo u literarnom radu

Oni čija mišljenja posredstvom naših časopisa izlaze u javnost treba strogo da čuvaju međusobno jedinstvo. U našim publikacijama ne sme da bude ničega što miriši na neslaganje u mišljenju. Sotona uvek teži da izazove takvo neslaganje, jer dobro zna da na takav način najuspešnije može da osujeti delo Božje. Ne dajmo mu mesta i povoda za takva spletkarenja. Hristova molitva za Njegove učenike bila je: „Da svi jedno budu, kao Ti Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao“ (Jovan 17,21). Svi koji iskreno rade za Boga delovaće u skladu sa ovom molitvom. U svojim naporima za napredak dela svi će ispoljavati takvu jedinstvenost u mišljenjima i praksi koja pokazuje da su zaista Božji svedoci i da ljube jedan drugoga. U svetu koji je poprište nesloge i sukoba, njihova međusobna ljubav i jedinstvo biće najrečitije svedočanstvo da su zaista povezani sa nebom. To je najubedljiviji dokaz o božanskom karakteru njihove misije.

Izlaganje iskustvene spoznaje

Urednicima naših listova neophodna je saradnja naših propovednika i radnika koji rade kao misionari kao i pripadnika našeg naroda iz svih krajeva. U našim listovima treba da se nađe mesto za priloge naših radnika iz svih krajeva sveta za članke u kojima se izlažu oživljavajuća iskustva. Nama nisu potrebne vešto sročene izmišljotine; već stvarna životna iskustva koja, kad se prepričaju jednostavnim rečima u sažetom obliku, mogu da oduševе čitaoca više nego vešto sročeni izmišljeni napisi; takvi članci mogu da budu veoma korisni za sticanje hrišćanskog iskustva i za praktičan misionarski rad. Mi želimo da posvećeni ljudi, žene i mladi o istini pišu ubedljivo i temeljno, na osnovu ličnog iskustva.

Vi koji ljubite Boga, koji imate dragocena životna iskustva i živu predstavu o realnosti večnog života, zapalite plamen ljubavi i svetlosti u srcu i ostalih pripadnika Božjeg naroda. Pomozite im da se hrišćanski postavljaju u svim životnim problemima. Članci koji dolaze u ruke hiljadama čitalaca treba da pokazuju čistotu, plemenitu uzvišenost i posvećenost tela, duha i duše svojih autora. Pero pri pisanju takvih priloga treba, pod kontrolom Svetog Duha, upotrebljavati kao sredstvo u sejanju semena za večni život. Mesto u našim listovima treba da ima samo ono što stvarno vredi i što im dolikuje. Popunjavajte ih ozbiljnim predmetima od večnih interesa. Bog nas poziva da u usrdnoj molitvi, kao Mojsije na gori, razgovaramo s Njim, i dok verom posmatramo Onoga koji je nevidljiv, naše reči

će zaista biti miris života za život.

Poruka za ovo vreme

Neka svi koji se bave poučavanjem, pisanjem i objavljivanjem naših publikacija više govore o znacima koji se ispunjavaju i onome što je bitno za večnu dobrobit duše. Iznosite ono što predstavlja hranu na vreme i za stare i za mlade, za obraćene i za grešnike. Bez ustezanja treba izneti i sve ono što se može reći da bi se Zajednica probudila iz svoje duhovne pospanosti. Ne gubite vreme u zadržavanju na onome što nije od životnog značaja i što nema veze sa sadašnjim potrebama naroda. Pročitajte prva tri stiha iz knjige Otkrivenje Jovanovo, i videte šta se tu traži od onih koji tvrde da veruju u Božju Reč:

„Otkrivenje Isusa Hrista, koje daje Njemu Bog, da pokaže slugama svojim što će se uskoro zbiti; i On pokaza, poslavši po anđelu svojemu sluzi svojemu Jovanu, koji svjedoči Riječ Božju i Svjedočanstvo Isusa Hrista, i sve što vidje. Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vrijeme blizu“ (Otkr. 1,1-3).

Objavljivanje knjiga

Objavljivanju i širenju knjiga koje sadrže sadašnju istinu treba posvetiti više vremena. Poklanjajte pažnju knjigama u kojima se ističe neophodnost praktične vere i pobožnosti i u kojima se razmatraju proročanstva. Zainteresovane treba učiti da „najpouzdaniju proročku riječ“ (2. Petr. 1,19) čitaju u svetlosti njenih živih ostvarenja. Treba ih upoznati sa činjenicom da se znaci vremena stalno ispunjavaju.

Uspeh u pripremi i širenju naših publikacija može nam dati samo Bog. Ako se verno pridržavamo Njegovih načela, On će sarađivati s nama u nastojanju da te knjige dođu u ruke onih kojima će poslužiti na blagoslov. Treba da se molimo za pomoć Svetog Duha, verujući da ćemo to što tražimo i dobiti. Smerna i usrdna molitva doprineće preporučivanju i širenju naših knjiga više nego najskuplje grafičko oblikovanje i likovno ukrašavanje na svetu.

Bog je čoveku stavio na raspolaganje velike i divne izvore pomoći, i delovanje božanskih pokretačkih snaga često dolazi do izražaja na najjednostavniji način. Božanski Učitelj kaže: „Osvedočiti dušu o grehu i uputiti je na pravi put može samo Moj Duh. Spoljašnji izgled publikacije ostavlja samo prolazni utisak na um čitalaca. Ja istinu mogu da utisnem u svest ljudi i oni će postati Moji svedoci, ističući širom sveta Moje zakonito pravo na vreme, novčana sredstva i umne sposobnosti svih ljudskih bića. Sve to Ja sam otkupio na krstu Golgote. Talente koje sam vam poverio upotrebljavajte da istinu objavljujete u njenoj jednostavnosti. Širite Jevanđelje u svim krajevima sveta, budeći savest ljudi da se zapitaju:

‘Šta mi treba činiti da se spasem’ (Djela 16,30).

Cene naših publikacija

Pokušali smo za jedno ograničeno vreme da naše časopise nudimo po veoma niskoj ceni; ali na taj način nije ostvaren cilj koji smo imali u planu da pridobijemo što veći broj stalnih pretplatnika. Takvi napori ulagani su uz velike izdatke, često i uz finansijske gubitke, i u najboljoj nameri; međutim, da cene nisu bile toliko snižavane, zadobili bismo veći broj stalnih pretplatnika.

Planovi za snižavanje cene našim knjigama stvarani su bez odgovarajuće procene o proizvodnim troškovima tih knjiga. To je ozbiljna greška. U izdavačkoj delatnosti kao i u delu uopšte treba poslovati na bazi isplativosti. Ponudu naših knjiga ne treba svoditi na tako nisku cenu koja bi se mogla smatrati samo podsticajem ili podmićivanjem tržišta. Takve metode rada Bog ne odobrava.

Ima situacija kad je potražnja za sniženje cena naših knjiga opravdana, i tom zahtevu se mora izaći u susret. Ali to se mora ostvarivati planski smanjivanjem troškova proizvodnje.

U novim poljima, među narodima koji su neprosvećeni ili samo delimično civilizovani, postoji velika potreba da se istina izloži u malim brošurama pisanim jednostavnim jezikom, ali uz obilje ilustracija. Te knjige moraju se prodavati po nižoj ceni, a ilustracije, naravno, moraju biti skromnijeg kvaliteta i jeftinije izrade.

Prevodi naše literature

Treba ulagati daleko veće napore da bi se širenje naše literature omogućilo u svim krajevima sveta. Opomena se mora objaviti u svim zemljama i uputiti svim narodima. Naše knjige treba da se prevode i objavljuju na mnogim stranim jezicima. Publikacije o našoj veri mi treba da objavljujemo ne samo na engleskom, nego i na nemačkom, francuskom, danskom, norveškom, švedskom, španskom, italijanskom, portugalskom i mnogim drugim jezicima; i pripadnici svih naroda treba da budu prosvećeni i poučeni, kako bi i sami mogli da se pridruže širenju Božjeg dela.

Neka naše izdavačke kuće čine sve što je u njihovoj moći da se svetlost poslana sa neba rasprostire po svemu svetu. Nastojte na sve moguće načine da pažnju svih naroda i jezika usmerite na ono što će njihov um vezati za Knjigu nad knjigama.

Članove u odbor za literaturu treba birati veoma pažljivo. Malo je njih čije rasuđivanje o publikacijama predloženim za štampu može biti prihvaćeno, i oni treba da budu pažljivo odabrani. U tom svojstvu mogu da odlučuju samo oni koji imaju iskustvenu spoznaju o autorstvu predloženih publikacija. Treba birati samo

one ljude čija su srca pod kontrolom Svetog Duha. To treba da budu ljudi molitve, ljudi koji ne uzdižu sebe, nego se boje Boga a svoju braću vole i poštuju. Za obavljanje tako značajnog zadatka osposobljeni su samo oni koji se ne oslanjaju na svoje ljudske sposobnosti, nego dozvoljavaju da ih vodi božanska mudrost.

TRGOVAČKO POSLOVANJE

Izdavačke kuće treba osnivati po Gospodnjem nalogu radi što uspešnijeg rasprostiranja sadašnje istine i obavljanja raznih delatnosti poslovnog karaktera nerazdvojno povezanih s tim radom. Te ustanove u isto vreme treba da održavaju stalni kontakt sa svetom, da bi istina poput svetla postavljenog na svetnjak svetlila svima koji su u kući. Danilo i njegovi drugovi su po Božjem providenju dovedeni u dodir sa velikanima Vavilona, da bi se ti ljudi upoznali sa njihovom verom i saznali da Bog vlada nad svim zemaljskim carstvima. Danilo je u Vavilonu bio doveden u položaj gde je njegova vernost bila izložena najtežem proveravanju; ali dok je verno i savesno obavljao svoje dužnosti kao državnik, odlučno je odbijao da učestvuje u bilo čemu što bi bilo u suprotnosti sa Božjom voljom. Takvim svojim stavom on je izazvao raspravljanje o tome i na taj način Gospod je pažnju vavilonskog cara usmerio na Danilovu veru. Gospod je za Navuhodnosora imao naročitu svetlost, i preko Danila caru su otkrivene Božje namere o budućnosti Vavilona i ostalih velikih carstava. Tako je, zahvaljujući Danilovoj vernosti, ime Božje bilo uzdizano i slavljeno pred svetom. Gospod želi da i naše izdavačke kuće na sličan način budu svedoci za Njega.

Trgovačko poslovanje prilika za misionstvo

Prodaja naših knjiga, kao trgovačka delatnost, predstavlja jedan od načina na koji naše ustanove dolaze u kontakt sa svetom. Tako se pred nama otvaraju vrata za širenje svetlosti o sadašnjoj istini. Radnici mogu pomisliti da se na taj način bave samo ovozemaljskim poslovima, dok im se upravo u tom poslu stalno nameću pitanja u pogledu vere i načela kojih se pridržavaju. Ako su zaista pod uticajem pravog duha, oni će biti spremni da progovore pravu reč u pravo vreme. Ako je svetlost nebeske istine i ljubavi u njima, oni tu svetlost i nesvesno šire oko sebe. I sam način na koji obavljaju svoje poslove pokazuje delovanje božanskih načela. Za svakog takvog radnika Gospod će, kao za Veseleila u staro vreme, moći da kaže: „Napunih ga Duha Svetoga, duha mudrosti i razuma i znanja i svake vještine“ (2. Mojs. 31,3).

Trgovina ne treba da budu na prvom mestu

Trgovačko poslovanje u našim izdavačkim ustanovama ni u kom slučaju ne treba da bude na prvom mestu. Kada trgovački interesi dođu na prvo mesto, onda

zaposleni u izdavačkoj delatnosti gube iz vida ciljeve zbog kojih su te ustanove osnovane, i njihov rad se sve više izopačuje.

Postoji opasnost da rukovodeći ljudi, čija je duhovna predstava izopačena, zaključuju ugovore o štampanju sumnjivih i spornih materijala samo radi finansijske dobiti. Kao rezultat prihvatanja takvih poslova, gubi se iz vida svrha osnivanja naših izdavačkih kuća, i mnogi takvu ustanovu smatraju običnim trgovačkim preduzećem. Na taj način ime Božje biva obeščašćeno.

U nekima od naših izdavačkih kuća trgovački poslovi nameću stalno povećanje troškova za skupe mašine i ostalu opremu. Zahtevi za takvim izdacima teško opterećuju izvore finansijskih sredstava; a tako planirano širenje poslovnih poduhvata zahteva ne samo kupovanje skupih mašina i opreme, nego i broj radnika veći od onoga koji se može pravilno disciplinovati.

Zagovornici takvog poslovanja tvrde da trgovina donosi ustanovi finansijsku dobit. Međutim, „Onaj koji vlast ima“ pravilno procenjuje koliko bi takvo poslovanje u stvari koštalo naše izdavačke kuće. On iznosi pravi bilans koji pokazuje da gubici duboko prevazilaze dobitak. On pokazuje da bi takvim poslovanjem radnici bili primorani na neprekidnu žurbu. U atmosferi takve usplahirenosti i svetovnog koristoljublja, prave pobožnosti i posvećenosti jednostavno nestaje.

Nije neophodno da se trgovački poslovi sasvim odvoje od izdavačke delatnosti, jer bi se time zatvorila vrata pred zracima svetlosti koju treba preneti svetu. I povezanost naših radnika sa poslovnim partnerima izvan Zajednice ne treba na njih da utiče negativno, kao što Danilovi državnički poslovi na vavilonskom dvoru nisu izopačili njegovu veru i njegova načela. Ali kad god se pokaže da takva delatnost svojim spoljašnjim uticajima potkopava i slabi duhovnost ustanove, treba je prekinuti. Podižite delo koje pred svetom verno predstavlja istinu. Neka vam to uvek bude na prvom mestu, a trgovačko poslovanje na drugom. Naša je misija da stanovnicima sveta objavimo poruku opomene i milosti.

Cene naših izdanja

U nastojanju da se obezbedi spoljno tržište i da se izdavačke kuće oslobode finansijskih teškoća, prihvaćene su tako niske cene da rad na literaturi nije donosio nikakvu dobit. Oni koji sami sebi laskaju da ipak ostvaruju neku dobit, ne uračunavaju tačno sve izdatke. Ne snižavajte cene samo da biste sebi obezbedili posao. Prihvatajte samo one poslove koji donose čistu dobit.

U isto vreme u našim poslovnim poduhvatima ne sme da bude ni senke sebičnosti ili posezanja za onim što nam ne pripada. Neka se niko ne koristi neznanjem ili nevoljom drugih tražeći prekomernu cenu za svoj rad ili za ono što prodaje. Tu se čovek izlaže velikom iskušenju da zastrani s pravog puta; postoje nebrojeni argumenti u korist prilagođavanja uobičajenom sistemu i praksi koji su

u stvari samo nepoštenje. Neki tvrde da se u poslovanju sa prevarantima čovek mora prilagoditi takvom sistemu; da, ukoliko se strogo drži poštenja, ne može da nastavi svoj posao niti da zaradi za svoj životni opstanak. Gde je onda naša vera i naše pouzdanje u Boga? On nas priznaje za svoje sinove i kćeri pod uslovom da se odvojimo od sveta, da budemo odvojeni ne dotičući se ničega što je pogano i nečisto. Vodećim ljudima svojih ustanova, kao i svim hrišćanima pojedinačno, On upućuje reči: „Ištite najprije carstva Božijega, i pravde Njegove“; a Njegovo obećanje da će nam se dodati i sve drugo što je potrebno za život, sasvim je sigurno. Neka vam u savesti, kao gvozdenim perom u kamenu, bude zapisano da se stvarni uspeh, i za ovaj i za budući život, može obezbediti samo vernom privrženošću večnim načelima pravde.

Literatura koja demoralizuje

Čim se naše izdavačke kuće u velikoj meri upuste u trgovačko poslovanje, postoji realna opasnost da se u njima štampa literatura sumnjivog karaktera. Jednom prilikom kad mi je (u viziji) skrenuta pažnja na ovo pitanje, moj Vođa je jednog od odgovornih u našoj izdavačkoj ustanovi zapitao: „Koliko vam se plaća za ovaj rad?“ U odgovoru tačno Mu je naveden iznos koji se za to prima. On zatim reče: „To je suviše mali iznos. Ako nastavite da poslušete na ovakav način, vaš gubitak je neizbežan. Ali čak i da finansijski zaradite mnogo više, štampanje takve literature predstavlja samo gubitak. To utiče negativno i u moralnom pogledu veoma obeshrabrujuće na radnike. Sve poruke koje im Bog upućuje da bi shvatili svetost dela, vi ste neutralizovali svojim pristankom da štampanje ovakav materijal.“ Svet je preplavljen knjigama koje bi bilo daleko bolje spaliti nego stavljati u opticaj. Knjige o indijanskim ratovima i sličnog sadržaja, koje se štampaju i stavljaju u promet samo radi finansijske dobiti, bolje bi bilo da se nikada ne pročitaju. U tim knjigama ima nekog sotonski očaravajućeg zanosa. Potresne priče o zločinima i grozotama svake vrste zaludujuće utiču na mlade, podstičući u njima želju da se i sami istaknu najodvratnijim postupcima. Ima mnogo i takvih knjiga u kojima se realnije opisuju istorijska zbivanja, što je po svom uticaju na čitaoca samo neznatno bolje. Grozota, svireposti, razvrat i zločini koji se opisuju u tim knjigama deluju kao kvasac u mislima mladih navodeći ih da čine nešto slično tome. Knjige koje naširoko opisuju sotonsku praksu ljudskih bića praktično popularišu zla dela. Užasne pojedinosti zločina i bede ne treba prepričavanjem ponovo doživljavati; i niko od onih koji veruju u istinu za naše vreme ne treba štampanjem takvih knjiga da učestvuje u nastojanju da se takva sećanja ovekoveče.

Ljubavni romani i slične površne i uzbudljive izmišljotine predstavljaju drugu vrstu knjiga koje su takođe pravo prokletstvo za čitaoca. Iako autor možda

tvrdi da time pruža moralnu pouku, iako je čitavo delo možda protkano verskim osećanjima, ipak tu se najčešće nalazi sotona samo presvučen u anđeosku odeću da bi uspešnije obmanuo i prikrio mamac koji se nalazi ispod toga. Ljudski um je u velikoj meri obuzet onim čime se hrani. Oni koji čitaju površne i uzbuđljive izmišljotine onesposobljavaju se za dužnosti koje ih u životu očekuju. Oni žive nestvarnim životom i nemaju nikakve želje da proučavaju i istražuju Svete spise da se hrane nebeskom manom. Njihov um slabi i gubi moć da duboko razmišlja o ozbiljnim problemima svakodnevnih dužnosti i o sudbini duše.

Pokazano mi je da se mladi najvećoj opasnosti izlažu upravo čitanjem neodgovarajućih knjiga. Sotona stalno navodi i mlade i one u zrelijim godinama da se zanose čitanjem bezvrednih izmišljotina. Kada bi se spalio veliki deo knjiga koje se danas štampaju, stalo bi se na put pravoj napasti koja u moralnom pogledu stvara užasnu pustoš, slabeći umne sposobnosti i izopačujući srce čitalaca. Niko nije tako postojan u odanosti božanskim načelima da bi bio siguran od tog iskušenja. Svako tako beskorisno čitanje treba odlučno odbaciti.

Gospod nam ne daje odobrenje da se bavimo ni štampanjem ni prodajom takvih publikacija, jer one predstavljaju sredstvo za uništenje mnogih duša. Znam o čemu pišem, jer mi je na to pitanje jasno ukazano u viziji. Oni koji veruju u poruku istine za ove dane ne treba da se bave takvim poslovima, misleći da ostvare finansijsku dobit. Novac stečen na takav način Gospod će pohoditi prokletstvom; On će rasuti više nego što se na takav način sakupi.

Postoji još jedna vrsta literature, zaraznija od gube, smrtonosnija od zala mireskih, od koje se naše izdavačke kuće moraju stalno čuvati. Kad se upuštaju u trgovačko poslovanje, neka strogo paze da se u našim ustanovama ne štampaju publikacije koje sadrže upravo sotonina učenja. U našim izdavačkim kućama ne treba da nađu mesta knjige u kojima se ističu pogubne teorije hipnotizma, spiriritizma, rimokatoličkog učenja i drugih tajni bezakonja.

Zaposleni u našim ustanovama ne treba da se bave ničim što bi u njihov um moglo da unese seme sumnje u pogledu verodostojnosti ili čistote Svetih spisa. Misli i nagađanja nevernika nipošto ne treba iznositi pred mlade, čiji um tako željno čeka da prihvati sve što je novo. Ma koliko veliki bio finansijski dobitak koji biste ostvarili štampanjem takvih publikacija, ishod toga bio bi neprocenjivi gubitak.

Dozvoliti da štampani materijal takvog karaktera izlazi iz naše ustanove znači staviti u ruke naših radnika i svetu preporučivati plod sa zabranjenog drveta. To znači pozvati sotonu da mađijskom veštinom svoja načela neprimetno podmeće upravo u one ustanove koje su osnovane radi napretka svetog Božjeg dela. Publikovati materijal takvog karaktera znači vatreno oružje puniti i stavljati u ruke neprijatelja, da bi ga upotrebio u svojoj borbi protiv istine.

Mislite li da Isus može da se nalazi u izdavačkim kućama da preko svojih anđela deluje na ljudski um i da istinu, koja se u našim publikacijama objavljuje kao poslednja opomena svetu, prati svojom silom, ako se sotoni dozvoli da um naših radnika izopačuje upravo u tim ustanovama? Može li Božji blagoslov da prati publikacije koje izlaze iz naših štamparija kad se tu u isto vreme štampaju i knjige koje sadrže sotonsko krivoverje i zablude? „Može li izvor iz istog otvora točiti slatko i gorko?“ (Jakov 3,11).

Vodeći ljudi u našim ustanovama moraju imati na umu da su upravo oni odgovorni za sve ono čime se hrani um zaposlenih dok se nalaze na radnom mestu. Oni su odgovorni za karakter svega onoga što izlazi iz naših štamparija. Oni će pred Bogom morati da odgovaraju za uticaj kojim takva literatura skrnavi ustanovu, truje radnike i obmanjuje svet.

Ako se dozvoli da takve publikacije nađu mesto u našim ustanovama, pokažeće se da podlo delovanje sotoninih izmišljotina nije lako iskoreniti. Ako se kušaču dozvoli da poseje svoje seme zla, to će prokljati i doneti svoj rod. Plodove svog semena on će sakupljati upravo u onim ustanovama koje je Bog sredstvima svog naroda podigao za napredak svoga dela. Kao rezultat toga, oni koji u svet treba da budu poslani kao hrišćanski radnici, biće samo grupa školovanih nevernika.

U tom pogledu odgovornost snose ne samo vodeći ljudi, nego isto tako i zaposleni radnici. Imam poruku za radnike u svakoj izdavačkoj kući naše Zajednice. Ako se bojite Boga i imate ljubav prema Njemu, odbijte odlučno da imate bilo šta zajedničko sa znanjem koje je Bog izričitim upozorenjem uskratilo Adamu (1. Mojs. 2,17). Slovoslagači, ne treba da slože nijednu rečenicu takvog teksta. Korektori ne treba da to čitaju, štampari da štampaju, a knjigovesci ne treba da povezuju takve knjige. Ako se od vas traži da sarađujete u tome zatražite da se sazove radnički savet da se razjasni šta znači štampati takve publikacije. Oni koji rukovode ustanovama mogu naglašavati da vi niste odgovorni za to, da o tome odlučuju oni u čiju nadležnost to prirodno spada. Ali vi ste ipak odgovorni odgovorni ste pred Bogom za upotrebu svojih očiju, svojih ruku i svog uma. Sve te sposobnosti Bog vam je poverio da biste ih upotrebili u službi Njemu, a ne u službi sotoni.

Kad se materijali koji sadrže zablude, podmetnute da ometaju delo Božje, štampaju u našim izdavačkim kućama, Bog smatra odgovornima ne samo one koji su dozvolili sotoni da na taj način postavlja svoje zamke, za duše neupućenih, nego i one koji na bilo koji način sarađuju u kušačevom delu.

Braćo moja na odgovornim položajima, čuvajte se da svoje radnike ne upregnete u kola sujeverja i jeresi. Ne dozvolite da se ustanove Bogom određene da šire životvornu istinu, pretvore u agencije za rasprostiranje zabluda koje

uništavaju dušu.

U našim izdavačkim kućama, od najmanjih do najvećih, ne treba da se štampa ni jedan jedini redak tih duhovno ubitačnih materijala. Neka svi sa kojima dolazimo u dodir jasno vide da je literatura koja sadrži sotonsko učenje isključena iz svake naše institucije.

U dodir sa pripadnicima ovog sveta mi treba da dolazimo, ne zato da bi oni svojim lažnim učenjima uticali na nas, već da Njegova istina u nama kao Božjim predstavnicima poput kvasca u testu menja ovaj svet.

IZDAVAČKE KUĆE U MISIJSKIM POLJIMA

U cilju osnivanja centara za naš rad u novim poljima još mnogo toga treba da se uradi. U mnogim mestima treba osnivati misionarsko štamparske poslovnice. Uz naše misionarske škole treba da imamo i male štamparije pogodne za štampanje neophodnih materijala i za obučavanje radnika u toj struci. Kada se za vreme školovanja u veštinu štamparskog znanja upućuju studenti različitih jezika, sve njih treba naučiti da stečeno znanje praktično primene u svom jeziku, a isto tako i da sa engleskog znaju da prevode na svoj jezik. I dok uče engleski oni studente kojima je to maternji jezik treba da poučavaju svom jeziku, pošto to znanje može da im zatreba u životu. Na takav način neki od studenata iz drugih zemalja mogu da otplate troškove svog školovanja, a radnici mogu da se pripreme za dragocenu pomoć u misionarskim poduhvatima.

U mnogim slučajevima izdavačka delatnost moraće da otpočne na skromnom nivou. Ta delatnost moraće da se bori s mnogobrojnim teškoćama i da se nastavlja s malim pogodnostima za rad. Ali to nikoga ne treba da obeshrabruje. Uobičajeni način ovog sveta je da ljudi svoje poslove počinju uz raskošno i veoma bučno hvalisanje, ali sve je to propadljivo i pretvara se ni u šta. Božji način je, međutim, da trijumf istine i pravde obično ima skroman i neupadljiv početak. Imajući to u vidu, niko ne treba da se hvalisavo uzdiže zbog uspešnog početka, niti pak da gubi hrabrost zbog početnih teškoća i prividne nemoći. Za pripadnike svog naroda Bog je izvor bogatstva, potpunosti i sile, ako oni gledaju na ono što se ne vidi spolja. Slediti Njegova uputstva znači izabrati put sigurnosti i pravog uspeha. „Vjera je naša pobednička sila koja pobijedi svijet“ (1. Jov. 5,4).

Božje delo nije osnovano ljudskim silama, niti ga ljudska sila može uništiti. Onima koji Njegovo delo nastavljaju i pored svih teškoća i protivljenja, Bog će osigurati vođstvo i zaštitu svojih svetih anđela. Njegova briga i zalaganje za delo na ovoj zemlji nikada neće prestati. Izgradnja Njegovog duhovnog hrama nastaviće se sve dok se ne završi u potpunosti, i „najviši kamen“ iznićeće se „s usklikima: Milost, milost je Njegova“ (Zaharija 4,7).

Hrišćanin treba da služi na blagoslov drugima. To je veoma blagotvorno i za

njega samog. „Ko napaja drugog“, kaže mudrac, „i sam će biti napojen“ (Priče 11,25). To je zakon božanske vladavine, zakon kojim Bog određuje da tokovi dobročinstva nikad ne prestaju, kao što se vode velikih okeana beskrajnim kruženjem neprekidno vraćaju svome izvoru. U ispunjavanju tog zakona nalazi se snaga hrišćanskih misija.

Prema svetlosti koja mi je dana, u svim oblastima gde su samopožrtvovanjem i usrdnim naporima stvorene pogodnosti za osnivanje i razvoj dela, i gde je Gospod uložene napore blagoslovio napretkom svoga dela, oni koji tu žive dužni su da svojim sredstvima potpomažu Njegove sluge koje On šalje u nova polja. Gde god je delo postavljeno na čvrste temelje, vernici treba da se osećaju obaveznima da pomažu one kojima je pomoć neophodna, prenoseći na njihov konto čak i uz veliku žrtvu određeni deo ili sva sredstva koja su ranijih godina bila uložena u razvoj dela u njihovoj oblasti. Tako, prema Božjoj nameri, Njegovo delo treba da se širi. To je zakon obnove i vraćanja u prvobitno stanje na pravi način.

MEĐUSOBNA POVEZANOST NAŠIH IZDAVAČKIH KUĆA

Parabolom o čokotu i njegovim lozama Hristos prikazuje povezanost između sebe i svojih sledbenika kao i međusobnu povezanost koja treba da postoji među nama. Sve loze su srodne i međusobno povezane jedna sa drugom, a ipak svaka ima svoju osobenost kojom se ne utapa u ostale i ne gubi se u njima. Sve su loze zajednički povezane sa čokotom i od te povezanosti zavisi njihov život, njihovo rasteenje i njihova plodnost. One jedna drugu ne mogu da održavaju u životu. Svaka za sebe mora da bude povezana sa čokotom. I mada loze obično imaju sličnosti, one takođe pokazuju i različitost. Njihova jedinstvenost nalazi se u njihovoj povezanosti sa čokotom, i kroz svaku od njih iako ne na potpuno isti način odražava se život čokota.

Ova simbolična slika sadrži pouku, ne samo za hrišćane kao pojedince, nego i za institucije angažovane u službi Bogu. U svojim međusobnim odnosima svaka od njih treba da sačuva svoju individualnost. Njihovo međusobno jedinstvo plod je njihove povezanosti i jedinstva sa Hristom. U Njemu se one sve ujedinjuju međusobno, dok u isto vreme nijedna od njih svoju istovetnost ne utapa u istovetnost drugih.

Ponekad se uporno naglašava da bi u interesu povezivanja i učvršćivanja dela bilo bolje kad bi sve naše izdavačke kuće bile praktično pod jednom upravom. Ali, prema onome što mi je Gospod pokazao, tako ne treba da bude. Njegova namera nije da se vlast centralizuje u rukama nekolicine ljudi, niti da jedna ustanova bude pod kontrolom drugih.

Naše delo mi je u svom početku bilo prikazano kao jedan mali, sasvim mali

potočić. Proroku Jezekilju je takođe bilo pokazana voda koja je izvirala ispod praga Doma Božjeg, prema istoku protičući „s južne strane oltara“ (Jezek. 47,1). Pri čitanju ovog poglavlja naročitu pažnju obratite na osmi stih: „I reče mi: Ova voda teče prvo u istočnu zemlju, spušta se u nenaseljenu oblast, i utječe u more, a kad dođe u more, voda će morska postati zdrava.“ Tako je i meni prikazano širenje našeg dela: Na istok i na zapad, na morska ostrva, i u sve krajeve sveta. Zajedno sa širenjem dela, pojavljuju se i veliki interesi kojima treba pokloniti odgovarajuću pažnju. Delo se ne sme centralizovati ni na jednom mestu. Ljudska mudrost argumentuje da je prikladnije podizati važne institucije tamo gde je delo već dobilo svoje obeležje i steklo uticaj; ali u tom pogledu pravljene su ozbiljne greške. Razvoj i snaga stižu se upravo nošenjem tereta. Oslobođati radnike mnogih odgovornosti u raznim oblastima znači dovesti ih u položaj gde će njihov karakter ostati nerazvijen a razvoj njihovih sposobnosti sprečen i oslabljen. Delo je Gospodnje kao celina, i Njemu nije po volji da se snage i delotvornost radnika skoncentrišu u bilo kom mestu. Neka svaka ustanova ostane nezavisna, ostvarujući Božje namere pod Njegovim rukovodstvom.

Spajanje izdavačkih kuća

Politika spajanja srodnog, bilo gde da se primenjuje, vodi uzdizanju ljudske mudrosti i vlasti umesto božanske. Ljudi kojima su poverene odgovornosti u raznim ustanovama, za sve očekuju vođstvo i podršku od onih iz centralne uprave. Istovremeno sa slabljenjem osećanja lične odgovornosti, oni gube iz vida najzvišnije i najdragocenije od svih ljudskih iskustava neprekidnu zavisnost duše od Boga. Ne uviđajući svoje potrebe, oni ne ostaju u neprekidnoj budnosti i molitvi, ne potčinjavaju se u potpunosti Bogu što jedino osposobljava čoveka da čuje i posluša uputstva Njegovog Svetog Duha. Čovek se postavlja na ono mesto koje pripada samo Bogu. Oni koji su pozvani da u ovom svetu deluju kao ambasadori neba zadovoljavaju se da mudrost traže od pogrešivog i ograničenog čoveka, dok bi mogli da i mudrost i snagu dobiju od Sveznajućeg i nepogrešivog Boga.

Gospodnja namera nije da se radnici u Njegovim ustanovama toliko oslanjaju na čoveka. On želi da oni svoj stožer i izvor mudrosti i snage nalaze samo u Njemu.

Međusobne odnose naših izdavačkih kuća nikad ne treba planirati tako da uprava jedne od njih može da diktira poslovima i rukovođenjem ostalih. Kad se tako velika ovlašćenja skoncentrišu u rukama nekolicine ljudi, sotona ulaže odlučne napore da izopači njihovo rasuđivanje, da podmetne pogrešne nazore u načinu i sistemu poslovanja; na taj način on može da izopači ne samo jednu ustanovu, već preko nje zadobija kontrolu i nad ostalima i pogrešno usmerava rad i najjudaljenijih ustanova. Tako uticaj zla dobija veoma široke razmere. Zato neka

svaka naša ustanova ostane u svojoj moralnoj nezavisnosti radeći svoj posao u svom delokrugu. Neka zaposleni u svakoj od naših ustanova rade tako kao da se neposredno nalaze pred očima Boga, Njegovih svetih anđela i nepalih svetova.

Ako se u jednoj ustanovi prihvati pogrešan način upravljanja, to nipošto ne treba da deluje izopačujuće i na ostale. Neka se u svakoj od njih čvrsto drže načela proklamovanih prilikom njenog osnivanja, nastavljajući svoj rad u skladu sa tim načelima. U svakoj ustanovi treba ulagati napore da se posluje u skladu sa ostalima dokle god su ti naponi dosledni božanskoj istini i pravdi; ali dalje od toga ništa ne treba preduzimati u pravcu konsolidacije.

Duh takmičenja ili suparništva

U odnosima između naših izdavačkih kuća nikad ne treba da se ispoljava sklonost takmičenju ili suparništvu. Takav duh, ako mu se popušta, sve više uzima maha i sistemski potiskuje i guši duh misionstva. To zadaje bol Svetom Božjem Duhu i izgoni iz ustanove nebeske anđele poslane da sarađuju sa onima koji cene darove Božje milosti.

Vodeći ljudi nikada i ni u najmanjoj meri ne smeju nastojati da ustanove iskorišćavaju jedna drugu. Takvi naponi predstavljaju najveću uvredu za Boga. Prepredenost, naponi da se u pogađanju i ugovaranju poslova međusobno pregone to je nešto što njima ne dolikuje i to Bog ne odobrava. Svaki napor da se jedna ustanova uzdigne na štetu druge, pogrešan je. Svako smeranje ili prikriveni prekršaj da se umanjí ugled jedne ustanove ili njenih radnika, u suprotnosti je sa voljom Božjom. Takve napore i pokušaje podstiče samo duh sotonin. Kad mu se jednom da mesto, takav duh deluje poput kvasca u testu, izopačuje radnike i ometa ostvarivanje Božjih namera za Njegove ustanove.

Saradnja

Svakom granom naše delatnosti i svakom ustanovom povezanom sa interesima Božjeg dela treba rukovoditi obazrivo i na plemenit način. Neka zaposleni u svakoj grani dela, dok održavaju i čuvaju posebno obeležje iste, istovremeno potpomažu jačanje i razvoj i ostalih grana dela Božjeg. Ljude različitih sposobnosti i karakternih osobina treba korisno upotrebiti u razvoju raznih grana delatnosti. To je oduvek bio Božji plan. Naročite napore svaki radnik treba da ulaže u onoj grani dela u kojoj je zaposlen; međutim, dužnost je i preimućstvo svakoga od njih da se zalaže za dobrobit i zdravlje celog tela Zajednice, kojoj kao njen sastavni ud i sam pripada.

Ne spajanje ustanova, ne duh takmičenja, suparništva niti kriticizma, nego bratska saradnja to je Božja namera za sve Njegove institucije da „sve tijelo bude sastavljeno i sklopljeno svakim zglavkom, da jedno drugome pomažu dobro po

mjeri svakoga uda, i čini da raste tijelo na popravljnje samoga sebe u ljubavi“ (Efesc. 4,16).

AKVIZITERI

Zbog propusta akvizitera¹ da izmiruju svoje obaveze oni uvlače u dugove i naša misionska udruženja, koja tada nisu u mogućnosti da regulišu svoje obaveze prema izdavačkim kućama; takvim poslovanjem ove institucije se dovode u težak materijalni položaj i njihov rad se znatno ometa. Neki od akvizitera smatraju da se s njima postupa bezosećajno i svirepo kad se traži da izdavaču odmah plate preuzete knjige; ali plaćanje preuzetih obaveza bez odlaganja predstavlja jedini uspешan način poslovanja.

Nepovezanost koju neki akviziteri očevidno ispoljavaju u svom radu pokazuje da oni moraju naučiti neke značajne pouke koje su propustili. Pokazano mi je da se radu veoma često pristupa bez ikakvog razmišljanja. Svojom neodređenošću i nehatom u ovozemaljskim poslovima neki od njih su stvorili navike bezbrižne opuštenosti, unoseći te ozbiljne nedostatke i u delo Gospodnje.

Bog traži da se u cilju poboljšanja radnih navika ulože odlučni naponi u svim granama dela. Poslovi koji se obavljaju u vezi sa Njegovim delom treba da budu obeleženi većom preciznošću i tačnošću. U naporima da se sprovedu bitne i neodložne reforme neophodni su čvrstina, odlučnost i nepokolebljivost.

„Proklet bio ko nemarno radi djelo Gospodnje“ (Jer. 48,10)

„I kad donosite slijepo na žrtvu, nije li zlo? I kad donosite hromo ili bolesno, nije li zlo? Oduzi to starješini svojemu, hoćeš li mu ugoditi i hoće li pogledati na te?“ „Proklet da je varalica koji... zavjetuje pa prinosi Gospodu kvarno; jer sam velik Car, govori Gospod nad vojskama, i ime je moje strašno među narodima“ (Mal. 1,8.14).

PISCI U DELU BOŽJEM

Bog želi da ljude dovede u neposrednu povezanost sa sobom. U svom postupanju s ljudskim bićima On u svemu uvažava načela lične odgovornosti. On teži da svest o ličnoj zavisnosti od Njega i potrebu za Njegovim vođstvom što upečatljivije utisne u srce i um čoveka. Svoje darove On ljudima poverava kao pojedincima. Svakog pojedinca On smatra pristavom svetih istina koje su mu poverene; povereni zadatak svako treba da izvrši u skladu sa uputstvima dobijenim od Darodavca; i svako će pred Bogom morati da položi račun o svemu što je učinio

¹ Za razliku od kolportera (kod nas mnogo poznatijeg poziva) koji knjige raznosi i prodaje, akviziter, kao ovlašćeni predstavnik izdavača, ponuđene knjige reklamira i preporučuje u pretplati.

ili propustio u službi pristava.

U svemu tome Bog nastoji da ljudsko dovede u što tešnju povezanost sa božanskim, da bi se zahvaljujući toj povezanosti čovek preobrazio u sličnost sa onim što je božansko. Tada načela ljubavi i dobrote postaju sastavni deo čovekove prirode. U težnji da osujeti ostvarenje te Božje namere, sotona u ljudskom srcu stalno podstiče osećanje zavisnosti od čoveka i tako ljudi postaju robovi ljudima. Kad na taj način uspe da ljudske misli odvrati od Boga, on im podmeće svoja načela: sebičnost, mržnju i sukobe.

Bog želi da se u svim našim međusobnim odnosima pažljivo i oprezno držimo načela lične odgovornosti i zavisnosti od Njega. To je načelo kojeg vodeći ljudi u našim izdavačkim kućama posebno treba da se drže u svojim poslovnim odnosima sa piscima naših publikacija.

Neki uporno naglašavaju da pisci nemaju prava da budu i pristavi svojih pisanih dela, već da svoje rukopise treba da prepuste kontroli nadležne izdavačke kuće ili Zajednice; da, izuzev troškova oko pripreme rukopisa, nemaju nikakvo pravo učešća u ostvarenoj dobiti koja, po njihovom mišljenju, pripada Zajednici ili izdavačkoj kući da je po svom nahodjenju koriste za razne potrebe dela. Na taj način bi pravo pisaca da nad svojim pisanim delima budu i pristavi bilo u potpunosti preneto na druge.

Ali Bog na to gleda sasvim drugačije. Sposobnost za pisanje knjiga, kao i svaki drugi talenat, predstavlja Božji dar, i za korišćenje dobijenog dara primalac je odgovoran pred Bogom; a ostvareni dobitak dužan je da vrati pod Njegovu upravu. Imajmo uvek na umu činjenicu da ono što nam je povereno na korišćenje nije naša svojina. Kad bi bilo tako, imali bismo neograničeno pravo raspolaganja s tim; mogli bismo da svoju odgovornost prenesemo na druge, prepuštajući im i dužnost pristava nad tim. Ali to, jednostavno, nije moguće; jer je Gospod svakoga od nas lično učinio svojim pristavom. Mi smo lično odgovorni za ulaganja i upotrebu tih sredstava. Mi lično svim srcem treba da to posvetimo Bogu; i svojim rukama kada se prilike za to ukažu treba da dajemo od prihoda koje nam je Bog poverio.

Prisvojiti dobit od umnog rada jednog brata bilo bi za Zajednicu ili izdavačku kuću isto toliko razborito i opravdano kao kad bi preuzeli kontrolu nad prihodima od njegovih kuća ili zemljišta.

Isto je tako neopravdano tvrđenje da sve snage tela, uma i duše jednog radnika u izdavačkoj kući u potpunosti pripadaju ustanovi zato što on tu prima platu za svoj rad, i da ustanova ima pravo na sve što proistekne iz njegovog pera. Posle radnog vremena u ustanovi, radnik slobodno raspolaže svojim vremenom i može da ga upotrebi po svom nahodjenju, sve dok to nije u suprotnosti sa njegovim obavezama prema ustanovi. Za ono što može da zaradi u tim časovima on je

odgovoran samo pred sopstvenom savešću i pred Bogom.

Ne može se pokazati veće nepoštovanje prema Bogu nego kad neko preuzima apsolutnu kontrolu nad talentima koje je On poverio drugima. Zlo se ne umanjuje i ne otklanja samom činjenicom da je dobit ostvarena takvim poslovanjem posvećena delu Božjem. Onaj koji pristaje da na takav način drugi vladaju njegovim umom odvaja se od Boga i sam se izlaže iskušenjima. Pokušavajući da svoju odgovornost u svojstvu pristava na taj način prebaci na druge i zaviseci od njihove mudrosti, on postavlja čoveka na mesto koje pripada Bogu. Oni koji na takav način nastoje da svoje odgovornosti prenesu na druge slepi su za posledice takvih svojih postupaka, ali Bog nam je to jasno izložio u svojoj Reči. On kaže: „Da je proklet čovjek koji se uzda u čovjeka i koji stavlja tijelo sebi za mišicu“ (Jer. 17,5).

Ne tražite uporno od pisaca da se odriču ili predaju svoja autorska prava na knjige koje su napisali. Omogućite im da od ostvarene dobiti prime ono što im zasluženno pripada za njihov rad; a oni moraju biti svesni da im je ta sredstva Bog poverio da bi ih upotrebili po mudrosti koju će im On dati.

Oni koji imaju sposobnosti neophodne za pisanje knjiga moraju shvatiti da su sposobni i za raspolaganje zaradom koju su ostvarili. Iako je pravilo da izvesnu sumu ulože u blagajnu Zajednice radi izmirenja neizbežnih tekućih rashoda, oni su dužni da se upoznaju sa stvarnim potrebama dela, i da moleći se za mudrost Gospodu lično ulože svoja sredstva tamo gde su ona zaista najpotrebnija. Svojim primerom oni mogu da predvode u raznim granama dobročinstva. Ako je njihov um pod kontrolom Svetog Duha, oni će mudro zapažati gde je najpotrebnije da svoj novac ulože, i zadovoljavanjem takve potrebe primiće i sami obilje blagoslova.

Da su se ljudi pridržavali Gospodnjeg plana, raspodela finansijskih sredstava u delu bila bi sada sasvim drugačija. Ne bi se toliko sredstava ulagalo u svega nekoliko mesta, dok za mnoge i mnoge oblasti gde zastava istine još nije ni podignuta, preostaje tako malo mogućnosti.

Neka se odgovorni u izdavačkim kućama ozbiljnije čuvaju primene pogrešnih načela u postupanju sa Božjim radnicima. Ako se uticajne veze u našim ustanovama prepuste ljudima čija srca nisu pod kontrolom Svetog Duha, oni će način poslovanja neizbežno usmeriti u pogrešnom pravcu. Neki od onih koji tvrde da su hrišćani smatraju poslovne odnose u delu Gospodnjem kao nešto sasvim odvojeno od verske službe. Oni kažu „Vera je vera, a poslovno zanimanje je poslovni interes. Mi smo rešeni da posao kojim se bavimo obavljamo valjano i uspešno, i iskoristićemo svaku mogućnost koja nam se ukaže da upravo tu granu dela unapredimo.“ Na takav način se pod izgovorom da se ovo ili ono mora učiniti za napredak i dobro dela Božjeg sprovede planovi koji su u suprotnosti sa

božanskom istinom i pravdom.

Ljudi čiji je duhovni vidik, zbog njihove sebičnosti, postao veoma ograničen osećaju se privilegovanim da vrše pritisak upravo na one koje Bog upotrebljava da svojim perom šire svetlost koju im je On dao. Zahvaljujući tako tlačiteljskim planovima, radnike koji treba da budu slobodni u Bogu, bacaju pod noge svojim ograničenjima upravo oni koji bi trebalo da budu njihovi saradnici. Sve to nosi pečat ljudskih, a ne božanskih propisa. Povod za takvu nepravdu i tlačenje samo su ljudski izumi. Delo Božje treba da bude slobodno i od najmanjeg traga nepravde. Tu nema mesta za stremljenja da se bilo kakva dobit stiče lišavanjem članova Božje porodice njihove individualnosti ili njihovih prava. Gospod ne o-dobrava despotsko gospodarenje niti prihvata i najmanju sebičnost ili prekorači-vanje nečijih prava. Svaki takav postupak Njemu je odvratan. On kaže: „Ja Gospod ljubim pravdu, a mrzim na grabež sa žrtvom paljenicom“ (Is. 61,8). „Nemoj imati u kući svojoj dvojaku mjeru, veliku i malu. Mjera potpuna i prava neka ti je... Jer je gad pred Gospodom Bogom tvojim ko god čini tako, ko god čini nepravdu odvratan je Gospodu“ (5. Mojs. 25,14-16).

„Pokazao ti je, čovječe, što je dobro; i što Gospod traži od tebe, osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim“ (Mihej 6,8). Primeniti na najuzvišeniji način ova načela znači priznati čoveku njegova zakonita prava: pravo da vlada nad samim sobom, da kontroliše svoj um, da bude pristav svojih talenata, pravo da prima i deli plodove svoga ličnog truda. Snagu i uticaj, naše ustanove imaće samo ako njihovi vodeći ljudi u odnosima sa svojim bližnjima u svemu priznaju ova načela samo ako se u svojim postupcima drže pouka datih u Božjoj Reči.

Sve snage koje nam je Bog poverio, bilo fizičke, umne ili duhovne, treba da posvetimo nesebičnom zalaganju za naše bližnje koji propadaju u svom neznanju. Svako treba nesmetano da izvršava svoje dužnosti; svako treba da služi Gospodu u poniznosti, svako treba da se oseća odgovoran za svoj rad. „A sve što god činite, od srca činite, kao Gospodu, a ne kao ljudima; znajući da ćete od Gospoda primiti nagradu nasljedstva; jer Gospodu Hristu služite“ (Kol. 3,23.24). A On „će dati svakome po djelima njegovim“ (Rimlj. 2,6).

Sotona vešto pronalazi bezbrojne planove da bi ostvario svoje namere. On radi na tome da se ograniči verska sloboda i da u verski svet uvede posebnu vrstu robovanja. Organizacije i ustanove, ukoliko ne budu zadržane Božjom silom, delovaće po diktatu sotoninom navodeći ljude da robuju ljudima; a prevara i lukavstva nosiće privid revnovanja za istinu i za napredak carstva Božjeg. Sve što u našoj praksi nije kristalno jasno kao dan spada u metode kneza tame.

Postavljajući se pogrešno u pogledu napred pomenutih odnosa ljudi upadaju u zablude, a zatim se služe svim i svačim da bi zabludu prikazali kao istinu. U

nekim slučajevima takva načela u početku predstavljaju mešavinu istine i zablude; ali to nipošto ne vodi ispravnom postupanju, i zato ljudi bivaju obmanuti. Oni žele da vladaju i gospodare drugima; i, da bi opravdali takvo svoje ponašanje, oni usvajaju metode sotonine.

Kad ljudi odbace opomene koje im Gospod upućuje, oni čak postaju vođe u praktičnoj primeni ovog zla; oni prisvajaju preimućstva koja pripadaju samo Bogu; oni se usuđuju da čine nešto što ni sam Bog ne čini da bi kontrolisao ljudski um. Na taj način oni polaze tragom rimokatolicizma. Oni uvode svoje lične metode i planove, i svojom pogrešnom predstavom o Bogu slabe veru i drugih u istinu i unose lažna načela koja deluju poput kvasca, trujući i izopačujući naše ustanove i skupštine.

Sve što unižava čovekovu predstava o pravdi, ljudskim pravima i nepristrasnom rasuđivanju, svaki lukavo smišljeni propis kojim se čovek kao Božje oruđe stavlja pod kontrolu ljudskog uma, sve to slabi njegovu veru u Boga i odvaja dušu od Njega.

Pred Bogom nema opravdanja ni za kakve lukavo smišljene planove da čovek i u najmanjoj meri gospodari nad svojim bližnjima i da ih tlači. Čim neko počne da stvara gvozdena pravila za druge, on time obeščašćuje Boga i izlaže opasnosti svoju dušu i duše svoje braće.

ZAJEDNICA I IZDAVAČKE KUĆE

Odnos članova Zajednice prema izdavačkim kućama

Članovi Zajednice u čijim granicama je podignuta jedna od naših izdavačkih kuća počastvovani su što se među njima nalazi jedno od Božjih naročitih oruđa. Oni treba da cene tu čast smatrajući da to povlači za sobom i najsvetiju odgovornost. Svojim uticajem i primerom oni u velikoj meri mogu da potpomažu ili pak da ometaju ovu ustanovu u ostvarivanju njene misije.

Pošto se približujemo poslednjoj krizi, od životnog je značaja da među našim institucijama kao Gospodnjim oruđima postoji savršena sloga i jedinstvo. Svet je preplavljen burom rata, neprijateljstva i sukoba. Ipak pod jednim vrhovnim poglavarstvom papskom silom narodi se ujedinjuju protiv Boga u licu Njegovih odanih svedoka. To jedinstvo učvršćuje veliki otpadnik. Dok teži da svoje agente ujedini u ratu protiv istine, on u isto vreme nastoji da pobornike istine što više razjedini i raseje. On podstiče zavist, sumnjičenje i ogovaranje da bi među njima izazvao nesklad i neslogu. Članovima Hristove Zajednice je na dohvat snaga da osujete namere neprijatelja duše. U vreme kao što je ovo oni ne smeju biti u međusobnoj neslozi niti u neprijateljstvu sa bilo kojim od Gospodnjih radnika.

Neka se usred sveopšte nesloge i sukoba nađe jedno mesto gde postoji sloga

i jedinstvo zato što se tu Biblija uzima za putokaz i životno pravilo. Neka se pripadnici Božjeg naroda osećaju odgovornim da podižu i potpomažu institucije koje predstavljaju Njegova oruđa.

Braćo i sestre, Gospodu je veoma drago ako svim srcem podržavate izdavačku delatnost svojim molitvama i svojim finansijskim sredstvima. Molite se svakog jutra i svake večeri da On tu delatnost prati obiljem svojih blagoslova. Ne podstičite kritikovanje i zamerke. Neka se nikakvo gundanje i prigovori ne čuju iz vaših usta; imajte na umu da anđeli slušaju te reči. Svi moraju biti osvedočeni da su te ustanove podignute po Božjem nalogu. Oni koji ih omalovažavaju gledajući samo svoje lične interese moraće da polažu račun pred Bogom. On traži da sve što je povezano sa Njegovim delom smatramo svetim.

Treba da se mnogo više molimo a znatno manje govorimo to Bog traži od nas. Nebeski ulaz je preplavljen svetlošću Božje slave, i tom svetlošću On obasjava srce svakog onoga ko neprekidno održava pravu vezu s Njim.

Svaka ustanova mora da se bori sa teškoćama. Takva iskušenja su dozvoljena da se prokušaju srca pripadnika Božjeg naroda. Kad se neke od Gospodnjih ustanova nađu u finansijskim teškoćama, onda se pokazuje koliko zaista imamo vere u Boga i Njegovu brigu za interese dela. U takvoj situaciji niko ne treba da izražava sumnju i neverovanje gledajući sve u najcrnijoj boji. Nemojte kritikovati one koji nose teret odgovornosti. Neka razgovori koje vodite u svojim kućama ne budu zatrovani destruktivnim kritikovanjem Gospodnjih radnika. Roditelji koji se odaju takvom duhu kritike i ogovaranja ne pružaju svojoj deci ono što ih može umudriti na spasenje. Takve reči mogu da pokolebaju u veri ne samo decu, nego i one koji su stariji po godinama. Većina njih ionako imaju premalo obzira i strahopoštovanja prema onome što je sveto. Sotona veoma revnosno saraduje sa kritičarima u podsticanju neverovanja, zavisti, ljubomore i nepoštovanja. Sotona je uvek spreman da ljude zadoji svojim duhom, da ugasi plamen svete bratske ljubavi u njihovim međusobnim odnosima, da podstakne nepoverenje, zavist, međusobno sumnjičenje i borbu jezika. Ne pristajmo da budemo njegovi saradnici. Svaki pojedinac koji sluša njegova došaptavanja može da poseje seme nezadovoljstva u srca mnogih. Posledice koje takav čin može imati za duše izgubljenih neće se u potpunosti otkriti sve do velikog dana konačnog suda.

Hristos kaže: „Koji sablazni jednoga od ovih malih koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenični o vrat njegov i da potone u dubinu morskog. Teško svijetu od sablazni; jer je potrebno da dođu sablazni, ali teško onom čovjeku kroz koga dolazi sablazan“ (Mat. 18,6.7). Odgovornost koju u ovom pogledu imaju članovi Zajednice zaista je velika. Neka se svi čuvaju da zbog nepažnje prema dušama onih koji su mladi u veri i zbog sejanja sumnje i neverovanja i prenošenja sotonskog došaptavanja ne budu proglašeni krivim za propast

tih duša. „Poravnite staze nogama svojim, da ne zastrani ono što je hromo, nego još da se iscijeli. Starajte se da imate mir sa svima i svetost, bez koje niko neće vidjeti Gospoda. Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božje; da ne uzraste kakav korijen gorčine i ne unese nemir, i da se time ne opogane mnogi“ (Jevr. 12,13-15).

Moć sotoninog delovanja i uticaja zaista je velika, i Gospod poziva pripadnike svog naroda da se međusobno hrabre i jačaju „naziđujući se svojom svetom vjerom“ (Juda 20).

Umesto saradnje sa sotonom, neka svaki vernik nauči šta znači sarađivati sa Bogom. On nas poziva da se u ovim teškim vremenima hrabro i u veri prihvatimo zadatak koji nam je namenjen i to će nas osposobiti da odlučno podržavamo jedni druge. Svi treba jednodušno da stojimo rame uz rame kao Božji saradnici. Šta sve ne bi moglo da se postigne milošću Božjom kad bi članovi Zajednice bili jednodušni u nastojanju da svojim molitvama i uticajem pomognu Njegovim radnicima kad ih obeshrabrenost pritisne sa svih strana? Tada je vreme da svi pri-teknu u pomoć kao verni pristavi.

Umesto kritikovanja i osude, neka naša braća i sestre imaju reči ohrabrenja i poverenja u institucije Zajednice koje Gospod smatra svojim oruđima. Bog ih poziva da ohrabruju srca onih koji nose teško breme odgovornosti, jer On sarađuje s njima. Pripadnike svog naroda Gospod poziva da priznaju silu koju ta Njegova oruđa imaju u širenju Njegovog dela. Ukazujte čast Gospodu ulažući sve svoje sposobnosti da ugled i uticaj tih ustanova učinite onakvim kakav treba da bude.

Kad vam se ukaže prilika razgovarajte s radnicima; upućujte im reči koje unose snagu i inspiraciju. Mi smo često suviše ravnodušni kad je u pitanju međusobno razumevanje. Suviše često zaboravljamo da su našim saradnicima neophodne reči ohrabrenja, odobravanja i utehe. Naročito u trenucima teških napora i zbunjenosti pružite im osvedočenje o svojoj zainteresovanosti i saosećanju. Dok se trudite da im pomognete svojim usrdnim molitvama, recite im neka to znaju. Svakome od njih uvek ponovite poruku koju je Gospod uputio svome vernom sluzi: „Budi slobodan i hrabar!“ (Is. Navin 1,6).

Vodeći ljudi u našim ustanovama imaju veoma težak zadatak da održavaju usvojeni poredak i razborito disciplinuju mlade koji su povereni njihovoj brizi. Članovi Zajednice mogu učiniti mnogo da im u tome drže ruke. Kad mladi odbijaju da se potčine disciplini ustanove ili na bilo koji način dođu u sukob sa pretpostavljenima rešeni da idu svojim putem, roditelji ne treba slepo da saosećaju sa svojom decom i da ih podržavaju u zlu.

Bolje je, daleko bolje da vaša deca podnose neprijatnosti discipline i ukora, bolje i da leže u grobu, nego da nauče olako uzimati načela koja se nalaze u

samom temelju odanosti Bogu, Njegovoj istini i svojim bližnjima.

U slučaju da se pojave teškoće i nesuglasice sa onima čijoj su brizi poverena vaša deca, obratite se direktno nadležnima i saznajte istinu o tome. Imajte na umu da nadležni po raznim sektorima znaju razboritije od drugih kakvi su propisi tu neophodni. Pokažite da imate poverenje u njihov sud i poštuju njihov autoritet. Naučite svoju decu da poštuju i uvažavaju one kojima je Bog ukazao poštovanje i čast postavljajući ih na tako poverljive položaje.

Napore vodećih ljudi u našim ustanovama članovi Zajednice najuspešnije mogu potpomagati pružanjem primera urednosti i discipline u porodičnom krugu. Svojim rečima i ponašanjem roditelji treba da pružaju svojoj deci primer onoga što žele da ta deca budu. Besprekornost u rečima i pravu hrišćansku učtivost treba neprekidno održavati. Nikada, nikoga i ničim ne treba podsticati na greh, na ogovaranje ili na sumnjičenje. Učite decu i mlade da gaje samopoštovanje, da uvek budu verni načelu, odani Bogu. Učite ih da poštuju i drže Božji zakon, kao i pravila ponašanja u porodičnom krugu. Tada će to biti njihova praksa u životu i tih načela oni će se držati u svim svojim odnosima sa drugima. Oni će ljubiti bližnjega kao samoga sebe; stvaraće oko sebe atmosferu čistote i širiti uticaj koji ohrabruje slabe na putu koji vodi u svetost i u nebo.

Deca i mladi koji dobiju takvo domaće vaspitanje nikada neće biti teret ni razlog za zabrinutost u našim ustanovama; već prava i pouzdana podrška onima koji nose teret odgovornosti. Zahvaljujući pravilnom poučavanju, oni će biti spremni za poverljive dužnosti, i svojim rečima i primerom stalno će pomagati i drugima da čine dobro. Oni će znati da pravilno procene svoje talente, i svoje fizičke, umne i duhovne sposobnosti upotrebiće na najbolji način. Takvi su u svojoj duši utvrđeni i spremni da se odupru iskušenjima, i ne podležu lako. Uz Božji blagoslov takvi izrastaju u prave lučonoše; svojim uticajem oni ohrabruju i druge da se osposobe za uspešan poslovni život za praktičan hrišćanski život.

Pozitivan uticaj koji članovi Zajednice, ispunjeni Hristovom ljubavlju za duše i svesni svojih preimućstava i šansi, mogu da izvrše na mlade koji dolaze u naše institucije od neprocenjive je vrednosti. Primer koji oni mogu da im pruže u krugu porodice, u poslovnom životu i u Zajednici, ispoljavanje društvene učtivosti i hrišćanske dobrote, zajedno sa istinskim interesovanjem za duhovnu dobrobit mladih sve to može da ima veoma dalekosežan značaj u oblikovanju karaktera tih mladih za službu Bogu i bližnjima, i u ovom i u budućem životu.

Dužnost izdavačke kuće prema Zajednici

Dok Zajednica ima određene odgovornosti u odnosu na izdavačku kuću, isto tako i izdavačka kuća ima obavezu prema Zajednici. Podrška i međusobno potpomaganje neophodni su obostrano.

Odgovorni ljudi u izdavačkim kućama ne smeju dozvoliti da se toliko optereće poslovnim obavezama da nemaju vremena za duhovne interese. Kad se duhovno interesovanje održava neprekidno živim u izdavačkoj kući, uticaj toga oseća se snažno i delotvorno u Zajednici; a kada se stalno održava živim u Zajednici, to se isto tako snažno i delotvorno odražava u izdavačkoj kući. Božji blagoslov može se očekivati, samo ako se delom rukovodi na takav način da se duše pridobijaju za Hrista.

Svi zaposleni u izdavačkoj kući koji ispovedaju hrišćanstvo treba da budu i radnici u Zajednici. Veoma je bitno za njihov duhovni život da koriste sva sredstva Božje milosti. Duhovnu snagu ne mogu dobiti ako samo stoje kao posmatrači, već ako postanu aktivni radnici. Svako od njih treba da učestvuje u nekoj grani redovnih delatnosti u Zajednici. To svi treba da shvate kao svoju hrišćansku dužnost. Prilikom krštenja svaki vernik se zavetuje da će, čineći sve što je u njegovoj moći, redovno davati svoj doprinos izgradnji i podizanju Hristove Zajednice. Pokažite im da ljubav i odanost njihovom Iskupitelju, privrženost načelima istinskog dostojanstva čoveka ili žene, privrženost ustanovi u kojoj su zaposleni sve to zahtevaju od njih. Oni ne mogu biti verne Hristove slugе, ljudi i žene istinske čestitosti ni prihvatljivi radnici u Gospodnjoj ustanovi, dokle god zanemaruju ove svoje dužnosti.

Odgovorni u raznim sektorima naših ustanova posebno moraju paziti da mladi steknu ispravne navike u tom pogledu. Kada mladi ne dolaze redovno na bogoslužje i zanemaruju ostale svoje dužnosti u vezi s tim, uzroke toga treba utvrditi pažljivim ispitivanjem. Ljubaznim i taktičnim naporima nastojte da probudite bezbrižne i da oživite oslabljeno interesovanje.

Neka takvi nipošto ne misle da im neke lične obaveze mogu poslužiti kao izgovor što zanemaruju prisustvovanje svetoj Božjoj službi. Mnogo je bolje da odlože posao od nekog ličnog interesa, nego da zanemaruju svoju dužnost prema Bogu.

Odgovornoj braći u izdavačkim kućama

Želim da vam naglasim važnost prisustvovanja našim godišnjim skupovima, ne samo sastancima poslovnog karaktera, nego i skupovima bitnim za vaše duhovno prosvetljenje. Vi ne uviđate neophodnost prisnije povezanosti sa nebom. Bez takve povezanosti niko od vas nije siguran ni osposobljen da svoje dužnosti u delu Božjem obavlja na način koji je za Njega prihvatljiv.

U tom delu, za razliku od bilo koje ovozemaljske aktivnosti, uspeh se postiže srazmerno duhu posvećenosti i samopožrtvovanja u kojem se posao obavlja. Kao vodeći i odgovorni ljudi u delu vi stalno treba da budete pod snažnim uticajem Božjeg Duha. Krštenje Duhom Svetim i znanje o Bogu vama je potrebno daleko

više nego ostalima, pošto se nalazite na položaju odgovornijem od običnih radnika, i zato mnogo usrdnije treba da čeznete za tim.

Sposobnosti i prirodne i stečene predstavljaju Božje darove i moraju se stalno držati pod kontrolom Njegovog Duha, Njegove božanske sile koja sve to može da posveti i oplemeni. Vi morate znatno dublje osećati da vam nedostaju iskustva u tom delu i mnogo usrdnije nastojati da steknete neophodno znanje i mudrost, kako biste svaku sposobnost i tela i uma upotrebili na slavu i hvalu Bogu. „I daću vam novo srce“ (Jezek. 36,26). Hristos mora da boravi u vašem srcu, kao što se krv nalazi u telu, i svojim neprekidnim kruženjem daje celom organizmu životvornu snagu. Tu istinu nije moguće preneglasiti. Iako istina mora da bude naše potpuno duhovno naoružanje, naše osvedočenje treba stalno da se jača živim dokazima ljubavi i saosećanja koji su bili obeležje Hristovog života.

Čovek ne stoji u istini ako je živo ne pokazuje svojim svakodnevnim životom i karakterom. Postojanima u istini može nas učiniti i takvim održati samo jedna sila sila Božje milosti. Onaj ko se oslanja na bilo šta drugo već se ljulja i posrće, samo što nije pao.

Gospod želi da oslonac tražite samo u Njemu. Svaku mogućnost da izađete na svetlost iskoristite do krajnje mere. Ako ostajete daleko od svetog uticaja koji dolazi od Boga, kako možete raspoznavati sveto od nesvetog?

Bog nas poziva da iskoristimo svaku mogućnost u neophodnoj pripremi za Njegovo delo. On s pravom očekuje da sve svoje energije uložite u to i da u svom srcu i pred očima stalno imate živu predstavu o svetosti i strahovitoj odgovornosti toga dela. Božje oko vas neprekidno prati. Neka niko od vas ne prinosi Bogu osakaćenu žrtvu požrtvovanost koja vas ne košta nikakvog truda, ni proučavanja niti molitve. Takav prinos Bog ne može primiti.

Probudite se i tražite Boga svim srcem i svom dušom, preklinjem vas. Dok Isus Nazarećanin prolazi, zavapite iz sveg glasa: „Pomiluj nas, Gospode, Sine Davidov“, i otvoriće vam se oči. Zahvaljujući Božjoj milosti dobićete ono što je za vas dragocenije od zlata i srebra ili dragog kamenja.

Ako postoje trenuci kad ljudi više nego ikad treba da održavaju neprekidnu povezanost sa Bogom, to su upravo oni trenuci kad su pozvani da preuzmu teret neke naročite odgovornosti. Kad polazimo u borbu, ne možemo biti sigurni ako ne uzmemo bilo šta od svog oružja. Upravo tada nam je potrebna celokupna odbrambena oprema. Svaki deo božanskog oružja veoma je bitan.

Nikada se nemojte baviti mišlju da možete biti hrišćani čak i kad se potpuno povučete u sebe, izbegavajući svaku dužnost. Svaki pojedinac je sastavni deo velikog tkiva ljudskog roda, stoga i priroda i suština vašeg životnog iskustva u velikoj meri zavise od iskustava onih sa kojima se družite. Isus kaže: „Gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam i ja među njima“ (Mat. 18,20). Zato

„Nemojmo izostajati sa skupova naših, kao što neki imaju običaj, nego se uzajamno bodrimo, i utoliko više koliko vidite da se približuje Dan onaj“ (Jevr. 10,25).

Društvene skupove u Zajednici treba učiniti što je moguće zanimljivijim. Neka se svaki od prisutnih oseća dužnim da na neki način doprinese duhovnoj dobrobiti okupljenih. Sarađujte sa nebeskim anđelima u nastojanju da sastanak ostavi što povoljniji utisak na svakoga od prisutnih.

SVETOST USTANOVA KOJE PREDSTAVLJAJU BOŽJA ORUĐA

Mnogi ne prave nikakvu razliku između običnih poslovnih poduhvata, kao što su: zanatske radionice, fabrike ili žitna polja, i naših ustanova namenski osnovanih radi širenja i napretka Božjeg dela. Međutim, razliku koja postoji između svetog i običnog, svetog i nesvetog, Gospod je jasno istakao još u vreme Staroga zaveta. Tu razliku On želi da jasno zapaža i uvažava svaki radnik u našim ustanovama. Odgovorni ljudi u našim izdavačkim kućama su visoko počastvovani i ukazano im je sveto poverenje. Oni su pozvani da budu Božji saradnici. Preimućstvo da rade u ustanovi koju Bog smatra svojim oruđem oni treba da cene i da se osećaju veoma počastvovanima što im je dozvoljeno da tom Božjem oruđu posvete svoje sposobnosti, svoju službu i svoju neumornu budnost. Oni treba da imaju vrhunski cilj i plemenitu težnju u revnovanju da izdavačku kuću učine upravo onim što Bog želi da ona bude svetlost koja jasno blista u tami ovog sveta, svedočeći verno za Njega i ističući subotu iz četvrtе zapovesti kao spomenik koji podseća na stvaranje.

„Učinio je usta moja da su kao oštar mač, u sjenu ruke svoje sakri me; učinio me je sjajnom strijelom, i u tulu svojem sakri me; i reče mi: Ti si sluga moj, u Izrailju ću se Tobom proslaviti... Malo je da mi budeš Sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati ostatak Izrailjev; nego Te učinih vidjelom neznabožičkim narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih“ (Is. 49,2-6). To je poruka koju Gospod upućuje svima koji su na bilo koji način povezani sa ustanovama osnovanim po Njegovom nalogu. Oni su Bogu veoma dragi, jer rade u ustanovama koje On smatra svojim kanalima kroz koje On svetu šalje svetlost. Oni su u Njegovoj službi, i to ne treba da uzimaju olako. Srazmerno uzvišenosti njihovog položaja i svetosti poverenja koje im je ukazano treba da bude i njihovo osećanje odgovornosti i odanosti. Površan, svakodnevni razgovor i neozbiljno ponašanje tu nipošto ne treba tolerisati. Stalno treba podsticati i razvijati svest o svetosti ustanove.

Nad tim svojim naročitim oruđima Gospod ne prestaje da vodi budnu brigu i nadzor. Radom štamparskih mašina mogu da upravljaju ljudi koji su za to stručno osposobljeni; ali kako lako može da se zanemari jedan mali zavrtnaj, neki

prividno sasvim beznačajan deo mašinske konstrukcije, i kako kobne mogu da budu posledice toga! Ko u takvim slučajevima sprečava nesreće, povrede radnika pa čak i smrt? Božji anđeli nadgledaju rad. Kad bi oči onih koji upravljaju mašinama bile otvorene za ono što je nevidljivo oni bi videli te nebeske stražare. U svakoj radnoj prostoriji u izdavačkoj kući nalazi se nevidljivi svedok koji zapaža revnost i nesebičnost, i beleži u kakvom se duhu poslovi obavljaju.

Ako nisam uspela da vam u dovoljno jasnoj svetlosti prikažem kako Gospod gleda na svoje ustanove kao centre preko kojih deluje na poseban način neka On to svojim Svetim Duhom živo predoči vašem umu, kako biste mogli da uočavate razliku između običnog poslovanja i svete službe. I članovi Zajednice i zaposleni u izdavačkoj kući treba da se, kao Božji saradnici, osećaju dužnima da učestvuju u čuvanju Njegovih ustanova. Oni treba da budu verni čuvari njenih interesa u svakom pogledu, trudeći se da je zaštite ne samo od finansijskih gubitaka i nesreće, nego i od svega onoga što bi moglo da je obesveti i duhovno uprlja. Nijednim svojim postupkom oni ne bi smeli da bace senku na čistotu njenog ugleda, čak ni prizvukom nepromišljenog kritikovanja ili osude. Gospodnje ustanove oni treba da smatraju svetim amanetom, koji se mora čuvati onako revnosno kao što su Izrailjci čuvali kovčeg zaveta.

Kad se zaposleni u izdavačkoj kući nauče da tu ustanovu smatraju velikim centrom koji je stalno pod Božjim nadzorom; kad shvate da ona predstavlja kanal kojim nebeska svetlost treba da se prenosi svetu oni će se prema njoj odnositi sa mnogo većom pažnjom i strahopoštovanjem. Da bi u svom poslu imali saradnju nebeskih bića, oni će gajiti najodabranije misli i najplemenitija osećanja. Kada ti radnici shvate da se stalno nalaze u prisustvu anđela, čije su oči suviše čiste da bi mogli gledati bezakonje, oni će se strogo uzdržavati od svake nesvete misli, reči i postupka. Gospod će im u tom cilju podariti moralnu snagu; jer On kaže: „One ću poštovati koji mene poštuju“ (1. Sam. 2,30). Svaki radnik imaće dragoceno iskustvo u veri i silu da se uzdigne iznad postojećih okolnosti. Svaki će moći da kaže „zacijelo je Gospod na ovom mjestu“ (1. Mojs. 28,16).

ZAVISNOST OD BOGA

Prvo što svaki zaposleni u našim ustanovama treba da nauči je pouka o potpunosti zavisnosti od Boga. Da bi mogli da budu uspešni u bilo kojoj grani dela, oni moraju svako za sebe da prihvate istinu sadržanu u Hristovoj izjavi: „Bez mene ne možete činiti ništa.“

Pravda svoj koren ima u pobožnosti. Bez vere u Boga i održavanja žive povezanosti s Njim nijedno ljudsko biće ne može biti opravdano. Kao što poljsko cveće ima svoj koren u zemlji, i u svom razvoju zavisi od vazduha, rose, kiše i sunčevih zraka, tako i mi u svemu onome što je neophodno za život duše u

potpunosti zavisimo od Boga. Snagu da budemo poslušni Njegovim zapovestima dobijamo samo ako postanemo učesnici u Njegovoj prirodi. Nijedan čovek, bio on veliki ili mali, bogat ili siromah, iskusan ili neiskusan, ne može pred svojim bližnjima ostati postojan, čist i besprekoran ako njegov život nije skriven sa Hristom u Bogu. Ukoliko je veća njegova aktivnost među ljudima, utoliko prisnije u svom srcu treba da bude povezan sa Bogom.

Gospod traži da zaposleni u izdavačkim kućama budu obrazovani u verskom pogledu. To je po svojim posledicama beskrajno značajnije od bilo kakve finansijske dobiti. Duhovnom zdravlju radnika treba posvetiti pažnju pre svega drugog. Svakog jutra nađite vremena da svoj rad otpočnete molitvom. Ne pomišljajte da je to vreme izgubljeno; molitve i zahvalnosti Bogu upućivaće se kroz beskrajna vremena večnosti. Posredstvom molitve postiže se uspeh u radu i zadobija duhovna pobeda. Na dodir Gospodnje ruke pokreću se i mašine. Njegov blagoslov sigurno neće izostati ako ga u veri zatražimo, i ako svoj posao počnemo valjano i sa molitvom. Svaki radnik mora u molitvi zatražiti da Gospod ojača njegove ruke i očisti njegovo srce da bi ga mogao uspešno upotrebiti u svom delu.

Pravim hrišćanskim životom možemo živeti samo ako Reč Božja neprekidnim kontaktiranjem budi i oživljava našu savest. Sva dragocena preimućstva koja nam je Bog obezbedio uz neizmernu cenu neće nas učiniti boljima ni jačima u veri, niti mogu da doprinesu našem duhovnom razvoju ako ih ne koristimo. Rečju Božjom moramo stalno hraniti svoju dušu učiniti je sastavnim delom svoga bića.

Neka se radnici u manjim grupama okupljaju uveče, u podne ili rano ujutro da proučavaju Svete spise. Neka nađu vremena za molitvu i proučavanje, kako bi Duh Sveti mogao da ih duhovno jača, prosvećuje i posveti. Takvu promenu Hristos želi da vidi u srcu svakog radnika. Bog želi da vas obdari obiljem svojih blagoslova ako Mu otvorite vrata svog srca. Njegovi anđeli biće na vašim skupovima. Hranićete se lišćem sa drveta života. Kakvo svedočanstvo ćete moći da iznosite o duhovnom zbližavanju sa svojim saradnicima u tim dragocenim trenucima dok se zajednički molite za Božji blagoslov! Neka svaki jednostavnim rečima iznese svoje lično iskustvo. To duši zainteresovanih može doneti više utehe i radosti nego svi muzički instrumenti čije umilne zvuke možemo čuti na bogoslužjenju. Hristos želi da boravi u vašem srcu. Samo na taj način možete da održite svoju duhovnu celovitost.

Mnogi misle da je vreme koje se posveti molitvi i traženju Gospoda izgubljeno u poslovnom smislu. Ali kada u odgovoru na molitvu On blagoslovi ljudske napore i radnici saraduju s Njim, zapaža se znatna promena u radu i njegovim rezultatima. Svaki onaj do čijeg srca dopru blistavi zraci Sunca pravde odražava delovanje Svetog Duha u svom glasu, umu i karakteru. I štamparske mašine radiće kao uljem podmazane i vođene majstorskom rukom. Kada duh svakog

radnika dobija i prihvata sveto ulje koje se stače iz dveju maslina biće znatno manje trenja i međusobnih sukoba. Radnici će jedni na druge stalno prenositi sveti uticaj u rečima ljubaznosti, nežnosti, ljubavi i ohrabrenja.

Bogobojažljivi jevanđelisti treba savesno i revno da rade na obraćanju učenika koji tu uče zanat. Njih treba veoma brižljivo poučavati u pogledu istine. Treba ih ohrabrivati da svakodnevno proučavaju Bibliju i treba da imaju instruktora koji će s njima stalno da čita i proučava Božju Reč.

Napredovanje u poznavanju Hrista koje se, pod uticajem i nadzorom Svetog Duha, postiže proučavanjem Svetih spisa, osposobljava vernika da pravi razliku između dobra i zla u svim životnim pitanjima. Ako zaposleni u našim izdavačkim kućama steknu takvo znanje i utvrde se u istini, oni će se čvrsto držati puta Gospodnjega, čineći pravdu i sud.

Oni koji se prihvate svetih obaveza u izdavačkim ustanovama i u bilo kojoj grani dela Božjeg dužni su da u to ulažu svekolike energije svojih umnih i moralnih snaga. Oni stalno moraju da proučavaju i sprovode, ne volju nekog čoveka, nego volju Božju. U svemu što oni rade mora se otkrivati blagotvornost Njegove milosti.

Nalog nadahnutog apostola: „U poslu ne budite lijeni; budite ognjeni u duhu; služite Gospodu „ (Rimlj. 12,11), upućen je i nama. U svom poslu uvek treba da budemo aktivni i marljivi; ali toj energiji treba da dodamo još jednu vrlinu živu revnost u službi Gospodu. U svoj svakodnevni posao treba da unosimo potpunu posvećenost, pobožnost i odanost. Ako svoje poslove obavljate bez ovoga, onda činite najveću grešku u svom životu; dok tvrdite da služite Bogu vi Ga u stvari zakidate.

SARADNJA

Pri osnivanju naših institucija u novim poljima često postaje neizbežno da se odgovornosti povere onima koji nisu u potpunosti upoznati sa pojedinostima dela. Takvi vode poslove pod veoma nepovoljnim okolnostima; i ako oni i njihovi saradnici ne pokažu nesebično interesovanje za Gospodnju ustanovu rezultati njihovog rada biće samo prepreka za njeno napredovanje.

Mnogi misle da grana delatnosti kojom se bave u delu Božjem spada isključivo samo u njihovu nadležnost i da im niko drugi ne treba da daje nikakve sugestije ili predloge u tom pogledu. Upravo takvi mogu biti potpuno neupućeni u pogledu najboljih metoda u vođenju dela; a ipak, ako se neko usudi da ih posavetuje, oni se vređaju i još odlučnije se drže svog nezavisnog rasuđivanja. S druge strane, ima i takvih radnika koji nisu voljni da pomognu ili da pouče svoje saradnike. Drugi opet, budući neiskusni, ne žele da drugi saznaju za njihovu neupućenost. Oni prave greške zbog kojih se mnogo gubi i u vremenu i u materijalu, jer

su suviše oholi da bi od bilo koga tražili savet.

Uzrok ovih teškoća nije teško pronaći. Dok bi trebalo da se međusobno povezuju, kao što su niti i potke i osnove međusobnim preplitanjem utkane u jedno platno, radnici se ponašaju kao nezavisne i samostalne niti.

Sveti Duh biva ožalošćen zbog toga. Bog želi da mi poučavamo jedni druge. Takvom nesvetom nezavisnošću mi sami sebe dovodimo u takav položaj da Bog zaista ne može saradivati s nama. Takvim stanjem zadovoljan je samo sotona.

U sistemu i veštini poslovanja u našim ustanovama ne treba da postoji nikakvo međusobno prikrivanje poslovnih tajni ni strahovanje da i drugi ne proniknu u znanje koje njih nekoliko smatraju svojom tekovinom. Takav duh podstiče stalno sumnjičenje i uzdržanost. Rađaju se zle misli, nagađanja i pretpostavke, a bratska ljubav izumire u srcu.

Između svih grana u delu Božjem postoji neraskidiva povezanost. U ustanovama koje se nalaze pod Božjim nadzorom ne sme da postoji nikakva isključivost; jer svaka umešnost i oštroumnost i osnova svih pravilnih metoda dolaze od Njega. On je taj koji ljudima daje znanje i sposobnosti, i nijedan čovek ne treba da znanje koje mu je dano smatra isključivo svojim vlasništvom.

Svaki radnik treba da se interesuje za sve grane dela Božjeg; i ako mu je Bog dao sposobnost dalekovidog predviđanja i znanja kojim može da pomogne u bilo kojoj grani dela, dužan je da primljeno znanje prenosi na druge.

Svaku sposobnost koja može da se upotrebi u delu Božjem treba aktivirati u nesebičnim naporima, kako bi ustanova zaista bila uspešna, živo i delotvorno oruđe u Božjim rukama. Izdavačkim kućama potrebni su posvećeni radnici koji poseduju talente i uticaj.

Svaki radnik se kuša da bi se videlo da li se zalaže za napredak Gospodnje ustanove ili služi suprotnim interesima. Oni koji su zaista obraćeni svakog dana pružaju očevidne dokaze da preimućstva i znanja koja su stekli ne koriste za svoju ličnu korist. Oni su svesni da su ta preimućstva dobili božanskim providenjem, da bi ih, kao oruđa u Gospodnjim rukama, upotrebili u Njegovom delu čineći najbolje što je u njihovoj moći. Niko u svom radu ne treba da se rukovodi slavlubljem ili čežnjom za prevlast. Pravi radnik čini najbolje što je u njegovoj moći da bi svojim radom proslavio Boga. On se trudi da svoje sposobnosti stalno usavršava i da ih pravilno upotrebi. Svoje dužnosti on izvršava kao da se nalazi neposredno pred Božjim očima. Jedina mu je želja da ukaže čast Hristu i da Mu savršeno služi.

Neka radnici u težnji da unaprede Gospodnje delo ulažu do krajnjih granica sve svoje energije. Čineći tako oni će i sami postati snažniji i delotvorniji.

SAMOSAVLAĐIVANJE I ODANOST

Nemamo pravo da svoje umne i fizičke snage preopterećujemo do te mere da postajemo lako razdražljivi i izgovaramo reči kojima obeščašćujemo Boga. Gospod želi da uvek budemo smireni i strpljivi. Bez obzira šta drugi čine, mi kao Hristovi predstavnici uvek treba da činimo samo ono što bi i On učinio pod sličnim okolnostima.

Onaj koji se nalazi na odgovornom položaju, svakog dana mora da donosi odluke od kojih zavise veoma značajni rezultati. On često mora da misli veoma brzo, a to uspešno mogu da čine samo oni koji se u svemu strogo drže umerenosti. Um jača zahvaljujući pravilnoj upotrebi fizičkih i umnih snaga. Umne sposobnosti, ako ih ne preopterećujemo, sa svakim naporom dobijaju novu snagu.

Istinski plemenit i blag može da bude samo onaj ko je hrišćanin svim svojim srcem.

Nemarnost da se potčini Božjim zahtevima u svakoj pojedinosti, donosi čoveku neizbežni gubitak i propast. Propuštajući da se drži puta Gospodnjega, on zakida svom Tvorcu službu koju Mu duguje. To povratno gubitnički pogađa njega samoga; on propušta mogućnost da dobije darove milosti koji daju snagu karakteru, što je velika privilegija svakog ko se u potpunosti preda Bogu. Živeći bez Hrista, on se stalno izlaže iskušenjima. U svom radu za Učitelja on pravi greške. Ne držeći se načela u manje značajnim pojedinostima, on ne izvršava volju Božju ni u većim pitanjima. On se rukovodi načelima koja su mu jednostavno prešla u naviku.

Bog ne može da održava vezu sa onima koji žive samo da bi ugađali sebi, koji su u svojim očima uvek prvi i najveći. Oni koji tako rade biće na kraju najmanji od svih. Uobraženost i visoko mišljenje o sebi u najviše slučajeva predstavljaju greh gotovo neizlečivog beznađa. To sprečava put svakom napretku. Kad čovek ispoljava očevidne nedostatke u karakteru, a ipak toga nije svestan, kad je toliko obuzet samozadovoljstvom da uopšte ne uviđa svoje greške, kako može da ih se oslobodi? „Ne trebaju zdravi ljekara, nego bolesni“ (Mat. 9,12). Kako neko može da se popravlja kad se u svemu oseća savršenim?

Kada čovek za koga se pretpostavlja da je vođen i poučavan Svetim Božjim Duhom zastrani s pravog puta zbog uobraženosti i samopouzdanja, mnogi se ugledaju na njegov primer. Njegov pogrešan korak može da zavede hiljadu drugih.

Razmotrite Hristovu parabolu o nerodnoj smokvi:

„Jedan čovjek imadaše smokvu posađenu u svome vinogradu, dođe da traži roda na njoj, i ne nađe. Onda reče vinogradaru: Evo treća godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?“

A on odgovarajući reče mu: Gospodaru, ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojivom; pa će možda roditi; ako li ne, posjeći ćeš je na godinu“ (Luka 13,6-9).

„Na godinu“ u tim rečima nalazi se pouka za sve koji su povezani sa delom Božjim. Stablu koje nije donosilo rod ostavljen je određeni rok za proveravanje. Na sličan način Bog ima strpljenja sa pripadnicima svog naroda. Ipak za one koji imaju velika preimućstva, i kojima su poverene velike i svete odgovornosti, a pored svega toga ne donose rod, On kaže: „Posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?“

Neka zaposleni u našim ustanovama, koje predstavljaju posebna oruđa u Božjim rukama, imaju na umu činjenicu da će On tražiti plodove iz svog vinograda. Plodovi koje On s pravom traži treba da budu u srazmeri sa primljenim blagoslovima. Nebeski anđeli posećuju svako mesto gde su osnovane naše institucije i pomažu zaposlenima u njihovom radu. Nevernost ispoljena u tim ustanovama veći je greh pred Bogom nego na bilo kom drugom mestu, jer ima daleko-sežniji uticaj nego da se pokaže na nekom drugom mestu. Verolomnost, nepravda, nepoštenje, popustljivost prema zlu sve to sprečava svetlost koja prema Božjoj nameri treba da se širi posredstvom Njegovih oruđa.

Ljudi ovog sveta budno prate i spremni su da oštro i strogo kritikuju vaše reči, vaše ponašanje i vaše poslovne poduhvate. Svakog ko je povezan s delom Božjim oni budno prate i odmeravaju na skali ljudskog zapažanja. Utisak, povoljan ili pak nepovoljan o biblijskoj religiji, vi i nesvesno ostavljate na sve sa kojima dolazite u dodir.

Oni koji ne pripadaju našoj veri budno paze da bi videli kakve plodove donose oni koji tvrde da su hrišćani. Oni s pravom očekuju da vide samoodricanje i samopožrtvovanost onih koji tvrde da veruju u sadašnju istinu.

Među našim radnicima bilo je i još uvek ima onih koji ne osećaju da im je Isus potreban na svakom koraku. Oni smatraju da nemaju vremena za molitvu i za prisustvovanje verskim sastancima. Oni su toliko zauzeti svojim poslovima da za ono što bi njihovu dušu održalo u ljubavi Božjoj jednostavno nemaju vremena. Dok su u takvom stanju, sotona je u neposrednoj blizini spreman da ih podstiče na sujetno maštanje.

Radnici koji nisu marljivi i verni nanose delu neprocenjivu štetu. Oni pružaju negativan primer drugima. U svakoj ustanovi ima radnika koji radosno i svim srcem služe Gospodu; ali zar kvasac ovog zla neće delovati i na njih? Zar da ustanova ostane bez onih koji predstavljaju iskreni primer hrišćanske vernosti? Kada ljudi koji tvrde da su Hristovi predstavnici, ispoljavajući grubost, sebičnost i nečistotu karaktera, pokažu da nisu obraćeni, treba ih odstraniti iz dela.

Radnici treba da shvate svetost poverenja kojim ih je Gospod počastvovao.

Plahovite pobude i ćudljivi postupci moraju se odbaciti. Oni koji ne uočavaju razliku između svetog i svakodnevnog ne mogu da budu pouzdani pristavi tako velikih odgovornosti. Kad budu kušani, oni će izdati poverenje koje im je ukazano. Oni koji ne cene preimućstva učestvovanja u delu Božjem neće se održati kad naiđu teška iskušenja. Oni lako nasedaju sebičnim i slavljudubivim ponudama neprijatelja. Ako oni, i pošto im se jasno prikaže svetlost, nastave da ne prave razliku između dobra i zla, onda ih u interesu čistote i uzvišenosti dela treba što pre ukloniti iz ustanove.

Nijednog od onih koji u vreme krize ne shvate svetost Gospodnjih ustanova kao Njegovih izabranih oruđa, ne treba zadržavati u tim ustanovama. Ako radnici ne nalaze zadovoljstva u istini, ako ih njihova povezanost sa ustanovom ne čini boljima, ne budi u njima ljubav prema istini, onda ih posle valjanog proveravanja treba odvojiti od dela; jer njihova bezbožnost i neverovanje pogubno utiču i na druge. Preko takvih zli anđeli zavodnički utiču na mlade koji tu dolaze da uče stamparski i knjigovezački zanat. Za stručno osposobljavanje u našim ustanovama vi treba da uzimate mlade koji obećavaju, koji ljube Boga. Ali ako ih dovedite u kontakt sa ovakvima koji nemaju ljubavi prema Bogu, izlažete ih stalnoj opasnosti od neverničkog uticaja. Poluobraćene, ovozemaljski nastrojene, brbljivce, one koji su skloni ogovaranju i iznalaženju tuđih grešaka, dok preko svojih nezapaženo prelaze treba odvojiti od dela Božjeg

OPASNOST OD ČITANJA NEODGOVARAJUĆE LITERATURE

Kad vidim opasnost kojoj se izlažu mladi čitajući neodgovarajuću literaturu ne mogu se uzdržati da ne ponavljam opomene koje su mi date u pogledu tog velikog zla.

Štetne posledice koje radnicima u našim izdavačkim kućama nanosi rad sa knjigama sumnjivog karaktera, ni izdaleka se ne shvataju. Sadržaj publikacija na kojima rade privlači njihovu pažnju i budi njihovo interesovanje. Pojedine rečenice ostaju duboko utisnute u njihovom pamćenju. Misli se neodoljivo nameću. Čitalac gotovo nesvesno pada pod uticaj onog duha u kojem je publikacija pisana, a um i karakter poprimaju otisak zla. Onima koji su slabi u veri i koji nemaju dovoljno snage da vladaju sobom veoma je teško da odagnaju misli koje sugerišu takva literatura. Neki su pre no što su prihvatili sadašnju istinu imali naviku da čitaju romane. Posle pristupanja Zajednici oni ulažu ozbiljne napore da pobeđu tu naviku. Stavljati pred njihove oči čitanje slično onome koje su odbacili isto je što i nuditi alkohol pijanicima. Popuštajući iskušenju, kojem su stalno izloženi, oni ubrzo izgube sklonost za čitanje ozbiljne literature. Proučavanje Biblije njih više ne interesuje. Njihove moralne snage sve više popuštaju. Greh im postaje sve manje odvratn. Neverovanje se pojavljuje u sve većoj meri, a odbojnost prema

praktičnim dužnostima svakodnevnog života sve je jača. Kad se jednom tako izopači, um spremno prihvata svako čitanje nadražujućeg karaktera. Na taj način sotoni se otvara put da potpuno zagospodari dušom.

I one knjige koje ne zavode i ne izopajuju karakter u tolikoj meri takođe treba izbegavati ako podstiču nesklonost ka proučavanju Biblije. Ta Reč predstavlja pravu duhovnu hranu manu koja dolazi sa neba. Neka svi potiskuju želju za čitanjem knjiga koje ne sadrže hranu odgovarajuću za um vernika. Nije moguće imati jasnu predstavu o delu Božjem dok je um obuzet čitanjem takvih knjiga. Oni koji su u službi Božjoj ne treba da gube vreme niti da bacaju novac za tako bezvrednu literaturu. „Šta će pljeva sa pšenicom?“

Nema vremena za upuštanje u ništavna zadovoljstva, zadovoljavanje sebičnih prohteva i sklonosti. Živimo u vremenu kad treba da se bavite ozbiljnim mislima. Ne možete u isto vreme razmišljati o samopožrtvovanom životu Iskupitelja sveta i nalaziti zadovoljstvo u šegačenju, nedoličnim šalama i ludostima. Više od svega drugog, nedostaje vam praktično iskustvo u hrišćanskom životu. Svoje umne snage i svoje misli vi treba da pripremate za delo Božje. Ono što čitate u svom slobodnom vremenu u velikoj meri utiče na formiranje vašeg verskog iskustva.

Ako su vam Sveti spisi u srcu i istražujete ih kad god vam se za to ukaže prilika, da biste se obogatili duhovnim blagom, onda možete biti sigurni da vas Isus na taj način privlači k sebi.

„Čuvajte se da vas ko ne zarobi filozofijom i praznom prevarom, po predanju ljudskom, po nauci svijeta, a ne po Hristu. Jer u Njemu boravi sva punina Božanstva u tijelu. I vi ste potpuni u Njemu“ (Kol. 2,8-10).

Ne možemo biti potpuni u Hristu dok jedva čekamo da prihvatimo nagađanja takozvanih velikana ovog sveta, i njihova nadmudrivanja stavljamo ispred mudrosti najvećeg Učitelja za koga je svet ikada čuo. Traženje znanja na takvim izvorima, prorok upoređuje sa pokušajima da se žeđ ugasi na cisternama isprovaljivanim „koje ne mogu da drže vodu“ (Jer. 2,13).

Neka vam Božja istina bude predmet proučavanja i dubokog razmišljanja. Čitajte Bibliju, i smatrajte njene zapise kao Božji glas upućen neposredno vama. Tu ćete naći nadahnuće i onu mudrost koja dolazi upravo od Boga.

Proučavanje mnogih knjiga suviše često nagomilava između Boga i čoveka masu znanja koje samo slabi um i čini ga nesposobnim da shvati ono što je već primio. Potrebna je prava mudrost da bi čovek izvršio pravilan izbor između tih mnogobrojnih pisaca i Reči života, da bi se hranio onim što predstavlja telo i krv Sina Božjeg.

Braćo moja, napustite te vodotokove nizina i pridite čistim vodama sa Livana. Ne možete hodati u svetlosti Božjoj dok svoj um preopterećujete masom

pisanih materijala koje on ne može da shvati i svari. Vreme je da se odlučimo za nebesku pomoć dozvoljavajući da Reč Božja ostavi najdublji utisak na naš um. Zatvorimo vrata čitanju tolikih knjiga. Nastojmo da se mnogo više molimo i hranimo svoju dušu rečima života. Ako se u našem umu i srcu ne izvrši dublje delo milosti, nikada nećemo ugledati lice Božje.

KLONITE SE DUGOVA

Bog ne želi da Njegovo delo stalno opterećuju dugovi. Kad vam se čini poželjnim da neku od naših ustanova proširite dogradnjom novih zgrada ili kupovinom novih mašina i opreme neophodne u njenom poslovanju, čuvajte se da ne prekoračujete granice njenih finansijskih mogućnosti. Bolje je da takvo proširivanje odgodite sve dok providenje ne otvori put da te planove ostvarite bez velikih zaduživanja i plaćanja kamate.

Izdavačke kuće su ulaganjem sredstava naših članova finansijski stabilizovane i osposobljene da potpomažu razne grane dela u drugim oblastima kao i osnivanje novih ustanova. To je dobro. Niko u tom pogledu ne može da učini previše. Gospod sve to vidi. Ali, prema svetlosti koju mi je On dao, treba uložiti sve napore da Njegovo delo bude slobodno od dugova.

Naša izdavačka delatnost je zasnovana na samoodricanju i oni koji nastavljaju ovo delo moraju se strogo pridržavati načela štednje. Za finansijska pitanja uvek će se naći rešenje ako radnici, kad ponestane sredstava, pristanu da im se smanje plate. Gospod mi je pokazao da ovo načelo treba da prihvate sve naše ustanove. Kad nema dovoljno novca, moramo biti spremni da ograničimo svoje potrebe.

Za sve planirane publikacije treba pravilno izvršiti procenu i napraviti predracun, a onda svi zaposleni u izdavačkim kućama treba da ekonomišu na sve moguće načine, čak iako im to pričinjava neugodnosti. Pazite budno i na najsitnije izdatke. Zatvorite svaku pukotinu. Sitni gubici na kraju padaju veoma teško. Sakupljajte sve ostatke, da ništa ne propadne. Ne propuštajte ni minuta u beznačajnim razgovorima; takvim propuštanjem minuta vi praktično skraćujete časove svog radnog vremena. Istrajna marljivost i u radu i u veri uvek biva krunisana uspehom. Neki smatraju da poklanjati pažnju sitnicama u životu znači spuštati se ispod svog dostojanstva, i misle da je to dokaz skučenosti i tvrdičluka. Međutim, zbog malih pukotina često potonu veliki brodovi. Ne dozvolite nemarno rasipanje bilo čega što bi moglo korisno da se upotrebi. Nedostatak štednje neizbežno vodi do zaduživanja u našim ustanovama. Naizgled malim izdacima za ono što nije neophodno mogu se potrošiti velike sume novca u svakoj grani dela. Ekonomisanje nije tvrdičluk.

Svi zaposleni u izdavačkoj kući treba da budu verni stražari, pazeći budno

da se ništa ne rasipa. Svi treba da se klone uobraženih potreba koje zahtevaju znatno trošenje novca. Ima ljudi koji sa skromnim prihodima žive bolje nego oni koji redovno imaju dvostruko veća primanja. Isto je tako i sa našim ustanovama; neki bi i sa mnogo manje kapitala mogli da poslovanjem istih rukovode znatno uspešnije od drugih. Bog želi da svi naši radnici praktikuju štednju, a naročito da budu verni u polaganju računa.

Svaki radnik u našim ustanovama treba da bude pravedno nagrađen. Ako radnici primaju odgovarajuće plate, oni će sa zadovoljstvom davati priloge za delo Božje. Nije pravo da neki primaju velike plate, a drugi koji verno i savesno obavljaju neophodne poslove, primaju znatno manje.

Ipak, ima slučajeva gde se razlika neizbežno nameće. U izdavačkim kućama ima ljudi kojima su poverene teške odgovornosti i čiji je rad od velikog značaja za ustanovu. Na mnogim drugim mestima oni bi imali znatno manje briga i odgovornosti, a finansijski mnogo unosniju dobit. Bilo bi zaista nepravedno da takvi primaju isto toliko koliko i oni koji svoj posao rade samo mehanički to svi mogu da shvate i uvide.

Ako je neka žena Bogom izdvojena i osposobljena za određeni zadatak, njen rad treba ceniti prema njegovoj stvarnoj vrednosti. Po nekima je možda preporučljivo da pojedinci svoje vreme i trud posvećuju delu Božjem potpuno besplatno. Ali Bog ne odobrava takvo razvrstavanje. Kad je zbog nedostatka sredstava primena samoodricanja zaista neophodna teret toga se ne sme svaliti samo na njih nekoliko. U samopožrtvovanju treba da se ujedine svi.

Gospod želi da oni kojima je poverio svoja dobra ispoljavaju dobrotu i darežljivost, a ne tvrdičluk. Neka se u svojim poslovnim odnosima s ljudima ne trude da izvuku svaki mogući dinar. Bogu su takve metode mrske.

Radnici treba da budu plaćeni prema časovima koje su savesno proveli u radu. Onima koji rade puno radno vreme treba i plata da bude potpuna. Onaj ko teret rada i odgovornosti prihvati svim srcem, svom snagom i svim umom svojim treba da bude i plaćen srazmerno tome.

Prekomernu platu ne treba davati ni onima koji imaju izuzetne sposobnosti i kvalifikacije. U radu za Boga i Njegovo delo ne sme se polaziti od koristoljubivih pobuda. Zaposleni u izdavačkim kućama nemaju zamorniji posao, veće izdatke ni teže odgovornosti od radnika u drugim granama dela. Njihov rad nije naporniji od rada vernih propovednika. Naprotiv, od propovednika se po pravilu traže veće žrtve nego od zaposlenih u našim ustanovama. Propovednici moraju uvek biti spremni da se odazovu pozivu dužnosti, da krenu u svako doba dana ili noći, da se suoče sa svakim iznenađenjem. Oni su veoma često primorani na odvojen život od svojih porodica. Zaposleni u izdavačkim kućama, po pravilu, imaju stalno boravište i mogu da žive sa svojim porodicama. To je velika ušteda u svakodnevnim

izdaccima i treba da bude uzeta u obzir pri određivanju prinadležnosti propovednika i zaposlenih u izdavačkim kućama.

Oni koji svim srcem rade u Gospodnjem vinogradu, zalažući se do krajnjih granica svojih snaga, nisu oni koji najviše misle i govore o tome kolika im plata pripada. Umesto da se uobraženo uzdižu u svojoj oholosti i tačno odmeravaju svaki sat proveden u radu, oni svoje napore upoređuju sa radom Spasiteljevim i u svojim očima su samo „zaludne sluge“.

Braćo, ne zadovoljavajte se da u svom radu ostanete na najnižem nivou, nego se trudite da dostignete puninu savršenstva u Hristu, da učinite što više za Njega.

Gospod traži ljude koji uviđaju veličinu Njegovog dela i shvataju načela koja su u to delo utkana od samog njegovog početka. On ne želi da se u delo unose nazori ovog sveta; usmeravajući rad u pravcu sasvim drugačijem od onoga što je On odredio za svoj narod. Delo mora da nosi karakter svoga Začetnika.

U Hristovoj žrtvi za pale ljude ispunilo se proročanstvo „Milost i istina sreće se, pravda i mir poljubiće se“ (Ps. 85,10). Kada u delu koje prividno izgleda veoma divno i uspešno nema ovih Hristovih osobina, onda u njemu nema ništa.

Bog ne izdvaja nekolicinu ljudi da bi im ukazao svoju naklonost i odobravanje, zanemarujući pri tom sve ostale. On nikada ne uzdiže jednoga, odbacujući i potiskujući druge. I oni koji su zaista obraćeni ispoljavaju isti duh. Sa svojim blišnjima oni postupaju onako kao što bi Hristos postupio. Nijedan od njih ne ignoriše prava drugih.

Sluge Gospodnje treba da prema svetom delu koje im je povereno gaje tako veliko poštovanje da u to delo ne unose ni trag sebičnosti.

VERA I HRABROST

Gospod je naredio Mojsiju da sinovima Izrailjevim prenese sve pojedinosti kako je On postupao s njima prilikom njihovog oslobođenja iz Egipta i kako ih je čudesno sačuvao u pustinji. Morao je da ih podseti na njihovo neverovanje i gundanje kad su nailazile teškoće i iskušenja, i na Gospodnju veliku milost, ljubav i strpljenje koje im nikad nije uskratio. To bi da su bili poslušni stalno podsticalo njihovu veru i jačalo njihovu hrabrost. Bili bi navedeni da uvide svoje grehe i slabosti, ali isto tako i osvedočeni da se njihova snaga i pravda nalaze samo u Bogu.

Isto je tako bitno i neophodno da se pripadnici Božjeg naroda i danas podsećaju kako su bili kušani i gde su i u čemu popuštali u svojoj veri; kako su svojim neverovanjem a isto tako i svojim samopouzdanjem izlagali opasnosti Njegovo delo. Očevidne dokaze o Božjoj milosti, o Njegovom providenju koje nas održava u veri, o nezaboravnim utiscima kako nas je izbavljao, treba stalno i detaljno

prepričavati. Pregledajući tako svoju prošlost, osvedočiće se da se dobrota Gospodnja u postupanju s njima stalno ponavlja; i shvatiće date opomene da se moraju čuvati ponavljanja svojih grešaka. Odustajući od svakog samopouzdanja, oni će se u potpunom poverenju oslanjati na Njega, strahujući da ponovo ne obeščaste Njegovo ime. U svakoj pobedi koju sotona zadobije duše se izlažu velikoj opasnosti. Neki postaju predmet njegovih kušanja i nikad više ne mogu da se vrate. Oni koji su pravili greške moraju biti veoma pažljivi, moleći se Gospodu na svakom koraku: „Utvrdi stope moje na stazama Tvojim, da ne zalaze koraci moji“ (Ps. 17,5).

Iskušenja su Bogom dozvoljena da bi se pokazalo ko će verno odoleti naletu istih. On dopušta da svi dođu u težak položaj da bi se videlo hoće li se osloniti na onu silu koja je iznad njih i ne nalazi se u njima samima. Svako ima neotkrivenih crta karaktera koje se najbolje pokažu u iskušenju i nevolji. Bog dopušta da samopouzdanji prolaze kroz bolna iskušenja, kako bi mogli da uvide svoju bespomoćnost.

Kad naiđu iskušenja, kad pred sobom vidimo ne samo slabe izgleda na uspeh, nego teret neophodnosti da svi podnosimo žrtvu, kako ćemo reagovati na sotonine nagoveštaje da nam predstoje veoma teški dani? Ako slušamo njegova došaptavanja, pojaviće se neverovanje u Boga. U takvim trenucima imajmo na umu da je Bog uvek vodio brigu o svojim institucijama. Sećajmo se svega što je učinio za svoje delo, reformi i obnova koje je omogućio. Sakupljajući očevidne dokaze o blagoslovima neba i dobrima koje smo primali, naglašavajmo u zahvalnosti: „Gospode, mi verujemo u Tebe, imamo puno poverenje u Tvoje sluge i u Tvoje delo. Izdavačke kuće su oruđa u Tvojim rukama, i mi nećemo otkazati poslušnost niti izgubiti hrabrost. Ti si nam ukazao čast povezujući nas sa tim svojim ustanovama. Držaćemo se puteva Tvojih čineći pravdu i sud. Učinićemo svoj udeo ostajući verni delu Božjem.“

Ako nam nedostaje vera kad naiđu teškoće i iskušenja, to pokazuje da nemamo vere ni u drugim okolnostima. Vera u Boga je naša najveća potreba. Kada gledamo na mračnu stranu u životu, gubimo svoj oslonac u Gospodu Bogu Izraeljevom. Kad je srce otvoreno za strah i nagađanja, neverovanje preprečuje put duhovnom napretku. Nikad se ne predajmo očajničkom osećanju da je Bog napustio svoje delo.

Treba što manje govoriti o neverovanju, što manje nagađati da ovaj ili onaj preprečuje put. Idite napred u veri, imajte poverenje u Gospoda i On će pripremiti put za svoje delo. Tada ćete naći mir i spokojstvo u Hristu. Kada veru pokazujete na delu, kad uspostavite pravilan odnos sa Bogom i kad se usrdnom molitvom pripremite za izvršenje svoje dužnosti, Sveti Duh će sarađivati s vama. Stalnim oslanjanjem na Boga sami ćete rešiti mnoge probleme koji vam sad izgledaju

tajanstveni i nerešivi. Živeći pod vođstvom Svetog Duha nema potrebe da budete tako bolno neodređeni. Nastavite svoj rad s punim poverenjem u Boga.

Ako hoćemo da imamo čiste ruke i čisto srce moramo se manje oslanjati na ono što možemo sami da učinimo svojom snagom, a imati više vere u ono što Bog može da učini za nas. Delo u kojem ste angažovani nije vaše; imajte uvek na umu da je to što radite delo Božje.

Potrebno je mnogo više ljubavi, više otvorenosti, a manje međusobnog sumnjičenja, manje negativnog mišljenja o drugima. Moramo biti manje spremni da okrivljujemo i optužujemo druge. To vređa i obeščašćuje Boga. Srce treba da bude smekšano i savladano osećanjem ljubavi. Nedostatak duhovne snage u redovima našeg naroda posledica je činjenice da mnogi u srcu nisu ispravni pred Bogom. Otudivanje od Boga uzrok je teškog stanja naših ustanova.

Nemojte zadavati bol jedni drugima. Gledajući na ono što se vidi spolja i žaleći se kad naiđu teškoće i neprijatnosti, otkrivате bolesnu stranu i slabost svoje vere. Nastojte da i rečima i delima pokažete nepobedivost svoje vere. Svi izvori dobara nalaze se u Gospodu. Njegova je cela vasiona. Od Njega možete očekivati svetlost, snagu i uspeh. On će svoje blagoslove podariti svima koji teže da Njegovu svetlost i ljubav prenose i na druge.

Gospod želi da svi uvide da je njihov duhovni napredak skriven s Njim u Hristu, i da zavisi od njihove poniznosti, krotosti, svesrdne poslušnosti i odanosti. Kad se nauče od Velikog Učitelja da umru svome „ja“, da se ne uzdaju u čoveka, da telo ne uzimaju sebi za mišicu, i da u molitvi traže Gospoda, On će im pružiti pomoć u svakoj potrebi. On će ih voditi u njihovom rasuđivanju. Biće im uvek s desne strane da bi im davao svoj savet. Oni će čuti i prepoznati Njegov glas: „Ovo je put, idite njime“ (Isaija 30,21).

Neka braća koja se nalaze na odgovornim položajima svojim radnicima uvek govore o veri i neka ih hrabre. Bacite svoju mrežu s desne strane lađe, to je strana vere. Dokle god traje vreme milosti i proveravanja, pokazujte šta može da učini jedna posvećena i živa Zajednica.

Mi ne shvatamo u potpunosti svu ozbiljnost i veličinu borbe koja se vodi između nevidljivih sila, žestinu sukoba između palih i Bogu odanih anđela. Oko svakog ljudskog bića bore se dobri i zli anđeli. To nije samo zamišljena borba. Bitka u kojoj smo angažovani nije samo imitiranje nekog sukoba. Mi se sukobljavamo sa najsilnijim protivnicima, i od naše odluke zavisi ko će izaći kao pobednik. Snagu u toj borbi treba da tražimo tamo gde su je našli prvi učenici. „Oni svi jednodušno bijahu stalno na molitvi i moljenju“ (Djela 1,14). „I ujedanput nastade šum sa neba kao hujanje silnoga vjetra, i napuni svu kuću gdje sjedahu... I ispuniše se svi Duhom Svetim“ (Djela 2,2.4).

Za neispunjavanje dužnosti ili klonuće duhom nema nikakvog izgovora, jer

su sva obećanja nebeske milosti zagarantovana onima koji su gladni i žedni pravde. Dubina želje prikazane gladovanjem i žeđu predstavlja zalogu da ćemo ono što tako jako želimo zaista i dobiti.

Čim mi uvidimo da sami svojom snagom nismo u stanju da nastavimo delo Božje i u potpunosti se predamo vođstvu Njegovog Duha, Gospod će učiniti ono što mi ne možemo. Kada iz svoje duše odbacimo sebičnost i sopstveno „ja“, On će zadovoljiti sve naše potrebe.

Omogućite Svetom Duhu da dopre do vašeg uma i vaše volje, jer On ne može preko uma i savesti drugih ljudi da dosegne do vas. Upućujte najusrdnije molitve za mudrost, a Reč Božju učinite predmetom svog stalnog proučavanja. Prihvatite savet posvećenog razuma u potpunosti potčinjenog Bogu.

Nastojte da svoj pogled u jednostavnosti i veri stalno upirete u Isusa. Gledajte netremice u Isusa sve dok vam se oči uma ne zasene od prejake svetlosti. U molitvi i veri ne treba da budemo polovični. „Ištite“, kaže Hristos, „i daće vam se“ (Luka 11,9). Molite se, verujte, jačajte jedan drugoga. Molite se kao nikad do sada: da Gospod položi svoju ruku na vas, kako biste mogli da razumete svu širinu i dužinu, svu dubinu i visinu, da upoznate pretežniju od razuma ljubav Hristovu i da se ispunite obiljem punine Božje.

Činjenica da smo izloženi kušanju i nevoljama pokazuje da Gospod Isus vidi u nama nešto veoma dragoceno, i na taj način želi da to u nama razvije. Kad u nama ne bi video ništa čime bi moglo da se proslavi Njegovo ime, On ne bi propuštao vreme u beskorisnom nastojanju da nas na takav način prečišćava i oplemenjuje. Kao što se mi ne izlažemo beskorisnom ranjavanju u pokušaju da obrezujemo kupine, tako i Hristos u svoju topioničarsku peć ne stavlja bezvredno kamenje. On prečišćava samo dragoceni metal.

Kao što kovač stavlja gvožđe i čelik u vatru da bi proverio kakvog su sastava i izdržljivosti, tako Gospod dozvoljava da Njegovi izabrani prolaze kroz oganj patnji i nevolja da bi se videlo kakvog su temperamenta i da li ih može oblikovati za svoje delo.

SAMOPOŽRTOVANJE

Zakoni Hristovog carstva su tako jednostavni, a ipak tako savršeni, da sve ono što čovek pokušava da doda tome predstavlja samo konfuziju. I ukoliko su jednostavniji naši planovi za razne aktivnosti u delu Božjem, utoliko će biti ostvarljiviji. Usvajati poslovnu politiku ovog sveta u delu Božjem znači prizivati nesreću i poraz. Jednostavnost i poniznost moraju biti obeležje svakog delotvornog napora koji se ulaže za napredak Njegovog carstva.

Da bi se sa porukom Jevanđelja stiglo do svih naroda, rasa i jezika neophodno je da svi budemo spremni na samoodricanje. Oni koji se nalaze na

odgovornim položajima u svakom pogledu treba da postupaju kao verni pristavi Gospodnjih dobara, čuvajući savesno fondove koji su stvoreni priložima našeg naroda. Sve nepotrebne troškove treba brižljivo sprečiti. U podizanju zgrada i obezbeđivanju drugih pogodnosti i olakšica za rad, moramo biti veoma pažljivi da bez stvarne potrebe ne ulažemo novac; jer bi nas to u svakom slučaju onespobilo za širenje dela u drugim poljima, naročito u stranim zemljama. Sredstva za podizanje novih ustanova u domaćim poljima nipošto ne treba uzimati iz blagajne, ako se time ugrožava širenje istine u stranim zemljama.

Novac koji vam je Bog poverio treba pažljivo da upotrebljavate ne samo u svom neposrednom susedstvu, nego i u dalekim zemljama i na morskim ostrvima. Ako se kao Njegov narod ne posvetite tom zadatku, Bog će vam neizbežno uskratiti preimućstva koja nisu pravilno iskorišćena.

Mnogi između vernika koji žive u takvom siromaštvu da jedva prehranjuju svoje porodice verno prilažu svoje desetke i prinose u Gospodnju riznicu. Mnogi koji iz iskustva znaju šta znači podržavati delo Božje u teškim i mučnim okolnostima rado ulažu svoja sredstva u naše izdavačke kuće. Oni dragovoljno pristaju na nedaće i lišavanja, i budno straže u molitvi za uspeh Božjeg dela. Svojim priložima i žrtvama oni izražavaju žarku zahvalnost svojih srca Onome koji ih je iz duhovne tame doveo u svoju čudesnu svetlost. Njihove molitve i njihove milostinje ne zaboravljaju se pred Bogom (Djela 10,4). To se kao najprijatniji miris tamjana uzdiže k nebu.

Delo Božje u svojoj opsežnosti predstavlja jedinstvenu celinu, i isto načelo treba primenjivati u svim granama dela. Ono treba da nosi obeležje misionarske delatnosti. Svaka grana treba da bude povezana sa celinom jevanđeljskog poduhvata, i onda će se duh koji kontroliše jednu oblast osećati jednako i u svim ostalim oblastima. Ako radnici u jednoj oblasti primaju veće plate, i radnici iz drugih oblasti tražiće takođe da im se primanja povećaju, a spremnosti na samopožrtvovanje biće sve manje. Istim duhom zaraziće se ubrzo i druge ustanove i Gospod će im uskratiti svoju naklonost, jer On nikada ne može da odobri sebičnost. To bi toliko poželjnom širenju našeg dela učinilo kraj. Napredovanje našeg dela bez stalne spremnosti na žrtvu jednostavno nije moguće. Pozivi za ljude i sredstva neophodna u nastavljanju dela dolaze iz svih krajeva sveta. Zar da budemo primorani na odgovor: „Morate čekati; jer novca u blagajni nemamo“?

Neki od iskusnih i pobožnih ljudi koji su, predvodeći u ovom delu, bili spremni na samoodricanje ne prezajući ni od kakve žrtve neophodne za uspeh i napredak dela, sada počivaju u grobu. To su bili Bogom određeni kanali, Njegovi predstavnici i ljudska oruđa u Njegovim rukama preko kojih su načela duhovnog života prenošena Zajednici. Oni su posedovali iskustva od neprocenjive vrednosti. Niko ih nije mogao ni kupiti ni prodati. Svojom čistotom, posvećenošću,

samopožrtvovanjem i živom povezanošću s Bogom, oni su bili pravi blagoslov za napredak dela. Duh samopožrtvovanja bio je tada obeležje naših institucija.

U danima kada smo se mučno borili sa siromaštvom, oni koji su videli kako se Bog čudesno zalaže za svoje delo smatrali su za najveću čast da se sa interesima toga dela povežu isto tako svetim i neraskidivim vezama kao što su bili povezani sa Bogom. Zar bi oni skidali teret sa svojih pleća i pogađali se sa Gospodom kad je u pitanju bio novac? Ne, ne. I kad bi svi oni koji se postavljaju kako vetar duva napustili svoje mesto, oni nikad ne bi izneverili niti napustili delo Božje.

Vernici koji su u prvim danima ove poruke podnosili žrtve radi napretka dela Božjeg bili su prožeti istim duhom. Oni su osećali da Bog od svih koji su se povezali sa Njegovim delom traži bezrezervnu posvećenost tela, duše i duha, svih snaga i sposobnosti da bi to delo napredovalo.

Međutim, delo se u mnogo čemu izopačilo. Dok se po obimu, sticanju olakšica i mogućnostima sve više širi, u pogledu pobožnosti sve je slabije.

Zapis o Solomonovom životu sadrži značajnu pouku za nas. Život ovog izraelskog cara u početku njegove vladavine zaista je sjajno obećavao. On je izabrao Božju mudrost, i slavom svoje vladavine izazvao je divljenje celog sveta. Mogao je da raste iz snage u snagu i da po karakteru postaje sve sličniji božanskom Uzoru; ali kako je žalosna njegova istorija! Dato mu je da se uzdigne do najvišeg položaja u svetom poverenju, ali se pokazao kao neveran i nedostojan tog poverenja. Postajao je sve više zadovoljan sobom, ohol i veliki u svojim očima. Pohlepa za političkim prestižom i veličanjem samog sebe naveli su ga da sklapa saveze sa neznabožackim narodima. U nabavljanju tarsijskog srebra i ofirskog zlata uz basnoslovne cene bilo je često i žrtvovanja poštenja i izdaje svetog poverenja. Druženje sa idolopoklonicima izopačilo je njegovu veru; jedan pogrešan korak uvek vodi u drugi; srušene su barijere koje je sam Bog podigao radi bezbednosti svoga naroda; mnogoženstvo je potpuno izopačilo njegov život; i na kraju je i sam počeo da se klanja lažnim bogovima koje je podizao svojim ženama. Karakter koji je nekad bio postojan, čist i uzvišen postao je slab i vidno obeležen moralnim neuspehom.

Zli savetodavci nisu propustili pruženu priliku da po svojoj volji utiču na taj nekada plemeniti i moralno nezavisan um, jer Bog više nije bio njegov vođa i savetnik. Njegova nekadašnja oštroumnost otupela je; savesnosti i obazrivosti koje je mudro ispoljavao na početku svoje vladavine, nestalo je. Ugađanje samom sebi postalo je njegov bog; i kao rezultat toga, nemilosrdno kažnjavanje i svirepa tiranija obeležile su njegovu kasniju vladavinu. Rasipništvo primenjivano u zadovoljavanju njegovih sebičnih prohteva izrabljivački je pogađalo siromašne u narodu. Od najmudrijeg cara koji je ikad u svojoj ruci držao skiptar vlasti,

Solomon se izrodio u despotskog tiranina. Kao car on je bio idol cele nacije i svi su nastojali da kopiraju sve što on učini ili kaže. Svojim primerom on je izvršio uticaj čije posledice će u potpunosti biti poznate tek kada Bog iznese na videlo svaku tajnu i kada svakom izrekne sud po delima koja je činio u telu.

O, kako je Bog mogao da podnosi prestupe onih koji su imali veliku svetlost i preimućstva, a ipak nastavljali da idu putem koji su sami izabrali, na svoj večni gubitak! Solomon, koji je prilikom posvećivanja hrama svečano zavetovao Izraeljce: „Neka srce vaše bude cijelo prema Gospodu Bogu našem“ (1. Car. 8,61), sam je izabrao sopstveni put i u srcu se udaljio od Boga. Um koji je nekada bio posvećen Bogu i Njegovim Duhom nadahnut da napiše najdragocenije reči prave mudrosti (Priče Solomonove) istine neprolaznog značaja

um koji je nekada bio tako plemenit, pod uticajem zlog društva i popuštajući iskušenju, postao je nedelotvoran i moralno slab; tako je Solomon obeščastio i samog sebe i Izrailjsku naciju i Boga.

Posmatrajući ovu sliku, možemo videti šta ljudska bića postaju kad se usude da se odvoje od Boga. Jedan pogrešan korak priprema put za drugi, a svaki sledeći korak preduzima se lakše od prethodnog. Tako duše biraju drugog vođu u mesto Hrista.

Svi koji zauzimaju odgovorne položaje u našim institucijama biće kušani. Ako Hrista uzmu za svoj Uzor, On će im dati mudrost, spoznaju i razboritost; oni će se razvijati u blagodati i spremnosti za put Hristov; po karakteru postajaće sve sličniji Njemu. Ali ako propuste da se drže puta Gospodnjeg, njihovim umom i rasuđivanjem zagospodariće drugi duh, oni će praviti planove bez Gospoda, nastavljati svojim putem i napustiće položaje koji su im povereni. Njima je svetlost bila data, i ako odstupe od primljene svetlosti ne treba ih ničim potkupljivati da ostanu. Oni bi predstavljali samo smetnje i zamku. Došlo je vreme da se prorešeta sve što se može rešetati, kako bi ostalo samo ono što ne može da se izrešeta. Slučaj svakog pojedinačno razmatra se pred Bogom; On svojim merilima odme-rava crkvu i sve one što se klanjaju u njoj.

5. U JUŽNOJ OBLASTI

„Kao što pastir traži stado svoje... tako ću ja tražiti ovce svoje i oteću ih iz svih mjesta kuda se raspršaše kad bijaše oblačno i mračno.“ (Jezeq. 34,12)

POTREBE JUŽNE OBLASTI

Gospod očekuje od nas daleko više nego što smo dosad učinili u nesebičnom zalaganju za stanovništvo svih društvenih slojeva u južnim državama Severne Amerike. Ta oblast se nalazi u našoj neposrednoj blizini i tu treba učiniti veliko delo za Učitelja. Taj zadatak moramo izvršiti sada, dok anđeli još zadržavaju četiri vetra. Gospod odavno čeka na ljudska oruđa koja bi mogao da upotrebi u svom delu. Koliko će dugo još morati da čeka da se ljudi i žene odazovu Njegovom pozivu: „Idite i vi u moj vinograd“? Glasnici spremni da nose poruku milosti neophodni su ne samo u nekoliko mesta na Jugu, nego u celoj toj oblasti. Svetlost traže i bogati i siromašni.

Neophodni su ljudi i žene spremni da sa svetlošću istine izađu na sve puteve i među ograde te oblasti. Hiljade onih koji bi mogli da se posvete radu za Gospoda, On želi da prihvati i da deluje preko njih, čineći ih vesnicima mira i nade.

Radnici će morati da se suoče sa mnogima čija su srca veoma tvrda i ne prihvataju nikakva osvedočenja od strane Božjeg Duha; ali će naići i na mnoge koji gladuju za hlebom života i koji će, kako prime poruku, odmah poći da i sami seju seme istine.

Kad je Gospod Mojsiju stavio u zadatak da izvede sinove Izrailjeve iz Egipta, On mu je dao čvrsto obećanje: „Ja ću biti s tobom!“ „Moje će lice ići naprijed, i daću ti odmor“ (2. Mojs. 3,12; 33,14). Ista sigurnost daje se i onima koji polaze da rade za Gospoda u Južnoj oblasti.

Braćo moja i sestre, održavajte u molitvi stalnu vezu sa Bogom da biste bili potpuno prožeti Njegovim Duhom, a onda pođite da primljenu blagodat prenosite i na druge. Hristov primer može najviše da nas podstakne na usrdne i samopožrtvovane napore za dobro drugih. On je došao na ovaj svet da neumorno služi potrebama roda ljudskog. Ljubav prema izgubljenom ljudskom rodu ispoljavala se u svakoj reči koju je izgovorio i u svakom postupku Njegovog života. Svoje božanstvo On je zaodenuo ljudskim obličjem kako bi mogao da boravi među ljudskim bićima kao jedan od njih kao učesnik u njihovom siromaštvu i njihovim patnjama. Kako je marljivim i mučnim naporima bio ispunjen Njegov život! Iz dana u dan ulazio je u boravišta siromašnih i ožalošćenih, upućujući reči nade i utehe očajnima i obeshrabrenima. To delo On danas traži od pripadnika svog

naroda. Smeran, milostiv, nežan i sažaljiv, On prođe svetom čineći dobro, podižući potlačene i tešeći tužne u srcu. Nikoga ko Mu se obratio, nije otpustio bespomoćnog. Svima je donosio nadu i radost. Kud god je prošao za sobom je ostavljao samo blagoslov.

Moramo da sagnemo glavu pred Bogom, jer je u Zajednici veoma mali broj onih čiji bi se naponi u bilo čemu mogli uporediti sa onim što On s pravom traži da činimo. Mogućnosti koje nam pruža, obećanja koja nam je dao, preimućstva kojima nas obasipa sve to treba da nas nadahne i pokrene na znatno veću revnost i odanost. Svaki naknadni prilog ili doprinos Zajednici treba da bude novo oruđe u ostvarivanju plana iskupljenja. Sve snage kojima raspolaže Božji narod treba upotrebiti u nastojanju da se još mnogi izgubljeni sinovi i kćeri privedu Bogu. U našem zalaganju za duše ne sme biti nikakve ravnodušnosti ni sebičnosti. Svako povlačenje od samoodricanja, svako popuštanje u usrdnim naporima znači davati veliku prednost neprijatelju.

Apel za obojenu rasu

Proglas kojim je ukinuto ropstvo i crncima u južnim državama data sloboda otvorio je vrata hrišćanskim radnicima da tom narodu slobodno mogu da govore o Božjoj ljubavi. U toj oblasti ima mnogo dragocenih duša koje Gospodnji radnici treba da traže kao sakriveno blago. Ali pripadnici crnačkog stanovništva, iako oslobođeni političkog ropstva, mnogi su još uvek robovi neznanja i greha. Mnogi od njih su užasno degradirani, zapostavljeni u svakom pogledu. Zar poruka upozorenja i opomene ne treba da dopre i do njih? Da su oni kojima je Bog dao veliku svetlost i mnoga preimućstva učinili ono što je On očekivao od njih, danas bi širom Južne oblasti bilo mnogo podignutih spomenika molitvenih domova, sanatorijuma i škola. Pripadnici svih društvenih slojeva bili bi pozvani na jevanđeljsku gozbu.

Gospod je ožalošćen zbog veoma teškog stanja u kojem se nalazi stanovništvo Južne oblasti. Hristos plače posmatrajući to. I muzika anđeoskih harfi umukne dok posmatraju unesrećenost tog naroda koji, zbog svog dugotrajnog robovanja, nije u stanju da sam sebi pomogne. A ipak oni u čije je ruke Bog stavio buktinju istine, zapaljenu na božanskom oltaru, ne uviđaju svoju dužnost da svetlost istine prenesu i u tu grehom zamračenu oblast. Mnogo je onih koji se nehrišćanski ustežu da izbavljaju potlačene i degradirane, odbijajući da ukazuju pomoć bespomoćnima. Neka sluge Hristove bez odlaganja isprave ovaj svoj propust, kako bi se izbrisala mračna mrlja iz zapisa koji se o njima vodi pred Bogom.

Sadašnje stanje Južne oblasti predstavlja veliku uvredu za Iskupitelja. Ali zar to treba da nas navede na zaključak da Hristov nalog o propovedanju Jevanđelja svim narodima nije moguće ispuniti? Ne, ne! Hristos raspolaže silom koja je

neophodna za izvršenje ovog naloga. On je zaista u stanju da zadatak koji Mu je poveren do kraja izvrši. Naoružan oružjem: „Pisano je“, Hristos je u pustinji spremno dočekaio i pobedio najteža iskušenja kojima je neprijatelj mogao da Ga napadne. Na taj način On je pokazao silu Reči Božije.

To je upravo ono što Božjem narodu često nedostaje. Sadašnje duhovno stanje sveta pokazuje da Reč Božja ne deluje na ljudska srca takvom silom kao što bi trebalo. Ali to je zbog toga što se ljudi opredeljuju za neposlušnost, a ne zato što je Reč Božja izgubila silu.

Poziv koji dolazi od obojenog stanovništva

Gospod je s tugom posmatrao najžalosniji od svih prizora pripadnike obojene rase u ropstvu. On želi da mi, dok se zalažemo za njih, uvek imamo pred očima činjenice da su Njegovim probuđenjem oslobođeni ropstva, da su u zajedničkom srodstvu s nama i po stvaranju i po iskupljenju, i da imaju potpuno pravo na blagodati slobode.

Nedavno sam u toku noći imala utisak da se nalazim na jednom sastanku na kojem je raspravljano o radu u Južnoj oblasti. Jedna grupa obojenih postavljala je veoma razumno sledeća pitanja: „Zar Bog nema nikakvu poruku za pripadnike obojenog naroda na Jugu? Zar oni ne predstavljaju duše koje treba spasavati? Nisu li i oni obuhvaćeni Novim zavetom? Ako Gospod uskoro dolazi, nije li vreme da se nešto učini za Južnu oblast?

„Mi ne dovodimo u pitanje neophodnost otvaranja misija u stranim zemljama“, nastaviše oni. „Ali pitamo ko onima koji tvrde da imaju sadašnju istinu daje pravo da prolaze pored miliona ljudskih bića u sopstvenoj zemlji, od kojih su mnogi u isto takvom duhovnom neznanju kao i oni u nehrišćanskim zemljama? Zašto se tako malo čini za obojeno stanovništvo na Jugu, od kojih mnogi žive u takvom neznanju i bedi, a nema ko da ih pouči da je Hristos i njihov Tvorac i Iskupitelj? Kako mogu da veruju u Onoga za koga nisu čuli? Kako mogu čuti ako nema ko da im propoveda? Kako neko može da propoveda ako nije poslan da to čini?

„Ovo pitanje iznosimo pred one koji tvrde da veruju u istinu za ovo vreme. Šta preduzimate za neprosvećeno stanovništvo obojene rase? Zašto dublje ne osećate potrebe Južne oblasti? Zar propovednici Jevanđelja nisu odgovorni i dužni da stvaraju i u delo sprovode planove po kojima se neupućeni mogu obučavati? Zar Spasitelj nije i to obuhvatio svojim nalogom? Zar je pravo da se oni koji sebe nazivaju hrišćanima drže tako daleko od ovog dela, dozvoljavajući da samo nekolicina vernika nosi taj teret? Zar vam Bog, u svim vašim planovima za zdravstveno misionarski rad u stranim poljima, nije dao neku poruku i za nas?“

Zatim je ustao „Onaj koji vlast ima“ i pozvao sve da prihvate uputstva koja

Gospod daje u pogledu rada na Jugu. „Na Jugu“, naglasio je On, „treba izvršiti mnogo opsežnije delo Jevanđelja. U toj oblasti bi trebalo da postoji stotinu radnika tamo gde sada radi samo jedan.

„Narod Božji treba da se probudi. Mislite li da Gospod može blagosloviti one koji ne osećaju teret odgovornosti za ovo delo i koji dozvoljavaju sebi da budu prepreka na putu njegovog napredovanja?“

Ove reči su na prisutne ostavile veoma dubok utisak. Neki su se ponudili da rade kao misionari, dok su drugi sedeli u tišini, očevidno nezainteresovani za ovu oblast.

Zatim su izgovorene sledeće reči: „Južne države su oblast koja po izgledu na uspeh najmanje obećava; ali koliko bi drugačija ta oblast danas bila da su se, odmah po oslobođenju crnačkog stanovništva od ropstva, našli ljudi i žene koji bi se u hrišćanskom duhu zalagali za njih, poklanjajući im istu pažnju i brigu kao i svojim sunarodnicima!“

Stanje obojenog stanovništva u južnoj oblasti je zaista obeshrabrujuće, ali ne više nego što je bilo opšte stanje pripadnika ljudskog roda kada je Hristos napustio nebo i došao da im ukaže pomoć. On je čovečanstvo zatekao duboko utonulo u nesreću izazvanu grehom. Znao je da su ljudi i žene toga doba bili izopačeni i degradirani i da se odaju najodvratnijim porocima. Anđeli su bili zaprepašćeni što se Hristos prihvatio zadatka koji se njima činio potpuno beznadežan. Izgledalo im je neshvatljivo što Bog podnosi tako grešan rod. Oni nisu mogli da vide nikakav razlog za ljubav prema takvima. Ali, pored svega toga, „Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16).

Hristos je došao na ovaj svet s porukom milosti i praštanja. On je utemeljio religiju u kojoj su Jevreji i neznabošci, crni i beli, slobodnjaci i robovi, ujedinjeni u zajedničko bratstvo, ravnopravni i jednako priznati u očima Božjim. Spasitelj ispoljava bezgraničnu ljubav prema svakom ljudskom biću. U svakom pojedincu On vidi mogućnost da se popravi. S božanskom energijom i nadom On dočekuje i pozdravlja sve one za koje je dao svoj život. Njegovom snagom oni mogu da se obogate dobrim delima i da budu ispunjeni silom Svetoga Duha.

Jevanđelje namenjeno i siromašnima

Siromaštvo onih kojima smo poslani nipošto ne sme predstavljati prepreku da se zalažemo za njih. Hristos je došao na ovu zemlju da se kreće i radi među siromašnima, bolesnima i nevoljnima. Najviše vremena i pažnje On je poklanjao upravo takvima. I danas, u licu svoje dece, On posećuje siromašne i sve kojima je potrebna pomoć, ublažavajući bol i otklanjajući patnje.

Upravo patnje, bolest i siromaštvo predstavljaju način da shvatimo Božju

milost i Njegovu ljubav, da u Njemu prepoznamo, sažaljivog i saosećajnog nebeskog Oca. Božju ljubav i dobrotu Jevanđelje nikad ne prikazuje uspješnije nego kad se unosi u najsiromašnije i najoskudnije oblasti. Tu njegova svetlost sija najblistavijim zracima i najvećom silom. Istina Reči Božje unosi se u skromno boravište seljaka; zraci Sunca Pravde obasjavaju bedne kućice siromaha, donoseći radost bolesnima i napaćenima. Tu rado vraćaju Božji anđeli, i jednostavno ispoljavanje vere pretvara koru hleba i čašu vode u pravu gozbu. Za siromašne i neuke Spasitelj koji oprašta uvek je dobrodošao; On im daje hleb koji dolazi sa neba i vodu života. Onima koji su bili odvratni i prezreni, posredstvom vere i praštanja vraća se dostojanstvo sinova i kćeri Božjih. Uzdignuti na taj način iznad ovog sveta, oni dobijaju mesto sa Hristom na nebu. Oni nemaju ovozemaljsko blago, ali su u duhovnom pogledu našli biser od neprocenjive vrednosti.

Šta se za Južnu oblast može učiniti?

Pred nama je sada problem: kako na najbolji način nastaviti delo u toj teškoj oblasti. Duge godine nemarnosti učinile su rad daleko težim nego što bi inače bio. Prepreke i smetnje sve više se nagomilavaju.

Veliki napredak mogao se postići u zdravstveno misionarskoj delatnosti. Mogli smo podizati sanatorijume. Načela zdravstvene reforme mogla su biti obnarodovana. To je delo kojeg se sada moramo ozbiljno prihvatiti. I u to se ne sme unositi ni najmanji trag sebičnosti. Da bi se otvorila vrata kroz koja će istina moći da prodre u tu oblast i da se tu održi, u rad se mora uneti revnost, istrajnost i odanost.

U Južnoj oblasti mnogo mogu da učine obični članovi Zajednice, osobe skromnijeg obrazovanja. Tamo ima i među odraslima i među decom mnogo nepismenih koje treba naučiti da čitaju i pišu. Te sirote duše gladuju i čeznu za znanjem o Bogu.

Pripadnici našeg naroda u Južnoj oblasti ne treba da očekuju neke rečite propovednike i posebno talentovane ljude; već sami treba da se prihvate zadatka koji Gospod postavlja pred njih. Čineći najbolje što mogu da učine, Bog prihvata smerne ali usrdne ljude i žene i radi preko njih, čak i ako nisu naročito rečiti i visoko obrazovani. Braćo moja i sestre, planirajte razborito svoj rad i pođite napred, oslanjajući se na Gospoda. Ne uobražavajte da ste sposobni i oštroumni. Počnite i nastavite svoj rad u poniznosti. Neka vaše izlaganje istine bude živo i ubedljivo. Učinite Reč Božju svojim savetnikom. Tada će širenje istine biti praćeno silom, i duše će zaista biti obraćene.

Neka se oni koji svetkuju subotu porodično preseljavaju u Južnu oblast i svojim životom preporučuju istinu onima koji je još ne poznaju. Pripadnici tih porodica mogu se potpomagati uzajamno, ali se moraju brižljivo čuvati da ne

učine bilo šta čime bi mogli da spreče svoje hrišćansko napredovanje. Hrišćanskim nastojanjem da nahrane gladne i obuku neodevene, oni uticaj istine mogu da šire daleko uspešnije nego držanjem propovedi. Ljubav i saosećanje, koji se propovedaju rečima, neophodno je potkrepiti odgovarajućim delima. Kao uvod ili predgovor za svoje poruke, Hristos je uvek činio dela ljubavi i milosrđa. Tamošnji radnici treba da idu od kuće do kuće, pomažući onima kojima je pomoć neophodna i ponavljajući jevanđeljske zapise o Hristovom stradanju na krstu, kad god im se za to ukaže prilika. Glavna tema njihovog izlaganja treba da bude Hristos. Njihovo nije da se zadržavaju na raspravljanju o pitanjima učenja: oni treba da govore samo o Hristovoj misiji i Njegovoj žrtvi. Ističući Njegovu pravdu, oni Njegovu čistotu i besprekornost treba da odražavaju svojim životom.

Pravi misionar mora biti naoružan mislima uma Hristovog. Njegovo srce mora da bude ispunjeno ljubavlju Hristovom, i uvek mora da bude nepokolebljivo odan načelu.

Širom te oblasti treba podizati škole u kojima će i starije i mlađe poučavati ljudi osetljiva i saosećajna srca, ljudi koji će kao i sam Spasitelj biti ganuti prizorima bede i patnji koje posmatraju. Reč Božju u tim školama treba izlagati na takav način da to svi mogu da shvate i razumeju. Učenike treba hrabriti i podsticati da proučavaju Hristove pouke. To će više nego bilo koje druge studije proširiti njihove vidike i ojačati njihovu moć poimanja. Ništa ne daje takvu snagu umnim sposobnostima kao stalni kontakt sa Rečju Božjom.

Rad na poljima zasejanim pamukom ne treba da bude jedini način na koji pripadnici obojenog stanovništva zarađuju za svoj životni opstanak. Njih treba naučiti da obrađuju zemlju, da seju razne vrste useva, da sade i održavaju voćnjake. Istrajnošću u trudoljubivim naporima treba sistematski razvijati njihove sposobnosti. To će u njima probuditi svest da i oni predstavljaju vrednost u Božjim očima, jer su Njegova svojina i po stvaranju i po iskupljenju.

Među obojenima ima i takvih čije umne sile zbog predugog robovanja u neprosvećenosti ne mogu brzo da se osposobe za neki koristan rad. Ali ih možemo učiti da upoznaju Boga. Bleštavi zraci Sunca Pravde mogu da obasjaju mračne odaje njihovog uma. I oni imaju pravo na život koji se po trajanju može meriti životom Božjim. Preporučujte im misli koje dušu uzdižu i oplemenjuju. Svojim načinom življenja pomozite im da jasno uvide razliku između poroka i čistote, između duhovnog mraka i svetlosti. Neka oni u vašem životu čitaju šta znači biti hrišćanin. Lanac Božje ljubavi koji se spušta sa Njegovog prestola dovoljno je dugačak da dosegne do najdubljih dubina. I najveće grešnike Hristos može uzdići iz ponora uniženosti i učiniti decom Božjom i svojim priznatim su naslednicima u besmrtnom nasleđu.

Mnogi između obojenih potpuno su obeshrabreni. Pošto su vekovima bili

prezirani i odbacivani postali su stoički ravnodušni prema svakoj patnji i svim životnim nedaćama. Većinom ih smatraju nesposobnima da shvate a još manje da prime Hristovo Jevanđelje. Ali čudom božanske milosti oni mogu da se promene. Pod uticajem Svetog Duha nestaće karakteristične sporosti u njihovom pomanju, zbog koje izgleda beznadežan svaki napor u cilju njihovog uzdizanja. Um, otupeo neaktivnošću i pomračen neznanjem, probudiće se. Nekadašnji robovi greha postaće slobodni. U njima će se probuditi i ojačati duhovni život. Nestaće sklonosti poroku i zlu i neznanje će biti pobeđeno. Vera koja radi kroz ljubav očistiće njihova srca i prosvetliće njihov um.

Među obojenima ima pojedinaca brzog zapažanja i blistavog uma. Mnogi od njih su bogati verom i zaslužuju puno poverenje. Bog među njima vidi skupocene dragulje koji će jednog dana zablistati punim sjajem.

Pripadnici obojenog stanovništva zaslužuju iz ruku belih mnogo više nego što primaju. Umne sposobnosti hiljada između njih imaju sve uslove za razvoj i usavršavanje. Mnogi od njih, iako su bili smatrani beznadežnima, mogu pravilnim usmeravanjem da postanu vaspitači među svojim sunarodnicima. Milošću Božjom i pripadnici te prezrene rase, koje su neprijatelji vekovima tlačili, mogu se uzdići na nivo Bogom dane muževnosti i ženstvenosti.

Bog želi da i pusta i zanemarena mesta Južne oblasti, koja danas izgledaju tako neprivaćna i potpuno nepristupaćna, postanu kao vrt Gospodnji. Kao narod treba da se probudimo i nadoknadimo izgubljeno vreme. Zalaganje za obojeno stanovništvo predstavlja za nas ozbiljnu i tešku obavezu. Zar ne treba da, čineći sve što je u našoj moći, ispravimo tešku nepravdu učinjenu tom narodu u prošlosti? Zar broj misionara spremnih da rade u južnoj oblasti ne treba da se poveća? Zar ne bi trebalo da se nađu mnogi koji će dobrovoljno odlaziti u tu oblast da duše iz mraka i neznanja privedu čudesnoj svetlosti u kojoj se mi radujemo? Na one koji se odazovu ovom Njegovom pozivu Gospod će izliti obilje Svetog Duha. I u Hristovoj snazi oni će biti u stanju da izvrše zadatak koji će nebo ispuniti radošću.

„Ovako veli Gospod, Gospod: evo me, ja ću tražiti ovce svoje i gledaću ih. Kao što pastir traži stado svoje kad je kod ovaca svojih razagnanih, tako ću tražiti ovce svoje i oteću ih iz svih mesta kuda se raspršaše kad bijaše oblačno i mračno... Ja ću napasati stado svoje i ja ću ih odmoriti, govori Gospod, Gospod. Tražiću izgublenu, i dovešću natrag odagnanu, ranjenu ću zaviti i bolesnu okrijepiti... i učiniću s njima zavjet mira... i blagosloviću njih i sva mjesta oko gore moje; i dawaću im dažd na vrijeme; pljusкови će blagosloveni biti... I poznaće da sam ja Gospod Bog njihov s njima... Vi ste stado moje, ovce pašne moje, vi ljudi, a ja sam Bog vaš, govori Gospod Bog.“ Jezek. 34,11-31.

CENTRI UTICAJA U JUŽNOJ OBLASTI

Delo Božje u Južnoj oblasti dobro je započeto. Kako su se događaji odvijali, Gospod je na najčudesniji način potpomagao širenje svoga dela. Bitke su uspešno vođene, pobeđe zadobijane. U mnogim mestima ostavljen je povoljan utisak i uklonjene su mnoge predrasude.

Moj Vođa mi je u noćnoj viziji pokazao mnoga mesta i gradove u Južnoj oblasti. Videla sam kako se ostvaruje veliko delo koje je trebalo izvršiti pre mnogo godina. Imali smo u vidu rad u mnogim mestima. Najveću pažnju poklanjali smo onim mestima gde je rad već bio otpočet i gde je bio otvoren put za nastavljanje istog. Videla sam gde se nalaze institucije za širenje dela Gospodnjeg. Jedno od tih mesta bilo je Grejsvil, a drugo Hantsvil, gde imamo zanatske škole. Rad u tim školama treba ohrabrivati i potpomagati, jer nas je u osnivanju istih vodio sam Gospod. Svaka od njih ima svoje prednosti.

Prema svetlosti koja mi je data, znam da delo u Hildebrenu, ako se pravilno usmerava može da bude veliki blagoslov za okolinu. Poučena sam da naše škole treba otvarati upravo u takvim krajevima, što dalje od gradova i iskušenja koja se u njima nalaze.

Samo će večnost otkriti kakve su blagodatni obojenom stanovništvu donele male škole u Viksburgu, Jezu Sitiju i drugim mestima Južnih država. Potrebno je da imamo još mnogo ovakvih škola u toj oblasti. Moramo obezbediti veće pogodnosti za obrazovanje i obučavanje mladih, i belog i obojenog stanovništva, u Južnoj oblasti. Škole treba podizati izvan gradova, gde mladi obrađivanjem zemlje mogu znatno doprineti sopstvenom izdržavanju kao i izdržavanju škole. Mlade u tim školama treba upućivati u razne grane delatnosti, kako u oblasti poljoprivrede, tako i u oblasti zanatstva, zavisno od mogućnosti koje postoje u samom mestu. Za podizanje takvih škola treba prikupljati dobrovoljne priloge. Tu će zainteresovani moći da steknu obrazovanje koje će ih, uz Božji blagoslov, pripremiti za uspešno pridobijanje duša za Hrista. Ujedinjeni sa Spasiteljem u izvršavanju Njegovog naloga, oni će se razvijati duhovno i postati vredni radnici u Njegovom vinogradu. Uz naše veće škole treba otvarati i manje sanatorijume u kojima će studenti moći da se osposobljavaju i za zdravstveno misionarski rad. Tu granu dela treba uključiti u naše škole kao sastavni deo redovne nastave. Takve male sanatorijume treba osnovati uz postojeće škole u Grejsvilu i Hantsvilu.

NEŠVIL KAO CENTAR

Kao narod, posebnu pažnju treba da posvetimo radu otpočetom u Nešvilu. Taj grad ima danas veliki značaj za delo u Južnoj oblasti. Naša braća su izabrala Nešvil za tamošnji centar zato što ih je Gospod u svojoj mudrosti uputio tamo.

To je za početak rada veoma pogodno mesto. Naši radnici će se osvedočiti da je tu sa pripadnicima obojenog stanovništva lakše raditi nego u mnogim drugim gradovima Južne oblasti. U tom gradu obojenom stanovništvu naklonjeni su mnogi i od onih koji ne pripadaju našoj veri. I u samom gradu i u okolini postoje mnoge vaspitno-obrazovne ustanove namenjene crnačkom stanovništvu. Uticaj tih ustanova otvorio je put da taj grad učinimo centrom našeg delovanja.

Istina treba da nađe pristup u vaspitno-obrazovne ustanove ovog za naše delo značajnog grada. U tim ustanovama ima iskrenih pojedinaca do kojih treba dopreti sa porukom trećeg anđela. Sve što se može učiniti da se tamošnji prosvetni radnici i njihovi studenti zainteresuju za poruku sadašnje istine treba učiniti bez odlaganja, i to na razborit i uviđavan način. Iz rada sa iskusnim prosvetnim radnicima možemo izvući dragocene pouke: kako se na najbolji način može pomoći obojenom stanovništvu.

Istinu treba odneti i onima koji svojim sredstvima i uticajem potpomažu interese obojenog stanovništva. Oni se zaista velikodušno zalažu za oplemenjivanje i uzdizanje tog naroda. Naš rad njima treba prikazati tako da oni u tome vide očiglednu pouku. Moramo učiniti sve što je u našoj moći da otklonimo predrasude protiv našeg rada koje očevidno postoje u njihovoj svesti. Ako napore koje ulažemo u potpunosti uskladimo sa voljom Božjom, mnogi od njih biće osvedočeni i obraćeni, Gospod će učiniti da put onih koji traže svetlost zaista i bude osvetljen.

Kao centar našeg rada, Nešvil je lako pristupačan za radnike i ostale iz Grejsvila i Hantsvila. Radom u Nešvilu biće utvrđeni i stabilizovani naponi koji se ulažu u Grejsvilu i Hantsvilu. Ostala mesta u kojima se radi dovoljno su blizu ovog našeg centra da bi radnici pomažući delo u ovom mestu, i sami bili ojačani i ohrabreni.

Izdavačka delatnost započeta u Nešvilu u skladu je sa Božjom voljom i treba da se nastavi. U Južnoj oblasti je potrebna izdavačka kuća da bi se istina za ovo vreme objavljivala i posredstvom publikacija, posebno prilagođenih potrebama različitog stanovništva u ovoj oblasti. U Južnoj oblasti nema grada koji bi za uspešnu izdavačku delatnost bio pogodniji od Nešvila. Osnivanje takve ustanove predstavlja zaista napredak. Pravilno usmerena i razborito vođena, ova ustanova može da postane obeležje našeg dela u Južnoj oblasti i pogodno sredstvo da mnoge duše saznaju za istinu. Međutim, izdavačku delatnost u Nešvilu biće neophodno još za izvesno vreme potpomagati dobrovoljnim prilozima.

U Nešvilu je takođe počeo sa radom i naš sanatorijum. Tom ustanovom mora se mudro rukovoditi dajući joj punu podršku. Zdravstveno misionarski rad je zaista pomoćna ruka delu Jevanđelja. Njime se otvara put širenju istine.

Upozoravam moju braću u Južnoj oblasti da prema uputstvu koje mi je dano

ne žure odmah sa velikim poduhvatima i stvaranjem novih centara, jer bi to podelilo radnike i sredstva i oslabilo njihove snage u ovom kritičnom vremenu za tamošnje prilike. Neka sačekaju dok se probuđeno interesovanje ne razvije u potpunosti. Neka se ne upuštaju u nove poduhvate dok se ustanove u Grejsvilu i Hantsvilu ne učvrste i dok ne ojača interesovanje probuđeno u Nešvilu.

Još uvek u Južnoj oblasti ima malo mesta u kojima se radi. Ima još mnogo i mnogo gradova u kojima ništa nije učinjeno. Centri našeg uticaja mogli bi se osnovati u mnogim mestima otvaranjem prodavnica zdrave hrane, higijenskih restorana i ordinacija za primenu prirodnog lečenja. Ne može se tačno odrediti šta sve treba preduzeti u pojedinim mestima pre nego što se otpočne sa radom. Oni kojima je povereno delo u Južnoj oblasti treba da se mole za uspeh istog imajući na umu da to Gospod vodi. U tome ne treba ispoljavati nikakvu skučenost niti sebičnost. Planirajte tako da se napredak u delu ostvaruje jednostavno, razborito i ekonomično.

UPUTSTVA RADNICIMA

Točak providenja okreće se polako ali sigurno. Mi ne znamo kako će ubrzo naš Gospod izgovoriti sudbonosnu izjavu: „Svrši se“ (Otkr. 16,17). Njegov dolazak sve više se približuje. Prilike i mogućnosti koje nam se ukazuju za rad uskoro će proći zauvek. Vreme koje nam još preostaje za rad veoma je kratko. Braćo moja, niste li spremni i na najusrdnije napore da bi se ustanove koje podsećaju i upućuju na Boga podizale po svim državama Južne oblasti? Nove skupštine, molitvene domove, manje škole i sanatorijume treba podizati na što više mesta, a izdavačku delatnost treba jačati i sve više proširivati.

Poduhvati za unapređenje dela u raznim mestima Južne oblasti zahtevaju ljude i žene istinske mudrosti i molitve, ljude i žene koji će uz molitvu delo nastavljati postepeno, bez prekida i razumno spremni na najveće napore i štednju, kao Bogom određeni radnici. Postojeća situacija zahteva lične, neumorne i ujedinjene napore. „Zrno po zrno pogača; Kamen po kamen palača.“

Strpljivo i istrajno produžavanje u činjenju dobra to treba da bude naše geslo. Treba da budemo istrajni u svojim naporima, napredujući korak po korak sve dok trka ne bude završena i pobjeda zadobijena.

Kad su otpočeli izdavačku delatnost u Nešvilu, naši radnici su bili čvrsto rešeni da se ne upuštaju u dugove; ali u svojim očajničkim naporima da poput sinova Izrailjevih u egipatskom ropstvu naprave ciglu bez pleve bili su navedeni da odstupe od te svoje rešenosti i, kao rezultat toga, u delu su nastale teškoće. Ali kao Božji radnici u Nešvilu oni zbog toga ne treba da padaju u malodušnost. Od nastavljanja započetog rada ne sme se odustati. Od sada svi moraju najusrdnije nastojati da se ne ponavljaju greške iz prošlosti. Od sklonosti ka zaduživanju svi

treba da se čuvaju i tako ograđuju kao sa bodljikavom žicom. Neka odlučno kažu: „Od sada nećemo ići brže nego što nam dopuštaju sredstva kojima raspoložemo i čekaćemo dok nam Gospod ne pokaže put, čak i ako dobri poduhvati moraju zbog toga čekati izvesno vreme. Kad počinjemo rad u novim mestima radije ćemo biti skromniji u svojim poduhvatima, nego da delo Gospodnje uvlačimo u dugove.“

Neka oni koji su svojim revnosnim radom delo Božje u Južnoj oblasti doveli do sadašnjeg razvoja ne gube hrabrost. Neka nastave da čine sve najbolje što je u njihovoj moći da delo u Nešvilu postave na čvrstu osnovu. Onima koji su se tako hrabro zalagali Gospod stavlja u zadatak da učine sve ono što je tamo neophodno učiniti. U svom božanskom saosećanju, dobroti i ljubavi, On ima milosti prema njima. On ih još uvek prihvata kao svoje saradnike. On zna sve o svakome od njih pojedinačno. U svom mukotrpnom pionirskom radu oni su morali da prolaze kroz vatru nevolja i poteškoća. Bog će biti proslavljen u onima koji su saradivali s Njim u krčenju i obrađivanju polja koja nikada ranije nisu bila obrađivana.

Braćo, pred vama je u Južnoj oblasti veliki zadatak, posao koji tek što smo otpočeli. Ne smemo se u odnosu na taj zadatak držati tako pasivno kao što smo se godinama držali, prosto se plašeći tog zadatka. Ima ljudi koji su tu ulagali ozbiljne i teške napore. Svojim blagoslovom Gospod priznaje i pohvaljuje njihov samopožrtvovani rad. Nagradu za to oni još ovde vide u onima koje su priveli da svojim nogama čvrsto stanu na Večnu Stenu, a koji će uzvraćajući to pomagati drugima.

Braćo moja u Južnoj oblasti, molim vas u ime Gospoda Boga Izrailjeva, ponašajte se kao slobodni ljudi. Gospod je za kormilom našeg broda. On će svojim slugama podariti milost i neophodnu mudrost. Njegova je namera da se oni kojima su poverene odgovornosti međusobno savetuju i zajednički mole u hrišćanskom jedinstvu. U jedinstvu se nalazi životvorna sila koja se ne može dobiti ni na koji drugi način. Kada se energije članova ujedine pod kontrolom Svetog Duha Zajednica će postati velika sila. Tada će Bog kroz svoj narod moći silno da radi na obraćanju grešnika.

Bog živi i vlada. On će otvoriti put da se zanemarena Južna oblast obrađuje u skladu sa Njegovom voljom. Radnici treba da dođu u pomoć Gospodu i da radosna srca objavljuju Njegovu istinu. Hristos uskoro dolazi. Govorite o tome, molite se za to, verujte u to. Učinite to sastavnim delom svoga života. Moraćete da se suočavate sa sumnjičenjem i zameranjem, ali toga će nestati pod čvrstim i nepokolebljivim pouzdanjem u Boga. Kad se pojave zbunjenosti ili prepreke, uzdignite svoju dušu k Bogu u pesmama zahvalnosti. Pripašite sve hrišćansko oružje i budite sigurni da ste svoje noge „obuli u pripravu Jevanđelja mira.“ U

propovedanju istine budite neustrašivi i revnosni. Imajte na umu činjenicu da Gospod gleda sa saosećanjem na ovu oblast i poznaje siromaštvo i potrebe tamošnjeg stanovništva. Napori koje ulažete za njih neće ostati uzaludni.

Našim vernicima u Južnoj oblasti neophodno je duhovno buđenje. Veliki i ozbiljan zadatak postavlja se pred svakoga od njih. Oni treba što prisnije da se približe Hristu u samoodricanju i samopožrtvovanosti, imajući pred očima samo jedan cilj preneti poruku Božje milosti svojim bližnjima. U tom radu treba da budu veoma oprezni i smerni, poštujući i uvažavajući uvek napore drugih. U načinu rada svaki može da ima svoj pristup, kako ga Gospod u tome vodi i uči. Ako niko ne treba da se žali kako nije u mogućnosti da slavi Boga korišćenjem talenta koje mu On nije poverio. Bog nas smatra odgovornima samo za one zadatke koje je stavio u naše ruke.

Čuvati se pažljivo da svojim nepotrebnim kritikovanjem ne otežavaju rad drugih, da ne podmeću kamenje pred kola koja njihova braća s naporom guraju uzbrdo to svi mogu. Ako neko nije voljan da podmetne svoja pleća pod teret, neka bar ne ometa napore onih koji hoće da rade. Bog poziva radnike koji nikada neće da obeshrabruju svoje saradnike. Trudeći se usrdno, u smernosti i samopožrtvovanju, pripadnici Božjeg naroda zaslužiće bogatu nagradu o kojoj govori patrijarh Jov: „Jer koje me uho čujaše, nazivaše me blaženim... blagoslov onoga koji propadaše dolazaše na me, i udovici srce raspijevah... Otac bijah ubogima, i razbirah za raspru za koju ne znah“ (Knjiga o Jovu 29,11-16).

Blagoslov, kao nagrada za njihova dobra dela, pratiće i u večnosti one koji su bili spremni na samoodricanje radi svoga Spasitelja. Kada se iskupljeni okupe oko Božjeg prestola, mnogi od onih koji su izbavljeni od greha i uniženosti prići će ka onima koji su se zalagali za njih i pozdraviće ih rečima: „Ja sam bio bez Boga i bez nade u svetu. Propadao sam u izopačenosti i grehu. Gladovao sam i za telesnom i za fizičkom hranom. Ti si mi prišao u ljubavi i saosećanju; nahranio si me i odenuo. Ukazao si mi na Jagnje Božje koje uze na se grijeh svijeta.“

Braćo moja u Južnoj oblasti, budite jaki, budite revnosni i odlučni. Ako uzdignete visoko sveta načela zakona Božjeg ruka tlačitelja i otimača neće vam zadavati bol. Kad neprijatelj navali kao poplava, Duh Gospodnji će podići zastavu za vas nasuprot njemu. Vi ste se prihvatili veoma značajnog dela, i treba da budete izuzetno oprezni, stražeći u molitvi. „I staze poravnite nogama svojim da ono što je hromo ne zastrani s puta“. U svom radu imajte uvek pred očima samo slavu Božjeg imena i svest o svojoj ličnoj odgovornosti. Imajte na umu da vaše napore samo Gospod može učiniti zaista uspešnim.

Radnici u Južnoj oblasti moraju se uzdići na mnogo viši duhovni nivo da bi njihov rad na toj teritoriji mogao biti zaista uspešan. Lična molitva, redovna molitva u porodici i molitva na javnim skupovima i bogoslužjenjima sve je to veoma

bitno za uspeh. Ali mi treba i da živimo u skladu sa svojim molitvama i da sarađujemo sa Hristom u Njegovom delu.

U jedinstvu sa Hristom i međusobnoj slozi naša je jedina sigurnost. Ne pružajmo sotoni mogućnost da, ukazujući na pripadnike naše Zajednice, govori: „Pogledajte kako ovi koji stoje pod Hristovom zastavom mrze jedan drugoga. Nemamo nikakvog razloga da strahujemo od njih dokle god oni svoje snage troše više u međusobnim sukobima negoli u ratu protiv njihovih snaga.“

Iz iskustava koja smo doživeli u prošlosti naučimo se kako da ubuduće izbegnemo neuspehe. Mi se molimo našem nebeskom Ocu: „Ne navedi nas u napast“, a tako često smo potpuno neoprezni i sami se izlažemo iskušenju. Čuvajmo se iskušenja i napasti kojima tako lako podležemo. Milošću Hristovom ostvarićemo željene uspehe. Uklonimo s puta kamen spoticanja kojim smo i sebi i drugima naneli mnogo bola i žalosti.

Kada otpočinjete delo u nekom novom mestu, primenjujte štednju na svaki mogući način. Sakupljajte sve ono što preostane „da ništa ne propadne“. Rad na spasavanju duša mora se nastavljati na način koji je bio obeležje Hristovog rada. On kaže: „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom“ (Mat. 16,24). Njegovi učenici možemo biti samo ako se pokorimo ovom Njegovom nalogu. Približujemo se svršetku ovozemaljske istorije, i u svim granama dela Božjeg treba pokazati mnogo više samopožrtvovanosti nego što se pokazalo dosad.

Naš zadatak u ovom životu je da pomažemo jedni drugima. U Hristovom delu nema teritorijalnih granica i oni koji pokušavaju da prave takve granice u Njegovom delu bolje bi učinili da se mole: „Gospode, podari mi novo srce.“ Kad bi imali Hristov Duh oni bi videli da su mnogi delovi Gospodnjeg vinograda još uvek neobrađeni; i nikada ne bi rekli: „Naša sredstva su nam neophodna za uspešno nastavljanje dela u našoj zemlji. Nije probitačno tražiti novac od nas.“

Dan za danom ljudska bića se opredeljuju za život ili za smrt, odlučuju se za večni život ili za večno uništenje. A ipak mnogi od onih koji tvrde da služe Gospodu svoju pažnju i vreme sa zadovoljstvom poklanjaju beznačajnim pojedinostima. Zadovoljavaju se svojim međusobnim nesuglasticama i razlikama u mišljenju. Kad bi se u potpunosti posvetili službi Učitelju, ne bi se prepirali i međusobno sukobljavali kao neposlušna deca jedne porodice. Svaki bi bio na svojoj dužnosti, radeći svim srcem i svom dušom kao misionar krsta Hristovog. Duh Sveti boravio bi u srcu radnika i oni bi činili samo ono što je ispravno pred Bogom. U svoju službu oni bi unosili molitve i saosećanja istinski probuđenih vernika. Držeći se naloga primljenog od Hrista, oni ne bi imali vremena za prepirke i sukobe. Poruke bi dolazile sa usana kojih se dotaklo živo ugljevlje sa božanskog oltara. Izgovarale bi se samo usrdne i čiste reči, a molitve vere smernog i

skrušenog srca uzdizale bi se k nebu. Jednom rukom radnici bi se čvrsto držali Hrista, dok bi drugom na svaki način nastojali da dopru do grešnika i da ih privedu Spasitelju.

„Koji čovjek od vas“, kaže Hristos, „imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih, ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? I kad je nađe, metne je na ramena svoja radujući se, i došavši kući sazove prijatelje i susjede govoreći im: Radujte se sa mnom; jer ja našaoh ovca svoju izgubljenu. Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, nego li za devedeset i devet pravednika koji nemaju potrebe za pokajanjem.

„Ili koja žena, imajući deset dinara, ako izgubi jedan dinar, ne zapali svjetiljku i ne pomete kuću i ne traži pažljivo sve dok ne nađe izgubljeno? I našavši sazove prijateljice i susjede, govoreći: Radujte se sa mnom jer našaoh dinar izgubljeni. Tako, kažem vam“, naglašava Hristos, „biva radost pred anđelima Božjim zbog jednog grešnika koji se kaje.“ Luka 15,4-10.

BUDITE HRABRI

Onima koji rade u Južnoj oblasti želim da kažem: Ne dajte se obeshrabriti zbog sadašnjih slabosti u delu. Bili ste primorani da se borite protiv teškoća koje su ponekad pretile da vas savladaju. Ali uz Božju pomoć bili ste u stanju da ipak idete napred. Kad bi svi u našim redovima imali predstavu kako je u prošlim godinama bilo teško otpočinjati rad u mestima koja su sada postala značajni centri, shvatili bi da je trebalo zaista imati smelosti za suočavanje sa situacijom koja nije pružala nadu, i sa rukom uzdignutom prema nebu reći: „Nećemo odustati niti ćemo se obeshrabriti.“ Oni koji nisu orali krčevinu u novim i teško obradivim poljima ne shvataju teškoće pionirskog rada. Kad bi mogli da razumeju puteve Božje oni bi se radovali ne samo onome što je već urađeno, nego bi razloge za radost nalazili i u budućnosti dela.

Braćo moja, tu nema nikakvog razloga za obeshrabrenost. Dobro seme je posejano. Bog budno bdije nad njim, i učiniće da nikne i donese obilan rod. Imajte na umu da mnogi poduhvati preduzeti za spasavanje duša, u svom početku, nailaze na velike teškoće. Poučena sam da vam kažem. Budite oprezni na svakom koraku, činite uvek samo ono što Gospod naređuje. Idite hrabro napred, sigurni da će Gospod zaista biti sa onima koji Ga ljube i koji Mu verno služe. On će se zalagati za one koji se drže zaveta učinjenog s Njim; i neće dozvoliti da postanu predmet poruge. Sve koji Mu se predaju u potpunosti On će prečistiti i učiniti ih pohvalom na zemlji. Na ovoj zemlji Bogu ništa nije tako drago kao Njegova Zajednica. Preko poniznih i vernih ljudi On će delovati neodoljivom silom. Danas Hristos vama upućuje sledeće reči: „Ja sam s vama, potpomažući vaše savesno uložene i samopožrtvovane napore i dajući vam dragocene pobede. Kad se u

potpunosti posvetite Mojoj službi jaću vas. Davaću vam uspeh u vašim naporima da budete duše mrtve u prestupu i grehu.“

Nepokolebljiva vera i nesebična ljubav pobeđuju sve teškoće koje se pojavljuju na putu dužnosti da bi sprečile hrišćansko vojevanje. Dok nadahnuti takvom verom napreduju u radu na spasavanju duša, revnosni radnici idu i ne sustaju, trče i ne umaraju se.

Uveravam vas da će Bog, ako svoje dužnosti i svoje zadatke izvršavate na način koji je On odredio, izmiriti s vama i neprijatelje vaše. On će biti vaše uporište i vaša snaga. Učinite zavet sa Bogom da ćete dobro paziti na svoje reči. Jer „ko u riječi ne pogrešuje to je savršen čovjek, može da zauzda i sve tijelo“ (Jakov 3,2). Imajte na umu činjenicu da osvetoljubive reči onome ko ih izgovara nikada ne daju osećanje da je zadobio pobeđu. Neka preko vas govori Hristos. Nemojte dozvoliti da izgubite blagoslov koji dolazi samo onda kada se ne misli o zlu.

Imajte na umu da je molitva izvor vaše snage. Radnik koji molitvu obavlja na brzinu, strahujući da ne propusti neku pojedinost koju bi mogao da zanemari ili zaboravi, nikada neće i ne može da bude uspešan u radu. On Bogu upućuje samo nekoliko užurbanih misli; on ne nalazi vremena da u molitvi razmišlja, očekujući da Gospod obnovi njegove fizičke i duhovne snage. Takav radnik ubrzo malaksava. On ne oseća u svom srcu uticaj Svetog Duha koji čoveka duhovno uzdiže i nadahnjuje. On ne prima svakog dana nova osveženja duhovnog života. Spokojstvo i olakšanje za svoj iznureni organizam i premoren mozak on ne nalazi u ličnom kontaktu sa Hristom.

„Uzdaj se u Gospoda, budi hrabar; neka bude srce tvoje krjepko, uzdaj se u Gospoda“ (Ps. 27,14). „Dobro je mirno i u nadi čekati spasenje Gospodnje“ (Plač Jeremijin 3,26). Ima radnika koji naporno rade ne samo po ceo dan nego čak i noću da bi završili sve što smatraju da moraju uraditi. Gledajući sa sažaljenjem na te umorne i tako preopterećene pregaoce, Hristos im poručuje: „Hodite k meni... i Ja ću vam odmor dati“ (Mat. 11,28).

Radnici u delu Božjem moraju biti spremni na protivljenje, uznemiravanje, neugodnosti i umor. Neizvesnost i zbunjujuće okolnosti dovodiće ih ponekad skoro do očajanja. Kada ih obuzme osećanje takve uznemirenosti i nervoze, treba da se prisete poziva koji je Hristos uputio svojim prvim učenicima: „Dođite vi sami na usamljeno mjesto, i otpočinite malo“ (Marko 6,31). Spasitelj je taj koji „daje snagu umornome, i nejakom umnožava krjepost“ (Is. 40,29).

Suočavajte se hrabro sa teškoćama koje će se neizbežno pojavljivati da bi se prokušala vaša vera i vaše strpljenje. Gledajte uvek na svetlu stranu. Kada se u radu pojave prepreke, utvrdite sa sigurnošću da nisu prouzrokovane vašom krivicom, i onda produžite s radom, radujući se u Gospodu. Nebo je ispunjeno radošću i odzvanja srećnim izrazima zahvalnosti Onome koji je podneo tako

čudesnu žrtvu za iskupljenje roda ljudskog. Zar ne treba da i Zajednica na zemlji bude ispunjena odavanjem zahvalnosti? Zar hrišćani ne treba da razglašuju širom sveta svoju radost koju nalaze u službi Hristu? Oni koji žele da se na nebu pridruže horovima anđela u njihovoj himni slave moraju još na ovoj zemlji da nauče tu nebesku pesmu, čiji je osnovni ton odavanje zahvalnosti Bogu.

Nikad se ne dajte obeshrabriti. Nikada ne ispoljavajte neverovanje zato što spoljni izgledi govore da se sve zaverilo protiv vas. U svom radu za Učitelja nalazićete se u škripcu i zbog nedostatka finansijskih sredstava, ali Gospod će čuti i uslišiti vaše molitve za pomoć. Svoje pouzdanje u Boga i zahvalnost naglašavajte rečima proroka: „Jer mi Gospod Gospod pomaže, zato se ne osramotih, zato stavih čelo svoje kao kremen, i znam da se neću postidjeti“ (Is. 50,7).

Ako nekada i pogrešite, nastojte da svoj poraz pretvorite u pobedu. Pouke koje nam Bog upućuje uvek će nam ako ih dobro naučimo predstavljati pomoć u pravom trenutku. Polazite svoje pouzdanje uvek u Boga. Molite se mnogo usrdnije i više verujte. Uzdajući se u Boga, nadajući se, verujući i držeći se čvrsto za ruku beskonačne Sile, možete postati više nego pobednici.

Pravi radnici žive i rade verom. Posmatrajući kako dok se između sila dobra i zla vodi teška borba delo sporo napreduje, oni postaju veoma potišteni. Ali ako ne podlegnu osećanju obeshrabrenosti videće kako se razilaze tamni oblaci i kako se ispunjava obećanje o oslobođenju. Kroz maglu neizvesnosti kojom ih sotona obavija, oni će videti blistave zrake Sunca pravde.

Radite u veri, a rezultate prepustite Bogu. Molite se i verujte, a tajna Njegovog providenja doneće odgovor u svoje vreme. Ponekad će vam se možda činiti da je uspeh nemoguć. Ali ipak radite i verujte, unosite u svoje napore veru, nadu i hrabrost. Kad učinite što je u vašoj moći, čekajte na Gospoda pozivajući se na Njegova obećanja, i On neće pogaziti svoju reč. Čekajte, ne u mrzovolji i zabrinutosti, već u neustrašivoj veri i nepokolebljivom pouzdanju.

„Ako je Bog s nama, ko će protiv nas? On koji svoga Sina ne poštedje, nego Ga predade za sve nas, kako dakle da nam s Njime i sve ne daruje?... Ko će nas rastaviti od ljubavi Hristove? Nevolja ili tjeskoba, ili gonjenje, ili glad, ili golotinja, ili strah od opasnosti ili mač?... Ali u svemu ovome pobeđujemo kroz Onoga koji nas je zavolio. Jer sam uvjeren da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnjost, ni budućnost, ni visina, ni dubina, niti ikakva druga tvar neće moći odvojiti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimlj. 8,31-39).

6. SAVET ONIMA KOJI NOSE TERET ODGOVORNOSTI

„I služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi raznovrsne blagodati Božije.“ (1. Petr. 4,10)

PROPOVEDNICI I POSLOVNI INTERESI

Prema uputstvu koje mi je dato veoma je bitno da se naši propovednici oslobode onih dužnosti koje većinom treba da obavljaju poslovni ljudi. U noćnoj viziji prisustvovala sam jednom skupu naše braće zadužene da nose teret odgovornosti za delo. Svi su bili duboko zabrinuti zbog finansijskih pitanja, savetujući se kako da se na najuspešniji način rukovodi delom. Bilo je mišljenja da bi se i sa ograničenim brojem radnika bitni rezultati ipak mogli realizovati. Jedan od braće koji se nalazio na odgovornom položaju izložio je svoje planove, navodeći šta bi po njegovom shvatanju trebalo učiniti. Razna pitanja iz te oblasti postavljali su nekoliko učesnika na ovom skupu. Tada ustade Onaj koji ima dostojanstvo autoriteta i počeo da izlaže principe kojima kao Zajednica treba da se rukovodimo.

Prisutnim propovednicima Govornik reče: „Rukovođenje i bavljenje finansijskim pitanjima nije vaš posao. Uopšte ne bi bilo mudro da se vi prihvatate toga. Teret odgovornosti koji vi kao propovednici treba da nosite Bogom je određen, ali ako vodite brigu o grani dela za koju niste podesni, vaši napori u izlaganju Reči Božje pokazaće se neuspešnim. Obeshrabrenost zbog toga učiniće vas nesposobnima upravo za onaj zadatak koji vam je poveren zadatak koji zahteva oštroumno razlikovanje i zdrav, nepristrasan sud.“

Oni koji se bave pisanjem tekstova za naše publikacije i propovedanjem Reči Božje treba manje da prisustvuju odborskim sednicama. Rešavanje o pitanjima manjeg značaja oni treba da ustupe poslovno osposobljenim ljudima, i na taj način da se oslobode stalnog naprezanja koje njihovom umu zakida njegovu prirodnu snagu. Mnogo više pažnje oni treba da posvete čuvanju svog fizičkog zdravlja, jer bistrina uma velikim delom zavisi od snage tela. Odlazak na spavanje i odmor u pravo vreme i što više fizičkog kretanja; veoma su bitni za zdravlje i tela i uma. Nastavljajući sa radom četiri, tri ili samo dva sata u vreme koje je prirodi neophodno za odmor i oporavak, vi svom organizmu nanosite nenadoknadivi gubitak.

Pripremanje ljudi za poslovne dužnosti

Oni koji misle da jednog čoveka njegova pogodnost za izvestan položaj, osposobljava za preuzimanje i raznih drugih dužnosti u Zajednici, skloni su da

prave greške u stvaranju planova za napredak dela. Takvi su skloni da brige i terete odgovornosti koje treba da nose više ljudi natovare na jednoga.

Iskustvo je u svakom poslu veoma dragoceno. Gospod želi da ljudi povezani sa Njegovim delom budu obdareni intelektualnim sposobnostima, osposobljeni za razne poverljive dužnosti u organizaciji Zajednice i u našim ustanovama. Naročito su potrebni poslovni ljudi posvećeni istinom, spremni da se načelima istine rukovode u svim poslovnim odnosima. One kojima se povere finansijski poslovi ne treba opterećivati drugim obavezama u Zajednici za koje oni nisu osposobljeni, niti pak rukovođenje poslovnim poduhvatima treba poveravati onima koji za to nisu okvalifikovani. Oni kojima su poverene najveće odgovornosti u delu greše ponekad pristajući da vođenje značajnih finansijskih interesa prepuštaju ljudima koji za to nemaju ni prirodnog smisla ni sposobnosti.

Oni koji imaju prirodne sklonosti za uspešno vođenje poslova treba te svoje talente da usavršavaju najtemeljnijim učenjem i praksom. Takve treba ohrabrivati da se kao studenti nađu tamo gde će moći brzo da steknu znanje o primeni pravih poslovnih načela i metoda. Za vođenje finansija i poslovnih poduhvata u delu Božjem ne treba nipošto uzimati one koji u tome nemaju iskustva. Ako ljudi u bilo kojoj grani delatnosti treba da iskoriste svaku povoljnu priliku da postanu mudri i delotvorni, onda to naročito treba da čine oni koji svoje sposobnosti koriste u podizanju carstva Božjeg na ovom svetu. S obzirom na činjenicu da živimo pred završetkom ovozemaljske istorije, treba da budemo u svojim naporima sve temeljniji, sve oprezniji i obazriviji, stražeći budno, moleći se i radeći. Kao ljudska oruđa treba stalno da težimo usavršavanju da bismo postali idealni hrišćani, potpuni u Hristu Isusu.

Neophodnost pravih načela

Oni koji se bave poslovnim usmerenjem treba da budu veoma opreznii da ne bi pali u zabludu primenjujući pogrešna načela i metode. Zapis o njihovom životu u nebeskim knjigama mogao bi da bude sličan biblijskom zapisu o Danilovom životu. Kada su svi njegovi poslovni poduhvati bili najpažljivije ispitani, nisu mogli da mu pronađu nikakve pogreške ni mane. Biblijski zapis o njegovom poslovnom životu, iako nepotpun, sadrži pouku vrednu pomnog proučavanja. Taj zapis otkriva činjenicu da poslovan čovek ne mora da bude lukav i sklon spletkarenju, već čovek koji se na svakom koraku drži Bogom danih uputstava. U isto vreme dok je bio prvi ministar na vavilonskom dvoru, Danilo je bio i Božji prorok, primajući svetlost nebeskog nadahnuća. Njegov primer je pogodna ilustracija kakav može da bude svaki hrišćanin u poslovnom životu.

Bog ne prihvata službu ni najtalentovanijih ako se sopstveno „ja“ ne položi na oltar kao živa žrtva paljenica. Koren mora biti svet, da bi drvo donosilo zdrave

plodove, koji su za Boga jedino prihvatljivi. Čovek mora u svom srcu biti obraćen i posvećen. Njegove pobude moraju biti ispravne. Unutrašnji žižak mora stalno da se dopunjava uljem koje se preko nebeskih glasnika kroz zlatne levke neprekidno sliva u zlatne čaše. Reč svoju Gospod čoveku nikad ne šalje uzalud.

Istine, dragocene istine od životnog značaja, neraskidivo su povezane i služe za čovekovo večno dobro i u ovom životu i u životu večnosti koji se otvara pred nama. „Osveti ih istinom svojom“, kaže Hristos, „Riječ je Tvoja istina“ (Jovan 17,17). Reč Božju treba primenjivati u praksi. Ona je živa i ostaje zauvek. Dok su slavoljublje ovog sveta, ovozemaljski projekti i najambiciozniji ljudski planovi i namere prolazni kao trava, „razumni će se sjati kao svjetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi kao zvijezde vazda i dovijeka“ (Dan. 12,3).

Danas su u delu Božjem neophodni ljudi koji poseduju izuzetne sposobnosti i snagu za vođenje i organizovanje poslova; ljudi i žene koji će strpljivo ispitivati potrebe dela u raznim oblastima; koji poseduju velike radne sposobnosti; koji topla i nežna srca, hladne glave, zdravog poimanja znaju uravnoteženo da rasude; koji su posvećeni Božjim Duhom i u predlaganju bez straha mogu da kažu: Da, ili Ne i Amin; koji imaju snažno osvedočenje, jasno razumevanje i čisto, saosećajno srce; koji Hristove reči „vi ste svi braća“ zaista primenjuju u praksi; koji se svim silama bore za uzdizanje i obnovu palog ljudskog roda.

NADITE VREMENA ZA RAZGOVOR S BOGOM

Posebna uputstva data su mi u pogledu naših propovednika. Nije Božja volja da oni teže sticanju ovozemaljskog bogatstva. Oni ne treba da se angažuju u ovozemaljskim poduhvatima, jer bi ih to diskvalifikovalo da svoje najbolje snage posvete duhovnim interesima. Ali zato plata treba da im bude dovoljno velika da mogu prikladno izdržavati sebe i svoju porodicu. Ne treba ih opterećivati tolikim obavezama da ne mogu da poklone dužnu hrišćansku pažnju svojoj porodici, jer je njihova posebna dužnost da svoju decu vaspitavaju i podižu za Gospoda.

Veoma je pogrešno držati propovednika stalno vezanog nekim poslovnim obavezama, kao što je odlaženje iz mesta u mesto da bi do duboko u noć prisustvovao raznim odborskim sastancima. To ga fizički iznurava i duhovno obeshrabruje. Propovednici treba da imaju vremena za odmor i za proučavanje kako bi se iz Reči Božje duhovno hranili hlebom života. Oni moraju imati vremena da se stalno osvežavaju na izvoru žive vode.

Neka propovednici i veroučitelji uvek imaju na umu da su pred Bogom odgovorni da svoju dužnost izvršavaju na najbolji mogući način i da u rad unose svoje najbolje sačuvane snage. Dužnosti koje su u suprotnosti sa delom koje im je Bog poverio oni ne smeju da preuzimaju na sebe.

Kada propovednik za propovedaonicu izlazi pritisnut bremenom finansijskih

odgovornosti, a učitelj u učionicu ulazi premorena mozga i prenapregnutih živaca, šta se drugo od njih može očekivati nego podmetanje obične vatre umesto Svetog ognja koji je sam Bog zapalio? Usiljeno grčeviti naponi razočaravaju slušaoce, a govornikovom ugledu nanose samo štetu i gubitak. On nije imao vremena da u molitvi traži mudrost od Gospoda, niti da u veri zatraži pomazanje Svetim Duhom.

Da bi u svojim naporima bili uspešni, Božji radnici moraju primiti milost i delotvornost, što im samo On može dati. „Ištite“, kaže Hristos, „i primićete“ (Jovan 16,24). Zašto, onda, ne nađemo vremena da ištemo, da svoj um otvorimo uticaju Svetog Duha da bi nam dušu ponovo zadahnuo sveži dah života? Sam Hristos je mnogo vremena provodio u molitvi. Kad god bi Mu se ukazala prilika, On se povlačio iz društva da bi bio sam sa Bogom. Dok u poniznosti klečimo pred Bogom u molitvi, On se živom žeravicom sa svog oltara dotiče naših usana, posvećujući ih za objavljivanje biblijskih istina slušaocima.

Naloženo mi je da kažem svojim saradnicima: Da biste sabirali blago na nebu, morate u tajnoj molitvi stalno održavati vezu sa Bogom. Ako to ne činite, duša će vam biti lišena Svetog Duha kao što su bregovi Gelvuje bili lišeni rose i kiše. Kad tako užurbano prelazite sa jednog predmeta na drugi, kad ste toliko zauzeti da nemate vremena za razgovor sa Bogom u molitvi, kako možete očekivati da vas u vašem radu prati Njegova sila?

Razlog što mnogi naši propovednici drže tako neupečatljive i beživotne propovedi u tome je što svoje vreme i pažnju posvećuju raznim pojedinostima ovozemaljske prirode. Ako se stalno ne razvijamo u milosti, nećemo biti u stanju da progovorimo pravu reč u pravo vreme. Razgovarajte sa svojim srcem, a zatim u molitvi razgovarajte sa Bogom. Ako se ne pridržavate toga, vaši napori preduzmani u žurbi i konfuziji ostaće besplodni.

Propovednici i učitelji, neka vaš rad odiše prijatnim mirisom duhovne blagodati. Ne obesvećujte ga mešanjem sa onim što je svakodnevno i nesveto. Nastojte da u svom duhovnom životu stalno napredujete, uzdižući se sve više. Očistite se od svake prljavštine tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Gospodnjem.

Kajanje i obraćenje neophodno nam je svakog dana. Naše molitve treba da bivaju sve usrdnije; tada će biti i sve delotvornije. Naše osvedočenje da će Duh Gospodnji zaista biti s nama, čineći nas čistim i svetim, da stojimo uspravno kao divni i veličanstveni livanski kedar treba da bude sve jače i jače.

Propovednici Jevanđelja svoju službu treba da drže čistom od svega što je svetovnog ili političkog karaktera, posvećujući sve svoje vreme i talente smernicama dela Božjeg.

Vezati propovednika čvrsto za jedno mesto, prepuštajući mu da vodi nadzor

nad poslovnim interesima Zajednice u svom okruženju to ne doprinosi razvoju njegove duhovnosti. Takva praksa nije u skladu sa biblijskim planom izloženim u šestom poglavlju Djela apostolskih. Proučite pažljivo taj plan, jer samo to Bog odobrava. Držite se uputstava datih u Svetim spisima. Onoga koji treba da iznosi Reč života ne treba opterećivati mnogobrojnim dužnostima. On mora imati vremena da proučava Božju Reč i da preispituje samog sebe. Dok pažljivo preispituje svoje srce i predaje se Gospodu, bolje će razumeti kako da dokuči sakriveno značenje Reči Božje.

Umesto da biramo posao koji nam se najviše sviđa, odbijajući ono što po mišljenju naše braće treba da učinimo, uvek treba da pitamo: „Gospode, šta hoćeš da činim?“ Umesto da izabiramo put na koji nas usmeravaju naše prirodne sklonosti, u molitvi treba da kažemo: „Uputi me, Gospode, na put Tvoj i vodi me pravom stazom“ (Ps. 27,11).

Finansijske pojedinosti u vezi sa radom u gradovima. Naši propovednici se moraju naučiti da poslovna i finansijska pitanja ostavljaju po strani. Više puta mi je ponavljano uputstvo da to nije posao propovednika. Oni ne treba da se opterećuju poslovnim pojedinostima čak ni kad je u pitanju rad u gradovima, već da u svako doba budu spremni za posete onim mestima gde se budi interesovanje za našu poruku, a naročito da prisustvuju našim sastancima pod šatorima. Dok su takvi sastanci u toku naši radnici ne smeju ostajati u gradovima da bi prisustvovali odborskim sednicama i obavljali neke druge poslove vezane za interese dela u gradu; niti smeju užurbano napuštati sastanke pod šatorima radi poslova takve vrste.

Za finansijske pojedinosti u vezi sa radom u gradovima odgovorna braća treba da nađu poslovne ljude. Ako se takvi ljudi ne mogu naći onda treba obezbediti sredstva za obučavanje onih koji će moći da nose taj teret.

Posvećeni finansijski stručnjaci. Skandinavske ustanove ne bi bile u položaju u kojem se sada nalaze da su naši odgovorni ljudi u Americi, pre mnogo godina, učinili ono što je trebalo učiniti. U Evropu je trebalo poslati jednog iskusnog poslovnog čoveka, praktično upućenog u vođenje knjigovodstva, da vodi nadzor nad finansijskim poslovanjem naših tamošnjih institucija. I ako je taj rad zahtevao više nego jednog čoveka, onda je trebalo poslati više njih. Tako bi bile uštedene hiljade i hiljade dolara.

Takve ljude treba zaposliti i u našem delu u Americi, ljude koji su svim srcem posvećeni Bogu, kojima su poznata nebeska načela i koji znaju šta znači živeti jednako po volji Božjoj. Da su takvi ljudi vodili nadzor nad finansijskim poslovanjem naših unija i naših ustanova, Gospodnja riznica bi danas raspolagala obiljem novca; i naše ustanove bi uz primenu samoodricanja i samopožrtvovanosti mogle da potpomažu delo što je prema Božjoj izričitoj nameri i trebalo da

budu.

ZADATAK PROPOVEDNIKA

U mnoga polja zrela za žetvu još se nije ni ušlo zato što nema samopožrtvovanih pomoćnika. U takva polja mora se ući, i mnogi radnici treba da pođu, spremni da sami sebe izdržavaju. Ali neki od naših propovednika nisu raspoloženi da preuzmu na sebe teret ovog rada, nisu skloni da rade sa usrdnošću i čovekoljubljem koje je obeležavalo život našeg Učitelja.

Bog je ožalošćen kad vidi takav nedostatak samoodricanja i istrajnosti kod svojih slugu. Anđeli su zaprepašćeni tim prizorom. Oni koji rade za Hrista treba da proučavaju Njegov život stalnog samopožrtvovanja. On je naš primer. Mogu li današnji propovednici očekivati da nevolje i odricanja na koja su pozvani budu neznatniji od svega onoga što su podnosili prvi hrišćani, Valdenžani i reformatori svih vremena u svojim naporima da Jevanđelje odnesu svakom narodu?

Svojim propovednicima Bog je stavio u zadatak da poslednju poruku Njegove milosti objavljuju ovom svetu. Njemu nisu po volji oni koji se ne posvećuju svim svojim silama tom od svega drugog važnijem zadatku. Neverstvo stražara postavljenih na zidovima Siona ugrožava delo istine i izlaže ga ismejavanju neprijatelja. Vreme je da naši propovednici shvate odgovornosti i svetost svoga poziva. Ako zanemare delo za koje dobro znaju da ih je sam Bog zadužio teško njima.

Nije mali broj propovednika koji zanemaruju izvršavanje upravo onih dužnosti na koje su po svom pozivu postavljeni. Zašto se oni koji su rukopoloženi za propovednike postavljaju u odbore i upravna tela? Zašto se pozivaju na tolike poslovne sednice, često veoma udaljene od oblasti u kojima rade? Zašto se rešavanje poslovnih pitanja ne prepusti poslovnim ljudima? Propovednici nisu izdvojeni i rukopoloženi za takve poslove. Finansijskim poslovima prikladno treba da rukovode ljudi osposobljeni za to, dok su propovednici odvojeni za drugu granu delatnosti. Rukovođenje finansijskim poslovima treba poveriti drugima, a ne onima koji su rukopoloženi za propovednike.

Propovednike ne treba odvajati od njihovih radnih polja da bi prisustvovali upravnim sastancima i rešavali o uobičajenim poslovnim pitanjima. Mnogi od naših propovednika radili su tako u prošlosti, ali Gospod ne želi da se oni bave takvim poslovima. Oni se previše opterećuju finansijskim poslovima. Dok pokušavaju da ponesu to breme, oni zanemaruju izvršavanje jevanđeljskog naloga. U Božjim očima to predstavlja obeščašćavanje Njegovog imena.

Veliki Gospodnji vinograd traži od Njegovih slugu ono što još uvek nije u potpunosti učinjeno, a to je usrdan i istrajan rad na spasavanju duša. Aktivnost propovednika je nedovoljna i sve slabija i zbog tako neupečatljivog njihovog

uticaja i članstvo postaje duhovno sve slabije. Kao rezultat takvog svog rada propovednici imaju malo uspeha u obraćanju duša. Istina ne prodire u oblasti i krajeve koji malo obećavaju. Na takav način Bogu se zakida ona slava koja pripada Njegovom imenu. On poziva na rad one koji će biti spremni da proizvode i doprinose, a ne samo da troše.

Stanovnici sveta treba da budu opomenuti. Propovednici treba da deluju usrdno i požrtvovano, otvarajući nova polja i angažujući se lično u radu na spasavanju duša, a ne da kao ptica nad svojim gnezdnom stalno lebde nad skupštinama koje već imaju veliku svetlost i mnoga preimućstva.

ZASEDANJE RAZNIH ODBORA

Neka oni koji prisustvuju zasedanjima odbora imaju na umu da se tu sastaju sa Bogom, koji im je poverio njihov zadatak. Neka na zasedanja dolaze sa strahopoštovanjem i posvećena srca. Oni se sastaju da bi razmatrali značajna pitanja u vezi sa Gospodnjim delom. Svakim svojim postupkom oni treba da pokažu želju da shvate Božju volju u pogledu planiranja za napredak Njegovog dela. Nije dan trenutak oni ne treba da propuste u beznačajnim razgovorima; jer svaki zadatak u delu Gospodnjem treba izvršavati na poslovan i savršen način. Ako je neki od članova odbora lakomislen i ne ispoljava dužno poštovanje, treba ga podsetiti da se nalazi u prisustvu Svedoka koji odmerava svaki postupak.

Obaveštena sam da odborska zasedanja nisu uvek po volji Bogu. Neki dolaze u duhu bezosećajnosti, ljutiti, skloni kritikovanju i lišeni ljubavi. Takvi mogu da nanesu veliku štetu; jer oni donose prisustvo zlog duha, koji ih uvek drži na pogrešnoj strani. Svojim bezosećajnim držanjem prema merama koje se razmatraju oni često unose zabunu, i tako se odlažu odluke koje treba da se donesu. To veoma iznurava i opterećuje sluge Božje, kojima je u to vreme toliko potreban duševni odmor i okrepiljujući san. U nadi da će se ipak doći do neophodne odluke, oni produžuju zasedanje do duboko u noć. Ali život je suviše dragocen da bi se ugrožavao na ovakav način. Prepustite Gospodu ovaj teret. Sačekajte da On nađe rešenje za nastale teškoće. Dajte odmora premorenom mozgu. Rad u vreme kad se razumni ljudi odmaraju uništava fizičke, umne i moralne snage. Kada bi se mozgu davao odmor u pravo vreme, rasuđivalo bi se jasno i oštroumno i poslovalo bi se znatno brže i uspešnije.

Uticaj ishrane na rasuđivanje u odborima

Pre no što pođe na zasedanje saveta ili odbora, svaki od naše braće treba u usrdnoj molitvi pažljivo da preispita svoje srce i kritički razmotri svoje pobude. Molite se Gospodu da vam otkrije svoju volju, da iznete predloge ne biste nemudro kritikovali ili osuđivali.

Za obilnim stolom ljudi često jedu više nego što želudac može bez teškoće da svari. Pretovaren stomak ne može pravilno da obavlja svoju funkciju. Posledice toga odražavaju se u neprijatnom osećanju otupelosti mozga i nedostatku oštroumnosti. Poremećaj nastaje zbog nepravilne kombinacije hrane; u želucu dolazi do fermentacije; krv je zatrovana i u mozgu nastaje konfuzija.

Navika da se jede previše ili da se za jedan obrok uzima mnogo vrsta hrane, često izaziva dispepsiju². Uzalud želudac protestuje na svoj način, pozivajući mozak da rasudi od uzroka do posledica. Prevelika količina unesene hrane ili nepravilna kombinacija iste, pokazuju svoje štetno delovanje. Prethodno neprijatno predosećanje uzalud je upozoravalo. Patnje su neizbežan ishod. Bolest zauzima mesto zdravlja.

Neko će možda postaviti pitanje: „Kakve veze to ima sa odborskim zasjedanjima? Ima, i to veoma mnogo. Posledice pogrešne ishrane osećaju se na savetovanjima i odborskim sednicama. Zdravstveno stanje želuca utiče na mozak. Poremećen želudac uzrokuje poremećenost i nepredvidivost uma. Tako oboleo želudac stvara bolesno stanje i u mozgu, što čoveka u takvim uslovima često čini tvrdoglavo upornim u podržavanju pogrešnih mišljenja. Prividna mudrost takvog čoveka pred Bogom je prava ludost.

Iznosim ovo kao uzrok situacije do koje dolazi na mnogim savetovanjima i odborskim sednicama na kojima se, zbog toga, pitanjima koja zahtevaju brižljivo razmatranje posvećuje premalo pažnje, a odluke od najvećeg značaja donose se na brzinu. Često, kada o nečemu treba da postoji jedinstveno mišljenje u pozitivnom smislu, negativna odlučnost potpuno menja atmosferu koja je prevladavala na sednici. Takav ishod prikazivan mi je ponovo i ponovo.

Ovo sada iznosim zato što mi je izričito naloženo da svojoj braći propovednicima kažem: Neumerenošću u jelu vi sami sebe diskvalifikujete da jasno uočite razliku između svetog i običnog ognja. Takvom neumerenošću vi takođe pokazujete i svoju nepažnju prema upozorenjima koja vam Gospod daje preko svog proroka. Sledeće Njegove reči upućene su i vama: „Ko se među vama boji Gospoda nek poslušaj glas sluga Njegova? Ko po mraku hodi i nema svetlosti, neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svojega. Gle, svi vi koji ložite oganj i opasujete se iskrama, idete u svetlosti ognja svojega i u iskrama koje raspaliste. To će vam dopasti iz moje ruke; u mukama ćete ležati“ (Is. 50,10.11).

Zar da se ne približimo Gospodu da bi mogao da nas sačuva od svake neumerenosti u jelu i piću, od svake sramne požude i strasti, od svakog bezakonja? Zar da se ne ponizimo pred Bogom, odbacujući sve što izopačuje telo i dušu, da

² Poremećaj u organima za varenje.

bismo u Njegovom strahu mogli da usavršimo svetost karaktera? Neka svaki onaj koji prisustvuje savetovanjima i odborskim sednicama zapiše u svom srcu sledeće reči: Ja radim ne samo za ovo vreme nego i za večnost; i Bogu sam odgovoran za pobude kojima se rukovodim u tom radu. To neka bude rukovodeće načelo svakoga od njih, i svaki neka se moli kao psalmista: „Postavi, Gospode, stražu kod jezika mojega, čuvaj vrata usta mojih. Ne daj srcu mojemu da zastrani na zle pomisli“ (Ps. 141,3.4).

U savetovanju za napredak dela, nijedan čovek ne treba da bude odlučujuća sila, niti glas celine. Predložene metode i planove treba pažljivo razmotriti, tako da svi prisutni mogu da odmere i procene relativnu preporučljivost istih i zajednički odluče šta od toga treba usvojiti. Proučavajući potrebe i mogućnosti polja u koje nas dužnost poziva, dobro je uzeti u obzir teškoće na koje će radnici naići u tim poljima.

Koliko god je to moguće, odbori treba da upoznaju članstvo sa svojim planovima, kako bi javno mnjenje u Zajednici moglo da ih podrži u njihovim naporima. Mnogi članovi Zajednice su razboriti ljudi i imaju odlučne umne sposobnosti. Njihovu zainteresovanost za napredak dela treba probuditi. Mnogi se na taj način mogu navesti da dubljim uviđajem u potrebe dela traže mudrost odozgo kako bi sa svoje strane mogli da doprinesu širenju Hristovog carstva, spasavajući duše koje umiru od gladi tražeći Reč života. Tako se još mnogi ljudi i žene plemenitog duha mogu priključiti broju onih za koje Hristos kaže: „Vi mene ne izabrate, nego ja vas izabrah... da idete i rod donosite“ (Jovan 15,16).

DISCIPLINA U ZAJEDNICI

U postupku sa zabludelim članovima Zajednice, Božji narod treba pažljivo da sledi uputstva koja je Spasitelj dao u osamnaestom poglavlju Jevanđelja po Mateju.

Ljudska bića su Hristova svojina, jer ih je otkupio neizmernom cenom i vezao za sebe ljubavlju koju zajedno sa svojim Ocem ne prestaje da im ukazuje. Kako pažljivi i obazrivi, stoga, treba da budemo u međusobnim odnosima i postupanju jedni sa drugima! Ljudi nemaju pravo da stvaraju zle pretpostavke o svojim bližnjima. Članovi Zajednice nemaju prava da se u postupanju sa svojom braćom ili sestrama koji pogreše povode za svojim sklonostima i trenutnim pobudama. Čak ni svoje predrasude u pogledu zabludelih oni ne treba da izražavaju, jer bi time kvasac zla stavili u misli drugih. Zli glasovi o nekom bratu ili sestri u Zajednici prenose se od jednog člana do drugog. Mnoge greške i nepravde u tom pogledu čine se zato što neki nisu voljni da se pridržavaju uputstava koja nam je dao sam Gospod Isus.

„Ako li ti sagriješi brat tvoj“, kaže Hristos, „idi i pokaraj ga među sobom i

njim samim“ (Mat. 18,15). Ne govori pred drugima o učinjenoj greški. Onaj kome kažete prenosi nekom drugom, a taj opet trećem; glas se sve više širi i zlo postaje sve veće, tako da posledice toga trpi i sama Zajednica. Raspravi to „među sobom i njim samim.“ To je Božja namera. „Ne idi odmah da se prepireš, gledaj šta bi učinio na posletku ako bi te osramotio bližnji tvoj. Raspravi stvar svoju s bližnjim svojim, ali tuđe tajne ne otkrivaj“ (Priče 25,8.9). Ne trpi greh na bratu svojem; ali ga ne razobličuj, stvarajući teškoću još većom, doprinoseći tako da ukor liči na osvetu. Ispravljaj ga na način preporučen u Reči Božjoj.

Ne dozvoli da ozlojeđenost preraste u zlobu, da se rana zagnoji i provali u otrovnim rečima koje će zarazno delovati na misli onih koji to slušaju. Ne dopusti da ogorčenost i dalje muči i njegovu i tvoju dušu. Pridi svome bratu i u poniznosti i iskreno porazgovaraj s njim o nastalim teškoćama.

Ma kakva bila priroda prekršaja, to ne menja Bogom određeni plan za otklanjanje pogrešnog shvatanja i ličnih uvreda. Razgovor nasamo i u duhu Hristovom sa onim ko je pogrešio najčešće otklanja teškoće. Pridite zabludelim sa srcem punim Hristove ljubavi i saosećanja u težnji da rešite problem. Razgovarajte s njim blago, smireno i promišljeno. Neka iz vaših usta ne izađe nijedna ljutito izgovorena reč. Govorite na način koji će apelovati na njegovo zdravije rasuđivanje. Imajte na umu reči apostola: „Neka zna da će onaj koji obrati grešnika s krivoga puta njegova spasti dušu od smrti, i pokriti mnoštvo grijeha“ (Jakov 5,20).

Donesite svome bratu lek koji će ga izlečiti od bolesti neprijateljstva i otuđenosti. Učinite sa svoje strane sve da mu pomognete. Radi mira i jedinstva u Zajednici, smatrajte da vam je ovo ne samo dužnost nego i preimućstvo. Ako vas posluš, pridobićete ga za svog prijatelja.

Celo nebo sa interesovanjem prati razgovor između uvređenog i onoga koji je pogrešio. Ako zabludeli prihvati ukor u ljubavi Hristovoj i prizna svoju grešku, tražeći oprostaj od Boga i od svoga brata, nebeska svetlost će poput sunca obasjati njegovo srce. Tada prestaje sukobljavanje; obnavlja se poverenje i prijateljstvo. Ulje ljubavi otklanja povrede nanesene nepravdom ili ne namernom greškom. Duh Božji povezuje srce sa srcem, a postignuto jedinstvo odzvanja nebom kao najprijatnija muzika.

Ako se oni koji su sjedinjeni u hrišćanskom bratstvu u molitvi zavetuju da će postupati ispravno, ljubeći milost i hodeći smerno pred Bogom, mogu očekivati veliki blagoslov. Pogrešno postupanje prema drugima treba okajati, priznati i ispraviti u čvrstoj rešenosti da se drugima čini samo dobro. To znači ispuniti zakon Hristov.

„Ako te ne posluš“, kaže Hristos, „uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve riječi ostanu na ustima dva ili tri svjedoka“ (Mat. 18,16). Povedite sobom

one koji su duhovno usmereni i govore sa prestupnikom o njegovoj pogreški. Možda će zajednički apel više braće uroditi željenim plodom. Možda će mu oni svojim argumentima pomoći da problem sagleda u pravoj svetlosti.

„Ako li ni njih ne poslušaj, šta onda učiniti? Treba li njih nekoliko da preuzmu na sebe odgovornost za isključenje takvog iz članstva? „Ako li ni njih ne poslušaj, kaži crkvi (Mat. 18,17). Neka dalji postupak prema takvim članovima preduzme crkva.

„A ako li ne poslušaj ni crkvu, neka ti bude kao neznabožac i carinik“ (Mat. 18,17). Ukoliko ne poslušaj ni glas Zajednice i odbije sve napore učinjene da mu se pomogne, Zajednica je odgovorna da ga isključi iz članstva. Njegovo ime treba izbrisati iz knjiga.

Glasanje za brisanje prestupnikovog imena iz knjige ne treba da preporučuje nijedan služitelj Zajednice niti bilo koji odbor sve dok se u potpunosti ne ispoštuju uputstva koja je Hristos u tom pogledu dao. Tek kada se ova uputstva pravilno i u potpunosti primene, Zajednica će biti čista. Zlo se mora prikazati onakvim kakvo je, i mora se ukloniti iz Zajednice, da ne bi uzimalo sve više i više maha. Zdravlje i život Zajednice moraju se čuvati, kako bi obučena u haljine pravde Hristove mogla da ostane neokaljana pred Bogom.

Ako se zabludeli pokaje i potčini disciplini koju je sam Hristos propisao, treba mu dati još jedno vreme proveravanja. Čak i ako se ne pokaje i ako se odvoji od Zajednice, sluge Božje još uvek treba da se zalažu za njega. Oni najusrdnije treba da nastoje da ga navedu na pokajanje. I, ma koliko težak bio njegov prestup, ako se potčini nastojanju svetog Duha i priznanjem i ostavljanjem svog greha pruži dokaze o pokajanju treba mu oprostiti i ponovo ga primiti u stado. Njegova braća treba da ga ohrabruju na pravom putu, postupajući s njim kao što bi želeli da se sa njima postupa kad bi bili na njegovom mestu, čuvajući se da i sami ne budu iskušani. „Zaista vam kažem“, nastavio je Hristos, „što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu“ (Mat. 18,18).

Ovaj iskaz ostaje na snazi za sva vremena. Zajednici je data vlast da odlučuje u Hristovo ime. Ona je Božje oruđe za očuvanje reda i discipline među Njegovim narodom. Zajednici je Gospod poverio vlast da rešava sva pitanja u pogledu njenog napretka, čistote i reda. Ona je odgovorna da iz svog članstva isključi one koji su nedostojni istog, koji svojim nehrišćanskim ponašanjem obeščašćuju istinu. Sve što Zajednica preduzme u saglasnosti sa uputstvima datim u Reči Božjoj potvrđuje se i na nebu. Zajednica mora da donosi odluke o veoma važnim pitanjima. Božji propovednici, kojima je On poverio vodeću ulogu u svom narodu, pošto učine sve sa svoje strane, pitanje takve prirode treba da konačno iznesu pred skupštinu, kako bi se postiglo jedinstvo u donošenju odluke.

Gospod želi da Njegovi sledbenici budu veoma obazrivi u postupanju jedni sa drugima. Oni duhovno jedni druge treba da uzdižu, popravljaju i leče. Ali u Zajednici je neophodna i odgovarajuća disciplina i to se ne sme zanemariti. Članovi Zajednice međusobno treba da se osećaju kao učenici u određenoj školi, učeći se kako da izgrade karakter dostojan njihovog visokog zvanja. U Zajednici na zemlji deca Božja treba da se pripremaju za veliko ponovno ujedinjenje Zajednice na nebu. Oni koji ovde žive u skladu sa Hristovim učenjem mogu se nadati besmrtnom životu u porodici iskupljenih.

Božja ljubav prema ljudskom rodu je čudesno ispoljavanje ljubavi koja je rođena iz milosti, jer to nijedno ljudsko biće ne zaslužuje. Milost prećutno prelazi preko nesavršenosti onoga kome se ukazuje. Milost se primenjuje posle pojave greha.

Možda će biti neophodno mnogo mučnih napora da bi se izgradio vaš karakter, jer ste možda grubi kamen koji se mora mnogo tesati i glačati da bi mogao zauzeti svoje mesto u Božjem hramu. Ne treba da se iznenađujete ako Bog svojim čekićem i dletom skida oštre ivice vašeg karaktera sve dok vas ne pripremi za mesto koje vam je odredio. To je zadatak koji ne može da izvrši nijedno ljudsko biće; to može da učini samo Bog. I zato budite sigurni da On nijedan udarac ne zadaje bez potrebe. Svaki Njegov udarac dolazi iz ljubavi i neophodan je za vaše večno dobro. On poznaje vaše slabosti i u svemu što dopušta nastoji da vas popravi, a ne da vas uništi.

„DA RAZUMIJEVAMO JEDAN DRUGOGA“

Često ćete naići na duše koje se nalaze pod pritiskom teških iskušenja. Vi ne znate kako žestoku borbu sotona vodi protiv njih. Čuvajte se da ne obeshrabrite takve duše, pružajući na taj način preimućstvo kušaču.

Kad god vidite ili čujete da nešto ili nekoga treba ispraviti, tražite od Gospoda mudrost ljubaznosti da u nastojanju da budete verni ne bi bili preoštri.

Onaj kome ukažete na njegovu grešku uvek se oseća uniženim. Nemojte mu taj doživljaj nepotrebnim osuđivanjem još više zagorčavati. Neljubazno kritikovanje unosi obeshrabrenost, čineći život mračnim i nesrećnim.

Braćo moja, radije ispoljavajte ljubav nego strogost. Čuvajte se da u pokajniku koji je postao svestan svoje krivice ne uništite njegovo samopoštovanje. U težnji da zabludelog ispravite, nastojte ne da ranjavate, nego da zavijate i lečite.

Nijedno ljudsko biće ne poseduje takvu oštroumnost, takvu osetljivost i tako plemenitu prirodu kao naš Spasitelj. A koliko strpljenja On ima sa nama! Iz godine u godinu On podnosi naše slabosti i neznanje, našu nezahvalnost i samovolju. I pored svih naših lutanja, okorelosti srca, zanemarivanja Njegove svete Reči, On nam još uvek pruža ruku, i traži od nas „Ljubite jedni druge, kao što ja vas

ljubim“ (Jovan 13,34).

Braćo, budite veoma obazrivi kao misionari, ne samo među neobraćenima, nego i među svojim saradnicima. Da bi se jedna duša osvedočila u pogledu naročitih istina za ovo vreme potrebno je mnogo vremena i ozbiljnih napora. I kad se duše iz zablude i greha obraćaju Bogu, među anđelima nastaje velika radost. Zar mislite da je anđelima, koji kao čuvari bdiju nad tim dušama, drago kad vide kako se prema njima ravnodušno odnose oni koji za sebe tvrde da su hrišćani? Ljudi se rukovode sopstvenim pravilima. Ispoljava se pristrasnost. Jednima se ukazuje naročita naklonost, dok se sa drugima postupa grubo i preoštro.

Anđeli sa strahopoštovanjem i čuđenjem posmatraju Hristovu misiju na ovom svetu. Oni ne mogu da se nadive ljubavi koja Ga je navela da žrtvuje svoj život za grehe sveta. A kako se ljudska bića ravnodušno odnose prema onima koje je On iskupio sopstvenom krvlju!

Za ispoljavanje međusobne ljubavi nije potrebno neko naprezanje. Ljubav Hristova treba da nam bude u srcu. Kada sopstvenog „ja“ nestane u Hristu, prava ljubav se pojavljuje spontano.

Pobednici postajemo strpljivim podnošenjem. Strpljenje u službi Bogu i bližnjima donosi mir i spokojstvo duši. Duhovnoj dobrobiti i napretku Izrailja doprinose upravo smerni, marljivi i verni trudbenici. Jedna reč ljubavi i ohrabrenja više će doprineti da se potčini plahovita narav i samovolja zabludelog, nego svi prigovori i osude kojima ga najčešće obasipaju.

Hristova poruka mora se objavljivati u Njegovom duhu. Naša jedina sigurnost je u nastojanju da sve svoje misli i pobude držimo pod kontrolom Velikog Učitelja. Svakom pravom radniku koji tako postupa Božji anđeli će podariti bogato iskustvo. Vrlina smernosti oblikovaće naše reči u izraze hrišćanske plemenitosti.

SVIMA KOJI PREDAJU U NAŠIM ŠKOLAMA

Draga moja braćo i sestre, Gospod je voljan da pomogne svima koji smerno hode pred Njim. On vam je poverio odgovorne dužnosti. Budite u svom poslu savesni i oprezni pred Njim. Njegova je ruka na kormilu, i On brod svoje Zajednice između nevidljivih podvodnih stena vodi sigurno u nebesko pristanište. Ono što se na ovom svetu smatra slabim i nejakim On uzima da zbuni i posrami jake.

Molim vas da uvek i u svemu uzmete Boga za svog Savetnika. Za svoj rad vi ne odgovarate nijednom čoveku, nego ste pod neposrednom Božjom upravom. Zato se čvrsto držite Njega. Neka ideje ovog sveta ne budu vaš kriterijum. Ne odstupajte u svom radu od Hristovih metoda. Nikada umesto svetog ognja, koji je sam Gospod zapalio, nemojte upotrebljavati običnu vatru.

Budite hrabri u svom radu. Godinama sam predočavala našem narodu

potrebu da se u obrazovanju mladih podjednako opterećuju i fizičke i umne snage. Ali oni koji nikada nisu iskusili značaj i vrednost pouke da učenje iz knjiga treba kombinovati sa fizičkim radom, teško shvataju i u praksi primenjuju data uputstva.

Učinite sve što je u vašoj moći da sa svojim studentima podelite blagoslove koje vam je Gospod dao. U razne oblasti novih saznanja vodite ih u dubokoj i najusrdnijoj želji da im pomognete. Približite im se što je moguće više. Ako srce učitelja i nastavnika ne izobiluje ljubavlju i plemenitošću Hristovom, oni će sve više ispoljavati duh okrutnosti i težnje da zapovedaju.

Gospod želi da naučite kako se mreža Jevanđelja uspešno koristi. Da biste u svom radu bili uspešni, spletovi na vašoj mreži moraju biti što gušći. Primena biblijskih citata mora biti tako jasna da studenti to lako mogu da shvate. Tada će mreža biti najpunija. Prelazite neposredno na željeni predmet. Znanje predavača, ma koliko da je veliko, ostaje nekorisno ako on nije u stanju da to prenese na druge. Neka uzvišenost i sam ton vašeg glasa ostave što dublji utisak na srca slušalaca. Navedite svoje studente da se predaju Bogu. „I sami sebe držite u ljubavi Božjoj, čekajući milost Gospoda našega Isusa Hrista za život vječni. I tako rasuđujući, jednima budite milostivi, a druge strahom izbavljajte, otimajući ih iz ognja, a treće karajte sa strahom, mrzeći i haljinu opoganjenu od tijela“ (Juda 21-23). Ako sledite Hristov primer primićete dragocenu nagradu videći svoje studente pridobijene za Njega.

Preduzimljivost u radu

Gospod Bog Izrailjev željno očekuje plod. Svoje radnike On poziva da svoj rad prošire na znatno šira područja. On želi da oni ceo svet učine svojim radnim poljem, a ne da se zalažu samo za naše skupštine. Apostol Pavle je odlazio iz mesta u mesto, objavljujući istinu onima koji su bili u tami zablude. Radeći godinu i šest meseci u Korintu, dokazao je božanski karakter svoje misije podigavši tu veoma naprednu crkvu, sačinjenu i od Jevreja i od neznabožaca. I Hristos se u svom radu nikada nije ograničavao na jedno mesto. Gradovi i naselja Palestine odzvanjali su istinama koje su dolazile sa Njegovih usana.

Hristov pozdrav svetu

Hristova beseda na gori predstavlja nebesko blagosiljanje sveta glas sa Božjeg prestola. Te reči su upućene svim pripadnicima ljudskog roda da bi im bile zakon dužnosti i nebeska svetlost, nada i uteha kad klonu duhom. Tu je Najveći od svih propovednika i Učitelj učitelja izgovorio reči koje Mu je sam Otac dao za sinove ljudske.

Blaženstva koja je Hristos naglasio tom prilikom (Mat. 5,2-11) predstavljaju

Njegov pozdrav ne samo onima koji veruju nego svekolikoj ljudskoj porodici. Kao da je za trenutak zaboravio da je na ovom svetu, a ne u nebu, On se okupljenima obratio pozdravom uobičajenim u svetu svetlosti. Blagoslovi sa Njegovih usana navirali su kao nabujali i dugo zadržavani tok silne reke života.

Hristos nas tu ne ostavlja ni u kakvoj nedoumici u pogledu karakternih osobina koje će On uvek priznati i blagosloviti. Od slavljubivih miljenika ovog sveta On se okreće onima koje oni odbacuju, i blagoslovenima proglašava sve one koji prime Njegovu svetlost i život. Siromašnima duhom, krotkima, smer-nima, ožalošćenima, prezrenima i prognanima, On pruža svoje zaštitničke ruke i sigurno utočište, govoreći: „Hodite k meni... i ja ću vas odmoriti“ (Mat. 11,28). Posmatrajući bedu ovog sveta, Hristos ne mora nimalo da zažali što je stvorio čoveka. U ljudskom srcu On vidi ne samo greh i bedu, nego i nešto znatno uzvišenije od toga. U svojoj beskrajnoj mudrosti i ljubavi On vidi čovekove mogućnosti, visine do kojih se može uzdići. Iako su ljudska bića zloupotrebom blagodati koje su im dane izgubila svoje Bogom dano dostojanstvo, On zna da će Tvorac ipak biti proslavljen njihovim iskupljenjem.

Svojom besedom na gori Hristos nam pruža primer kako treba poučavati ljude. Koliko truda je On uložio da tajne ne budu više tajne, nego jasne i jednostavne istine! U Njegovim poukama nema ništa neodređeno i nejasno, ničega što teško može da se shvati.

„I otvorivši usta svoja učaše ih, govoreći: (Mat. 5,2). Ton Njegovog glasa nije bio prigušen kao da šapuće, niti pak drečeći preoštar i neprijatan. Govorio je jasno, naglašavajući ozbiljno i osvedočavajućom snagom svaku izgovorenu reč.

„I kad svrši Isus riječi ove, divljaše se narod nauci Njegovoj, jer ih učaše kao Onaj koji vlast ima, a ne kao književnici i fariseji“ (Mat. 7,28.29).

Studioznim proučavanjem Hristove besede na gori, uz najusrdniju molitvu, i mi se možemo pripremiti da istinu i primljenu svetlost verno prenesemo i drugima. Prvo moramo sami biti osvedočeni, prihvatajući načela istine smerna srca i primenjujući ih u savršenoj poslušnosti. To pravom verniku donosi radost i spokojstvo. Na taj način mi, poput hrane, uzimamo telo i krv Sina Božjeg i duhovno postajemo sve jači u Njegovoj snazi. Naš život se stapa u Njegov život. Našu duh, naše sklonosti i naše navike prilagođavaju se volji Onoga za koga je sam Bog rekao: „Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji“ (Mat. 3,17). Reči koje je Hristos izgovorio na Gori blaženstva zadržaće svoju snagu kroz sva vremena. Svaka rečenica predstavlja dragulj iz riznice istine. Načela iznesena u tom izlaganju važe za sva vremena i za pripadnike svih društvenih slojeva. Ukazujući pojedinačno na one koje blaženima naziva zato što su izgradili savršeni karakter, Hristos to govori s dubokim uverenjem i u nadi. Živeći po ugledu na Onoga koji je Darodavac života, verujući zaista u Njega, svako može dostići ideal izražen u

Njegovim rečima. Nije li takav cilj zaista vredan neumornih i doživotnih napora?

Izgled dela u budućnosti

Približujemo se svršetku ovozemaljske istorije. Pred nama je veliki zadatak završni deo objavljivanja poslednje poruke milosti ovom grešnom svetu. Gospod će izabrane ljude pozvati od njihovog pluga, iz vinograda i raznih drugih zanimanja i poslati da ovu poruku objavljuju svetu.

Svet se u potpunosti izopačio. Dok posmatramo stanje u svetu, izgledi su veoma obeshrabrujući. Ali Hristos rečima punim nade i sigurnosti dočekuje upravo one koji nas najčešće obeshrabruju. On i u njima vidi osobine koje će ih osposobiti da nađu mesta u Njegovom vinogradu. Ako budu spremni da neprekidno uče, On će ih u svom providenju učiniti ljudima i ženama dostojnim dela koje prevazilazi njihove sposobnosti; posredstvom Svetog Duha osposobiće ih da znaju progovoriti pravu reč u pravo vreme.

Rad se mora otpočeti u mnogim neplodnim i neobrađenim poljima. Spasite-ljev optimistički pogled na svet nadahnuće poverenjem mnoge radnike, koji će se ako počnu u poniznosti i budu svim srcem u delu pokazati kao pravi ljudi na pravom mestu i u pravom trenutku. Hristos je sagledao svu bedu i očajanje ovog sveta izgled koji bi neke od naših najспособnijih radnika učinio toliko malodušnim da takve ljude i žene svojim radom ne bi znali da dovedu ni do prve stepenice na lestvama duhovnog napredovanja. Metodi rada koje oni smatraju dragocenim nemaju prave vrednosti. Stojeći iznad donjih stepenica, oni bi neobraćene pozivali: „Popnite se do nas“. Ali te jadne duše nemaju gde da stave stopala svojih nogu.

Hristovo srce se raduje i samom pomolu onih koji su siromašni u svakom smislu te reči; raduje se zlostavljanima koji to krotko podnose; raduje se onima koji očevidno nezadovoljni svojim stanjem gladuju za pravdom, ali ne znaju odakle da započnu. On sa dobrodošlicom prihvata čak i one čijim stanjem bi mnogi propovednici bili obeshrabreni. Našu pogrešnu predstavu o pobožnosti On ispravlja prenoseći teret zalaganja za siromašne i nevoljne u nerazvijenim krajevima na takve ljude i žene čija srca saosećaju sa onima koji lutaju u neznanju. Takve radnike sam Gospod uči kako da se približe onima kojima je zaista potrebna njihova pomoć. Oni će biti ohrabreni kad vide kako se pred njima otvaraju vrata za zdravstveno misionarski rad. Imajući vrlo malo samopouzdanja, oni svu slavu i čast pripisuju Bogu. Njihove ruke su možda grube i nevešte, ali su im srca puna saosećanja i najusrdnije želje da učine nešto za ublažavanje patnji sa kojima se susreću na svakom koraku; a Hristos je uvek tu da im u tome pomogne. On deluje preko onih koji u bedi prepoznaju milost, dobitak u gubitku svega ovozemaljskog. Kuda prođe Onaj koji predstavlja svetlost svetu, videće se preimućstva

u svakoj teškoći i nevolji, red u konfuziji, uspeh i Božja premudrost i u onom što izgleda samo gubitak.

Braćo i sestre, približite se što više onima za koje se zalažete u svom radu. Podižite one koji su pali. Udarce u životu doživljavajte kao prikrivene blagodati, nesreće i patnje kao milost. Radite na način koji umesto očajanja budi i podstiče nadu.

I obični članovi treba da učestvuju u misionarskom radu. Deleći patnje i tuge sa svojim bližnjima kao što je to činio i naš Spasitelj dok je živeo na ovom svetu, oni će Ga očima vere gledati kako stalno saraduje s njima. „Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo“ (Sofonija 1,14). Svakom radniku želim da kažem: Pođi napred u poniznosti i veri, i Gospod će biti s tobom. Ali straži budno u molitvi. U tome je veština i smisao tvog rada. Sila dolazi od Boga. U svom radu osećaj se zavisnim od Njega, imajući na umu da si Njegov saradnik. On je tvoj pomoćnik i tvoja snaga. On će biti tvoja mudrost, tvoja pravednost, tvoje posvećenje, tvoje iskupljenje. Uzmi na sebe Jaram Hristov i uči se svakodnevno Njegovoj krotosti i smernosti. On će biti tvoj Utešitelj, dajući spokojstvo i mir tvojoj duši.

Sila s visine

Kao što je sila Svetog Duha kao božansko zaveštanje data prvim učenicima, tako će ona i danas biti data svima koji je usrdno traže. Samo ta sila može nam podariti mudrost neophodnu za spasenje i učiniti nas dostojnim nebeskih dvorova. Hristos želi da nam podari taj blagoslov koji će nas učiniti svetima. „Ovo vam kazah“, naglašava On, „da radost moja u vama ostane, i radost vaša da bude potpuna“ (Jovan 15,11). Radost u Duhu Svetome je radost koja donosi zdravlje i život. Dajući nam dar svog Svetog Duha, Bog nam daje sebe, i On postaje u nama izvor božanskog uticaja, donoseći zdravlje i život svetu.

Pošto vas je Bog tako darežljivo obdario svojim blagoslovima, imajte na umu da vam daje da bi ih umnožene vratili Njemu kao Darodavcu. Nastojte uvek da u život drugih unosite svetlost, radost i mir. U pripremi za primanje nebeskih darova treba da se u poniznosti privikavamo na nesebičnost, kako ih ne bismo sebično nagomilavali samo za sebe zakidajući ostalaj Božjoj deci Njegove blagoslove, već da sve to obilje velikodušno delimo i sa drugima. Da li je potreba za spremnošću srca da uvek bude otvoreno za primanje, ali isto tako i za nesebično davanje, ikada bila veća nego sada?

Iz riznice božanskog saznanja koje nam je stavljeno na dohvata možemo i treba da se snabdevamo u što izobilnijoj meri. Bog želi da što više primamo, da bismo što više mogli i davati drugima. On želi da budemo kanali preko kojih će obilje svoje milosti moći da izliva na svet.

Neka iskrenost i vera budu obeležje naših molitava. Gospod je voljan da za nas učini i više nego „što ištemo ili mislimo“ (Efesc. 3,20). O tome govorite i za to se molite. Nemojte govoriti o neverovanju. Ne dozvolimo sotoni da se osvedoči u svoju moć da zamrači naše lice i unese žalost u naš život. Molite se u veri. Ali, da biste primili blagoslove za koje se molite, morate biti sigurni da vam je život u skladu sa vašim molitvama. Ne dozvolite da vaša vera slabi, jer će i blagoslovi koje očekujete biti u srazmeri sa verom koju ispoljavate. „Po vjeri vašoj neka vam bude“ (Mat. 9,29). „I sve što uzistete u molitvi vjerujući, dobićete“ (Mat. 21,22). Molite se, verujte, radujte se u Gospodu. Pevajte pesme zahvalnosti Bogu što je uslišio vaše molitve. Držite se čvrsto Njegove reči: „Jer je vjeran (pouzdan) Onaj koji je obećao“ (Jevr. 10,23). Nijedna iskrena molitva neće ostati uzaludna. Kanali kojima protiču isceljujući tokovi života, zdravlja i spasenja, otvoreni su za slobodan protok tih blagodati.

Svakom učitelju dato je sveto preimućstvo da prikazuje Hrista. I dok čine tako, učitelji mogu ostati spokojni u osvedočenju da je Spasitelj uvek uz njih, dajući im reči koje treba da govore u Njegovo ime i upućujući ih kako mogu na najbolji način da pokažu Njegovu uzvišenost.

Učitelji moraju da se suočavaju sa mnogim teškoćama. Kad vide kako njihovi studenti malo cene napore koje ulažu za njihovo dobro, to ih često čini veoma obeshrabrenima. Mučeci ih bolešću i iznemoglošću tela, sotona ih želi navesti da gundaju protiv Boga, da zaborave Njegovu dobrotu, Njegovu milost, Njegovu ljubav i od svega pretežniju slavu koja očekuje pobednike. Neka zato imaju na umu da ih iskušenjima, koja dopušta, Bog u stvari navodi da imaju više poverenja u Njega. Njegovo ih oko uvek budno prati, i ako u svojoj zbunjenosti verom zatraže Njegovu pomoć, On će ih iz peći iskušenja izvesti oplemenjene i prečišćene kao zlato žeženo u ognju. On dozvoljava da iskušenja naiđu na njih, da bi ih privukao bliže sebi, ali tim iskušenjima čini i kraj da ne bi bila teža nego što oni mogu podneti. „Neću te ostaviti“, obećava On, „niti ću ikad odstupiti od tebe“ (Jevr. 13,5). On je uvek spreman da oslobodi i spase one koji se u potpunosti oslanjaju na Njega. Neka učitelj pritisnut teškim bremenom briga i iskušenja uvek bude spreman da poput Jova i Avakuma kaže: „Da me i ubije, opet ću se uzdati u Njega“ (Knjiga o Jovu 13,15). „Jer iako smokva neće cvasti, niti će biti roda na lozi vinovoj; rod će maslinov iznevjeriti, i njive neće dati hrane; ovaca će nestati iz tora, i goveda neće biti u oboru; ali ja ću se ipak radovati u Gospodu, veseliću se u Bogu spasenja mojega“ (Avakum 3,17.18).

Studenti, saradujte sa svojim učiteljima. Čineći tako vi unosite nadu i ohrabrenje u njihova srca. Pomažući njima, vi u isto vreme doprinoseći sopstvenom napretku pomažete i sami sebi. Imajte na umu činjenicu da pravilan položaj vaših nastavnika i priznanje koje oni očekuju za svoj rad u velikoj meri zavise od vas.

Vi treba da budete učenici u najuzvišenijem smislu te reči, shvatajući da iza Učitelja stoji sam Bog, i da učitelj sarađuje s Njim.

Prilike koje vam se ukazuju za rad veoma brzo prolaze, i nemate vremena za sebično ugađanje sebi. Samo najusrdnijim naporima da ostvarite cilj možete zadobiti pravu sreću. Preimućstva koja vam se ukazuju u toku školovanja veoma su dragocena. Nastojte da svoj studentski život učinite što savršenijim. Tim putem možete proći samo jednom u životu. I od vas samih zavisi da li će vaše školovanje predstavljati uspeh ili gubitak. Ako u sticanju biblijskog znanja ostvarite uspeh, onda ste sakupili blago neraspadljivo koje ćete moći da delite i drugima.

Ako u razredu pored sebe imate studenta koji sporije shvata, nastojte da mu objasnite ono što ne razume. To će doprineti i vašem boljem razumevanju. Upotrebljavajte jednostavne reči; svoje misli izražavajte jezikom i stilom koji se lako može razumeti.

Pomažući svojim drugovima u razredu, vi pomažete i svojim učiteljima. I često oni koji na izgled ne deluju tako oštroumno brže i lakše shvataju ideje svojih školskih drugova nego nastavnika.

To je saradnja koju Hristos traži. Veliki Učitelj je uvek pored vas, pomažući vam da pomognete onima koji su sporijeg shvatanja.

Možda će vam se u toku školovanja pružiti prilika da siromašnijima i neukima govorite o čudesnim istinama Reči Božje. Ne propustite nijednu takvu priliku. Svaki trenutak vremena provedenog na takav način biće zaista Bogom blagosloveno vreme.

Živimo u vremenu kada sotona svim svojim silama nastoji da obeshrabri i porazi one koji rade u delu Božjem. Ali mi ne smemo popuštati niti gubiti hrabrost. Moramo imati više vere u Boga, više pouzdanja u Njegovu živu Reč. Bez čvršće podrške odozgo nećemo biti u stanju da se uspešno borimo sa silama tame, koje će neskriveno napadati svaku granu našeg dela.

Zemaljske cisterne često mogu da se isprazne, njihovih rezervi može u potpunosti da nestane; ali u Hristu je izvor žive vode na kojem se možemo neprekidno napajati. Ma koliko sa tog izvora da uzimamo i dajemo drugima, on još uvek ostaje prepun. Nema nikakve opasnosti da se to obilje iscrpi; jer je nepresušno vrelo istine sam Hristos.

Etika propisana u Jevanđelju ne priznaje nikakav drugi kriterijum osim savršenosti Božjeg uma, Njegove jasno izražene volje. Sve pozitivne i poželjne osobine karaktera nalaze se u Bogu kao savršena i skladna celovitost. I svaki onaj koji prihvati Hrista kao svog ličnog Spasitelja može da dođe u posed tih osobina. To je nauka svetosti.

OBAZRIVOST PREMA ONIMA KOJI SE U RADU BORE SA TEŠKOĆAMA

Nedostatak mudrosti u postupanju sa ljudima koji u širenju dela Božjeg rade pod teškim okolnostima ispoljava se godinama. Napori koje oni ulažu u tom pravcu često prevazilaze njihove snage. Sredstva sa kojima raspolažu i koja bi mogli da ulože za napredovanje dela veoma su ograničena, i da bi unapredili delo oni su primorani na lične žrtve. Oni rade za male plate i u troškovima svakodnevnog života primenjuju najstrožiju štednju. Dok pozivaju narod na dobrovoljne priloge, oni sami pokazuju primer širokogruđe darežljivosti. Za postignuti napredak u delu oni hvale i slave Boga, svesni da je On Začetnik i Svršitelj njihove vere i da im samo Njegova sila omogućuje uspeh.

Ponekad se desi da kada takvi radnici, noseći teret odgovornosti pod najtežim okolnostima, svojim strpljivim i istrajnim naporima podignu neku školu ili sanatorijum ili nešto drugo u interesu Božjeg dela odgovorna braća donesu odluku da bi neko drugi to uradio bolje, i da stoga brigu za delo koje su oni vodili treba poveriti drugome. U takvim slučajevima odgovorni ne pokazuju dovoljno pažnje i dužnog poštovanja prema onima koji su izvršili najneprijatniji deo zajedničke dužnosti, koji su uz usrdne molitve i težnje za napredak dela ulagali u to sve svoje napore, snage i energije.

Bogu nije po volji da se na takav način postupa sa Njegovim radnicima. On pripadnike svog naroda poziva da onima koji se za napredak Njegovog dela zalažu u novim poljima i teškim uslovima drže ruke, upućujući im reči ohrabrenja i podrške.

U žaru svog revnovanja za napredak dela, ti radnici mogu da pogreše. U želji da dođu do sredstava neophodnih za održavanje započetih poduhvata, oni mogu da se upuste i u projekte koji nisu najprikladniji za delo. Videći da bi ih takvi projekti odvratili od onoga što On želi da oni rade, Gospod dozvoljava da se razočaraju u svojim nadama. I tako uloženi novac često biva izgubljen, na veliku žalost onih koji su naivno gajili nadu da će na taj način doći do sredstava neophodnih za delo.

Dok ovi radnici naprežu svaki nerv u brizi i nastojanju da dođu do sredstava kojima bi otklonili nastale teškoće, neki od njihove braće stoje po strani, kritikuju, sumnjiče i pripisuju rđave pobude svojim tako teško opterećenim saradnicima, čineći njihove napore još težima. Zaslepljeni sebičnošću, ti cepidlački nastrojeni kritičari ne uviđaju da su njihova braća dovoljno pogođena i bez okrivljavanja od strane takvih koji se klone svakog tereta i odgovornosti. Razočaranje predstavlja teško i bolno iskušenje, ali hrišćanska ljubav može i poraz da pretvori u pobedu. Porazi nas uče da ubuduće budemo oprezniji. Iz onoga što nam je zadalalo patnje treba da izvučemo pouku. Na takav način stičemo životna iskustva.

U postupanju sa radnicima koji, i pored učinjenih grešaka, najusrdnije pokazuju samopožrtvovano interesovanje za delo, treba da budemo veoma obazrivi i mudri. Odgovorna braća treba da kažu: „Nećemo postavljajući druge na vaše mesto situaciju činiti još nepovoljnijom, ne pružajući vam prilike da popravite učinjenu grešku i da se oslobođeni bremena neopravdanog kritikovanja nađete u povoljnijem položaju.“ Dajte im vremena da dođu k sebi, da savladaju teškoće kojima su okruženi i da se pred ljudima i pred anđelima pokažu kao radnici dostojni poverenja. Oni su očevidno pravili greške, ali zar bi oni koji ih kritikuju i sumnjiče postupali bolje? Farisejima koji su za optuženu ženu tražili osudu, Hristos je rekao: „Koji je među vama bez grijeha neka prvi baci kamen na nju“ (Jovan 8,7).

Ima ljudi koji pre nagljeno pokušavaju da reformišu sve ono što smatraju pogrešnim. Oni misle da bi njih trebalo postaviti na mesto onih koji su počinili izvesne greške. Oni potcenjivački obezvređuju sve što su ti radnici postigli dok su drugi samo posmatrali i kritikovali. Svojim postupcima oni govore: „Ja sam u stanju da preuzmem na sebe velike odgovornosti. Delo bi pod mojim rukovođenjem uspešnije napredovalo.“ Takvima koji misle da jako dobro znaju kako se u radu može izbeći svaka greška, naloženo mi je da kažem: „Ne sudite da vam se ne sudi“ (Mat. 7,1). Vi biste možda izbegli greške u nekom pogledu, ali ste zato u drugom skloni dubokom zastranjivanju koje se veoma teško leči i koje bi unelo veliku zabunu i pometnju u delo. Te bi greške za delo bile daleko štetnije od onih koje su počinili oni koje osuđujete.

Prema uputstvu koje mi je dato ljude koji su polagali temelje ovom delu i koji se, uprkos predrasudama, bore i idu napred ne treba prikazivati u nepovoljnom svetlu da bi druge postavili na njihovo mesto. Im usrdnih radnika koji, i pored kritika od strane svoje braće, ne odustaju od dela koje po Božjem nalogu treba nastavljati. Ako bi se oni sada uklonili sa svojih odgovornih položaja, stvorio bi se utisak nepovoljan ne samo za njih nego i za delo, zato što bi izgledalo da se tim promenama opravdavaju neosnovane kritike i postojeće predrasude. Gospod ne želi da se učini bilo šta čime bi se nanela nepravda onima koji su dugo i usrdno radili na podizanju dela koje im je bilo povereno.

Nemudre promene

Bilo bi bolje da do mnogih promena koje su učinjene, nikada nije došlo. Često se dešava da radnike kada postanu nezadovoljni u svom delokrugu umesto ohrabrivanja da ostanu tu gde jesu i da tu pokažu uspeh u svom radu, šalju u neko drugo mesto. Međutim, oni svoje iste negativne osobine koje su bile uzrok njihovog neuspeha u dotadašnjem radu, nose sobom kuda god da pođu. Oni će i tamo ispoljiti isti nehrišćanski duh, jer nisu naučili lekciju strpljenja i poniznosti u

službi. Molim vas da se u ovome rukovodite drugačijim pravilima. Među radnicima angažovanim u našim unijama, poljima i ustanovama mora dolaziti do neophodnih promena. Uspešne i posvećene ljude treba ohrabrivati da se kao pomoćnici povezuju sa onima koji nose teško breme odgovornosti i da postanu njihovi saradnici. Neka novi i stariji radnici složno sarađuju u duhu bratske ljubavi. Međutim, promene u rukovođenju ne treba uvoditi naglo i na takav način da to obeshrabri one koji su se usrdno i uspešno zalagali za širenje i napredak dela. Bog neće i ne može odobriti ništa čime bi Njegove verne sluge bile obeshrabrene. Neka se oni čija je dužnost da obezbede najuspešnije rukovođenje našim izdavačkim kućama, našim sanatorijumima i našim školama uvek rukovode načelima pravednosti.

Poziv na službu

Bog traži radnike. Delu su neophodni uspešni i provereni ljudi, ljudi koji se kao ponizni učenici predaju u Gospodnje ruke, spremni da verno sarađuju s Njim. Takvi ljudi su potrebni i u propovedničkom i u prosvetno-vaspitnom radu. Neka oni koji su se pokazali kao ljudi u poslovnom životu pokažu šta mogu da učine i u službi Učitelju. Neka stupe u redove radnika i neka strpljivim i istrajnim naporima dokažu da su dostojni tog poziva. Plivanju se možemo naučiti samo u vodi, a ne na čvrstom tlu. Neka savesno i verno ispunjavaju dužnosti koje im se povere, kako bi mogli da se okvalifikuju i za veće odgovornosti. Onima koji žele da Mu služe, Bog pruža sva preimućstva da se u tome usavrše.

Uspešan u dobroj borbi vere biće onaj koji uzme sve oružje Božje i stiće sve veće sposobnosti u nastojanju da svoje poznavanje Boga stalno usavršava, delujući u skladu sa planom koji je sam Bog postavio za savršeni razvoj fizičkih, umnih i duhovnih snaga.

Mladi ljudi i žene, sabirajte blago duhovnog znanja. Nemojte očekivati da vas nekim ljudskim ispitivanjem proglase sposobnim za rad u delu Božjem, nego izađite „na puteve i među ograde“ i počnite da radite za Boga. Upotrebite mudro znanje koje imate. Koristite savesno i verno svoje sposobnosti, nastojeći da svetlost koju vam je Bog dao nesebično prenosite i na druge. Razmišljajte na koji način najbolje možete da stečeni mir, svetlost istine i mnoge druge blagoslove neba, podelite i sa drugima. Nastojte da se stalno popravljate i usavršavate. Težite neprekidno da se duhovno i moralno uzdižete sve više i više. Sada je vreme da, imajući pred očima večne vrednosti, razumno upotrebljavate sve snage i uma i tela. Tražite Gospoda najusrdnije da biste se duhovno sve više uzdizali i oplemenjivali. Tada ćete dobiti najbolju diplomu koju čovek može da dobije a to je Božje odobravanje.

Ma koliko veliki, ili ma kako skromni bili vaši talenti i sposobnosti, imajte

uvek na umu da vam je sve to povereno samo na korišćenje. Na taj način Bog vas samo proverava, pružajući vam priliku da se dokažete kao verni. Zahvalnost za sve svoje sposobnosti dugujete Njemu. Snage vašeg tela, uma i duše pripadaju Njemu, i sve to treba da upotrebite u službi Njemu. Račun za svoje vreme, uticaj i umešnost moraćete da položite Onome koji sve to daje. Svoje darove najbolje koristi onaj ko se najusrdnije trudi na ostvarivanju velikog Gospodnjeg plana za moralno uzdizanje ljudskog roda, imajući uvek na umu da u isto vreme mora biti i učenik i učitelj.

Kad se mladi ljudi prihvate da rade u delu Božjem, i pored mnogih teškoća ostvare određeni uspeh, ne treba im predlagati da rade nešto drugo a posao koji su oni otpočeli poveravati starijima i iskusnijima u radu. Dok se bore sa teškoćama, naši mladi radnici mogu da prave greške; ali ako su odlučni da istrajno idu napred oni svoje poraze mogu da pretvore u pobedu.

Dragi moji saradnici u delu Božjem, budite istrajni u radu kojeg ste se prihvatili. Nastavite nepokolebljivo sve dok ne zadobijete pobedu za pobedom. Vaspitavajte se i obrazujte u određenom cilju. Imajte pred očima najuzvišeniji kriterijum, kako biste u odražavanju slave Božje postizali sve više i više.

Neke od svojih slugu Bog je obdario naročitim talentima, i niko nema prava da omalovažava njihovu vrednost. Ali neka niko ne koristi svoje talente da bi isticao sebe, da bi se smatrao povlašćenijim od svojih bližnjih, uzdižući se iznad drugih iskrenih i revnosnih radnika. Gospod gleda na srce. Nebeski svemir najviše ceni onoga ko se najodanije posvećuje službi Bogu.

Nebo budno posmatra kako oni koji u Zajednici zauzimaju uticajne položaje ispunjavaju svoje dužnosti u svojstvu pristava. Ono što se od njih s pravom očekuje kao od pristava srazmerno je širini njihovog uticaja. U odnosu prema svojim bližnjima oni treba da postupaju očinski, pravično, nežno i iskreno. Po svom karakteru oni treba da budu slični Hristu, težeći da se sa svojom braćom usklade i povežu prisnijim vezama jedinstva i zajedništva.

MUDRA RASPODELA FINANSIJSKIH SREDSTAVA

Zbunjujuće pitanje: Kako upotrebiti novčana sredstva uznemirava i zabrinjava mnoge. Svojim varljivim i izuzetno primamljivim projektima, sotona veoma često sprečava put pravom napretku dela. Ne oslanjajući se u potpunoj zavisnosti na Boga, već popuštajući iskušenjima neprijatelja, Zajednica često pokušava da ostvari planove koji daleko prevazilaze njene prihode. Mnogo je novca uloženo u svega nekoliko mesta. Zbog toga su misionarska polja lišena pomoći koju im je trebalo pružiti. Podižući delo u svom okruženju, ljudi se rukovode sebičnim planovima i izvlače novac iz Gospodnje riznice, zaboravljajući da je sve to novac Gospodnji i da se mora voditi briga o snabdevanju i drugih delova

Njegovog vinograda. Iz razloga sa kojima nipošto ne bi želeli da se suoče na Božjem sudu, oni zatvaraju oči pred potrebama svojih saradnika. Zbog toga mnoga siromašna polja ostaju neobrađena. Navaljujući da podignu velike građevine, bez obzira na cenu, ne razmišljajući koliko će sredstava biti neophodno da se dovrši ta kula, ljudi delo Božje uvlače u dugove i u Zajednicu unose obeshrabenost i zabunu. Put napretka u novim poljima na ovaj način biva sprečen.

Neka vrsta izbezumljenosti obuzela je um pojedinaca, navodeći ih da novac Zajednice troše na projekte koji ne pružaju nikakav izgled da se uložena sredstva posle vrata. Da je taj novac upotrebljen na način koji je Gospod odredio, radnici bi bili podignuti i pripremljeni za delo koje mora da se završi pre Hristovog dolaska. Pogrešna upotreba Gospodnjeg novca pokazuje opravdanost i neophodnost Njegove opomene da se rad ne sme ograničavati ljudskim projektima, nego sprovoditi na način koji će Njegovo delo ojačati u svakom pogledu.

Rukovodeći se pogrešnim planiranjem, ljudi su delo Božje uvukli u dugove. To više ne sme da se ponovi. Neka oni koji se nalaze na čelu dela postupaju oprezno, čuvajući se da nagomilavanjem dugova ne sahrane Božje delo. Neka se niko nesmotreno i bezobzirno ne upušta u takve poduhvate, misleći bez osnove da će se sve ipak dobro završiti.

Preterano i nedolično uzbuđenje i interes za delo u jednom mestu nije nikakav doprinos napretku dela kao celine. Kad planirate podizanje neke građevine u jednom mestu, pažljivo razmotrite potrebe i drugih mesta gde je takođe potreban novac za podizanje zaista neophodnih zgrada. Vreme brzo odlazi u nepovrat; i dok se zgrade moraju podizati, poklanjajmo dužnu pažnju svim delovima Gospodnjeg vinograda. Neka oni koji su zaduženi za planiranje i podizanje građevina budu ljudi zdravog i posvećenog uma, a ne oni koji će u nezasitoj želji da podignu arhitektonski besprekorno zdanje opteretiti delo preskupim ulaganjem.

Bog nije začetnik konfuzije, nego reda i napretka. Neka oni koji žele da doprinesu napretku Njegovog carstva plahovite usporavaju i grade razborito. Neka niko ne navaljuje sa pogrešnim i sablažnjivim pretpostavkama da se sredstva moraju ulagati radi hvalisavog razmetanja i raskoši. Ovako govori Gospod: „Novac se ne sme tako trošiti, jer to ide na uštrb spasavanja duša.“

Posledice sebičnog rukovođenja stoje danas pred našim očima kao reprezentacija navodne mudrosti onih čijem je umu i srcu nedostajalo vođstvo Svetog Duha. Gospod ima mnogo načina da prokuša i proverí one koji tvrde da su hrišćani. On je sa nepogrešivom sigurnošću razotkrio rezultate ljudske mudrosti, pokazujući onima koji misle da su učinili nešto veliko da se moraju kritički osvrnuti na prošlost, i uvideti da nisu bili vođeni svetim Duhom nego su u mnogim pojedinostima odbacili savet Gospodnji. Da su od samog početka svog rada samokritički preispitali sebe, na šta ih je Gospod stalno upućivao, godine službe

u kojima su obeščašćivali Boga, mogle su biti provedene u službi ljubavi. Delo preispitivanja sopstvenog srca treba da izvrši svaki pripadnik svake porodice, inače će se neki, kao Saul u svoje vreme, naći osuđenima na propast. Ovo naročito važi za ljude na odgovornim položajima. Gospod kaže: „Ja neću službu iz sebičnih pobuda“. Danas svako treba da traži Gospoda. Bez probuđenja i reformacije Božji narod neće izdržati proveravanje. Nijednu dušu koja je zadovoljna sama sobom Gospod neće primiti u dvorove koje priprema za pravednike.

Naš narod, bez obzira u kojoj zemlji živi, ni pod kakvim okolnostima ne treba da sva svoja sredstva uloži samo u jednu veliku i skupu zdravstvenu ustanovu. Okupljanje velikog broja naroda na jednom mestu ne pruža najpovoljnije mogućnosti za fizičko i duhovno ozdravljenje. Osim toga, podizanje takve institucije značilo bi zakidanje za druga mesta gde zdravstvene ustanove takođe treba podizati. Gde god radimo naći će se pojedinci spremni da sakupe što veću sumu novca da bi se podiglo veliko zdanje; ali to nije najmudriji plan. Kad planiramo podizanje neke institucije u jednom mestu, uvek treba da imamo na umu potrebe i drugih mesta. Primenom štednje bićemo u mogućnosti da slična preimućstva pružimo narodu i u drugim oblastima.

NAŠI OSTARELI PRVOBORCI

Ostarelim pionirima koji su skoro od samog početka bili povezani sa delom treće anđeoske poruke, čije iskustva datiraju skoro iz vremena 1844. godine, Gospod kaže: „Vaša pomoć je još uvek potrebna. Ne preuzimajte na sebe terete koje i drugi, znatno mlađi mogu da ponesu. Vaša je dužnost da brižljivo pazite na svoje životne navike. Treba da budete mudri u korišćenju svojih fizičkih, umnih i duhovnih sila. Vi koji ste prošli kroz mnoga i tako raznovrsna iskustva treba da učinite sve što je u vašoj moći da sačuvate svoje snage, kako biste mogli da radite za Gospoda dokle god On dozvoli da ostanete na svom mestu, potpomažući napredak Njegovog dela.“

Ti ljudi koji svoja pleća i ramena nisu izmicali ispod tereta odgovornosti mogu da kažu zajedno sa Jovanom: „Što bješe iz početka, što čusmo, što vidjesmo očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Onome koji je riječ života; i Život se javi, i vidjesmo, i svjedočimo, objavljujemo vam život vječni, koji bješe u Oca, i javi se nama; što vidjesmo i čusmo to objavljujemo vama da i vi s nama imate zajednicu, a naša je zajednica sa Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom... I ovo je obećanje i poruka koju čusmo od Njega i javljamo vama: da je Bog svjetlost i tame u Njemu nema nikakve. Ako kažemo da imamo zajednicu s Njim a u tami hodimo, lažemo i ne tvorimo istinu. Ako li u svjetlosti hodimo, kao što je On sam u svjetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista Sina Njegova, očišćava nas od svakog grijeha“ (1. Jov. 1,1-7).

Delu je potrebna pomoć iskusnih ruku ostarelih radnika, koji imaju dugogodišnje iskustvo u delu Božjem; koji su budno pratili razvoj i napredak poruke u svim granama; koji su videli mnoge kako zastranjuju u fanatizam prihvatajući zablude lažnih teorija i opirući se svim naporima da se svetlošću istine razobličie sujeverja koja unose pometnju u um slušalaca i neutrališu dejstva poruke koja se u svoj svojoj čistoti mora prenositi ostatku naroda Božjeg u ovim poslednjim danima.

Mnogi od prokušanih i proverenih slugu Božjih zaspali su u Hristu. Stoga pomoć onih koji su još uvek u životu zaista treba ceniti, i njihovo svedočanstvo treba uvažavati. Dobra ruka Gospoda Boga našega bila je sa tim vernim radnicima. On će ih održati svojom moćnom rukom, govoreći: „Oslonite se u potpunosti na mene. Ja ću biti vaša snaga i nagrada vaša biće velika.“ Onima koji su nosili ovu poruku od njenog početka, koji su se hrabro borili kada su borbe bile najteže, ne smemo sada uskratiti neophodnu podršku.

Ljudima koji su sav svoj život posvetili delu Božjem treba ukazati najveću pažnju. I pored svojih mnogobrojnih slabosti, ti radnici još uvek raspolažu talentima koji ih osposobljavaju za položaje na kojima se nalaze. Bog želi da oni zauzimaju vodeće položaje u Njegovom delu. Oni su stajali verno usred najtežih bura i iskušenja i sada spadaju među naše najdragocenije savetnike. Koliko zahvalni treba da budemo što oni još uvek mogu da koriste svoje darove u službi Gospodu!

Ne smemo izgubiti iz vida činjenicu da su ti usrdni borci u prošlosti žrtvovali sve za napredak istine. To što su oni ostareli i osedeli u službi nije nikakav razlog da njihov uticaj još uvek ne bude delotvorniji od uticaja onih koji daleko manje poznaju potrebe dela i imaju daleko manje iskustava u onome što je božansko. Iako iznureni i nesposobni da nose one velike terete koje mogu i treba da preuzmu mlađi, oni su još uvek od najveće vrednosti kao savetnici. I oni su pravili greške u radu, ali su iz svojih propusta izvukli duboke pouke; naučili su kako treba izbegavati greške i opasnosti, i zašto ne bi bili merodavni da daju mudre savete? Prolazili su kroz teška iskušenja i nevolje, i mada su izgubili nešto od svoje snage i vitalnosti, oni ne smeju biti potisnuti od strane manje iskusnih saradnika koji vrlo malo znaju o naporima i samopožrtvovanju tih pionira. Gospod ne odbacuje takve radnike. On im daje naročitu milost da znanje koje su stekli nesebično prenose na druge.

Jovan, pisac Otkrivenja, je bio već u dubokoj starosti i osedeo kad mu je data poruka koju je trebalo uputiti prognanim pripadnicima hrišćanske crkve. Jevreji su više puta pokušavali da mu oduzmu život, ali Gospod je rekao: „Neka živi, Ja koji sam mu dao život biću s njim i čuvaću ga.“ Ovaj ostareli učenik nije prestajao da iznosi svedočanstva za svoga Učitelja. O rečima i delima Hristovim on je govorio divnim jezikom i milozvučnim glasom, tako da je to ostavljalo dubok utisak

na srca svih koji su ga slušali. Zbog svoje vernosti bio je prognan na pusto ostrvo Patam, ali ga je i tu Hristos posetio u njegovom izgnanstvu i saopštio mu velike istine koje je on zapisao u knjizi Otkrivenje.

Kada se oni koji su proveli život u službi Bogu približe svršetku svoje ovozemaljske istorije oni bivaju pokrenuti Svetim Duhom da svoja iskustva stečena u Njegovom delu prepričaju ili napišu. Zapise o Njegovom čudesnom postupanju sa pripadnicima svog naroda, o Njegovoj velikoj dobroti ispoljenoj u njihovom oslobođenju od raznih iskušenja, treba ponavljati pred onima koji su odskora došli u veru. Oni treba da budu upoznati sa iskušenjima i teškoćama koje su slugama Božjim nanosili otpadnici koji su nekada zajedno s njima sarađivali u delu, kao i sa delovanjem Svetog Duha kojim su opovrgnute laži i klevete iznošene protiv onih koji su u svom pouzdanju i veri ostali čvrsti od početka do kraja.

Stare barjaktare koji se još nalaze među živima ne treba opterećivati teškim obavezama. One koji su služili Učitelju kad je bilo teško opstati u delu, koji su podnosili siromaštvo i ostali verni istini kad nas je bilo samo malo, uvek treba poštovati i ukazivati im dužnu pažnju. Naloženo mi je da kažem: Neka svaki vernik poštuje i ceni stare prvoborce koji su podnosili iskušenja, nevolje i mnoga odricanja. Kao radnici za Boga, oni su odigrali značajnu ulogu u podizanju Njegovog dela.

Gospod želi da druženje sa ovim ostarelim radnicima koji su još preostali u delu bude izvor mudrosti, snage i zrelosti za mlađe saradnike. Neka mlađi imaju uvek na umu da je imati u svojoj sredini takve radnike u stvari veliko preimućstvo. Prema tim ljudima sede kose, koji imaju dugogodišnje iskustvo u razvoju dela, oni treba da ispoljavaju duboko poštovanje. Počasno mesto oni treba da im daju naročito na svojim savetovanjima. Gospod želi da ove reči poslušaju naročito oni koji su istinu prihvatili godinama kasnije.

Gospod neka blagoslovi i održi u istini ove ostarele i proverene saradnike. On neka im pomogne da mudro čuvaju svoje fizičke, umne i duhovne snage. Naloženo mi je da onima koji su iznosili svoja svedočanstva u prvim danima naše poruke kažem: „Bog vas je obdario sposobnošću razuma i On želi da shvatite zakonitosti koje vladaju zdravljem vašeg bića i da im se pokoravate. Ne budite nerazumni. Ne preterujte sa radom. Nađite vremena i za odmor. Bog želi da ostanete na svom radnom mestu, dajući svoj doprinos spasavanju ljudi i žena da snažnom strujom zla ne budu odvučeni u propast. On želi da ostanete budni pod oružjem dokle god vam On ne naredi da ga odložite. Nije daleko vreme kad ćete primiti svoju nagradu.

BRIGA ZA OBOLELE I IZNEMOGLE RADNIKE

Treba preduzeti određene mere u brizi za propovednike i ostale verne

saradnike u delu Božjem kojima je zbog bolesti i prekomernog rada neophodan odmor i oporavak, ili pak zbog starosti i zdravstvenih problema nisu više u stanju da nose teret briga i odgovornosti. Propovednicima se često za polje rada određuje oblast za koju se zna da će štetno uticati na njihovo zdravlje; ali ne želeći da izbegavaju teškoće takvih mesta, oni odlaze tamo u nadi da će poslužiti na blagoslov i pomoć narodu. Posle izvesnog vremena oni uviđaju da su izgubili zdravlje. Pokušaji da promene klimu i posao ne donose im nikakvo olakšanje ni oporavak; i šta oni u takvoj situaciji da rade?

Ti verni radnici, koji su Hrista radi žrtvovali izgleda na uspeh u ovom svetu, izabrali siromaštvo umesto zadovoljstva i bogatstva; koji su u zaboravu na sebe usrdno radili na pridobijanju duša za Hrista; koji su velikodušno davali priloge za napredak raznih poduhvata u delu Božjem, a zatim oboleli, malaksali u borbi i ostali bez sredstava za život ne smeju biti ostavljeni da se bore sa siromaštvom i patnjom osećajući se kao napuštena siročad. Ne sme se dozvoliti da naše radnike, kada obole i iznemognu, opterećuju još i brige: „Šta će biti sa mojom suprugom i mojim mališanima sada kad više ne mogu da radim i da ih izdržavam?“ Pravo je, dakle, i neophodno da se pobrinemo za potrebe ovih vernih radnika kao i za potrebe onih koji zavise od njih.

Veterani koji su se borili za svoju zemlju, u znak priznanja za to dobijaju velika primanja. Ti ljudi nose na svom telu ožiljke i doživotne invalidnosti koje govore o opasnostima ratnih sukoba, napornih marševa, izlaganja nevremenu i teškog mučenja podnesenog u zarobljeništvu. Svi ti očevidni dokazi njihove ođanosti i samopožrtvovanja daju im puno pravo da od nacije traže i primaju odgovarajuću naknadu pravo da kao takvi budu priznati i poštovani. Ali šta adventisti sedmog dana čine za vojnike Hristove?

Zanemarivanje radnika

Ovo pitanje je potpuno zanemareno zato što pripadnici našeg naroda nisu shvatili potrebu i ozbiljnost ovoga. Lakomisleno i bezobzirno, iako je svetlost iz Reči Božje osvetljavala njihov put, zapostavljali su jednu od svojih najsvetijih dužnosti. Gospod je veoma nezadovoljan ovakvim zanemarivanjem Njegovih vernih slugu. Kao što rado prima usluge i sredstva ovih ljudi dok su u zdravlju i snazi, naš narod isto tako mora biti spreman da ih potpomaže kad se nađu u nepovoljnim okolnostima.

Bog nas smatra obaveznim da naročitu pažnju poklanjamo siromašnima iz naših redova. Ali propovednike i radnike koji se nađu u ovakvom položaju ne treba svrstavati među siromašne. Oni su sebi sticali blago na nebu, blago koje je nepropadljivo. Oni su služili Zajednici u njenim različitim potrebama, i sada Zajednica treba da brine o njima. Kad je pred nama slučaj takvih, ne smemo

nemarno proći pored njih, govoreći: „Idite s mirom, grijte se i nasitite se“ (Jakov 2,16), ne preduzimajući nikakve mere da zadovoljimo njihove potrebe. Tako se postupalo u prošlosti i time su adventisti sedmog dana u pojedinim slučajevima sramotili svoju veru i nevernim pružali priliku da ružno govore o Božjem delu.

Stambeno zbrinjavanje radnika

Da bi opovrgao takvu predstavu o Zajednici, narod Božji je sada dužan da tim slugama Božjim obezbedi odgovarajuće porodične kuće sa nekoliko jutara zemljišta koje će oni sami moći da obrađuju, i da se ne osećaju zavisni od milostinje svoje braće. Sa kakvim zadovoljstvom i smirenošću bi ti umorni radnici gledali na spokojstvo jednog tako skromnog doma koji bi predstavljao dokaz da im je priznato njihovo zasluženno pravo na to!

Na obaveze koje imamo prema takvim radnicima ukazivano je više puta, ali nikakve odlučne mere nisu preduzimate. Kao narod, treba da se osećamo odgovornima u tom pogledu. Svaki član Zajednice treba da se oseća zainteresovanim za sve što se odnosi na humanost u međuljudskim odnosima i bratstvu u Hristu. Mi smo udi zajedničkog tela; ako jedan strada, s njim saosećaju i pate svi ostali. Nešto se mora učiniti i odgovorni u Zajednici moraju imati duhovno razumevanje da bi shvatili kakva preimućstva i pažnju zaslužuju ti iznemogli radnici.

Naši sanatorijumi kao utočište za iznemogle radnike

Tako, iznurenim propovednicima je često neophodna naročita nega i lečenje. Za takve, kao i za sve naše radnike kojima je neophodan odmor, naši sanatorijumi treba da predstavljaju pravo utočište. Treba im obezbediti sobe gde bi našli neophodnu promenu i odmor, slobodni od stalne zabrinutosti kako da podmire troškove. Svojim učenicima umornim od neprekidnih napora, Hristos je jednom rekao: „Dođite vi sami na usamljeno mjesto, i odmorite se malo“ (Marko 6,31). On i danas želi da se Njegovim slugama pruže mogućnosti za odmor i oporavak. Naši sanatorijumi uvek treba da budu otvoreni za naše propovednike istrošene naporim radom, ljude koji su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da bi se prikupila sredstva za podizanje i rad ovih ustanova; i kad god njima zatreba blagotvorno korišćenje istih, oni tu treba da se osećaju kao kod svoje kuće.

Tim radnicima nikada ne treba naplaćivati visoku cenu boravka i lečenja, niti ih pak na bilo koji način smatrati ubogim prosjacima ili dozvoliti da se kao takvi osećaju u očima osoblja koje ih tu neguje. Bogom dana preimućstva sanatorijuma velikodušno ukazati ovim umornim i preopterećenim Božjim slugama predstavlja u Njegovim očima pravi zdravstveno misionarski rad. Radnici za Boga su nerazdvojno povezani s Njim, i kad njih primamo uvek treba da imamo na umu da primamo Hrista u licu Njegovih vesnika.

On to s pravom zahteva, i obeščašćen je i uvređen kada se s njima postupa ravnodušno i na sebičan način. Škrtarenje u ophođenju prema bilo kome od Njegovih izabranih neće i ne može pratiti Božji blagoslov. Neki od naše braće koji rade u oblasti zdravstva nemaju ispravnu predstavu o tim pitanjima. Gospod neka prosvetli um i razumevanje onih koji rukovode našim ustanovama da bi shvatili kome treba ukazati pravo saosećanje i dužnu pažnju.

Ona grana dela u kojoj su radili ti naši iznemogli radnici da bi pokazala da ceni njihove napore treba da sa sanatorijumom podeli troškove njihovog lečenja i oporavka.

Radnici koji su u mogućnosti da u slučaju ovakve potrebe odvoje nešto od svojih primanja, treba da to i učine; ipak i takve treba sa dobrodošlicom primiti kao blagoslov za sanatorijum. Ali većina naših radnika imaju teške i velike obaveze. Kad god iskrsne potreba za prikupljanje sredstava, oni su prvi pozvani da bar nešto prilože, kako bi svojim primerom stimulatивно uticali na druge da darežljivo potpomognu napredak dela Božjeg. Prožeti tako snažnom željom da zastavu istine podignu u novim poljima, oni mnogo puta čak i pozajmljuju novac da bi potpomogli razne poduhvate. Takvi daju ne gundajući, već zato što potpomaganje širenja istine smatraju svojim preimućtvom. Odazivajući se stalno takvim pozivima, oni često ostaju bez ikakvih zaliha.

Pred Bogom se tačno vodi izveštaj o njihovoj darežljivosti kad je u pitanju Njegovo delo. On zna za sva dobročinstva potekla sa njihove strane o kojima mlađi radnici nemaju ni predstavu. On ceni svako samoodricanje i siromaštvo koje su podnosili. Njemu je poznata svaka pojedinost iz njihovog života. Ti radnici su zaista bili „gledanje svetu, anđelima i ljudima“ i očiglednim primerom pokazuju iskrenu odanost načelima naše vere. Gospod želi da naš narod shvati da ti pioniri u delu zaslužuju sve što naše ustanove mogu da im pruže. Gospod nas poziva na razumevanje za one koji su ostareli u Njegovoj službi i koji zaista zaslužuju našu ljubav, pažnju i naše najdublje poštovanje.

Poseban fond za onemoćale radnike

Za takve radnike koji više nisu u mogućnosti da rade treba osnovati poseban fond. Nećemo biti čisti i ispravni pred Bogom dokle god ne učinimo svaki razborit i opravdan napor u tom pravcu, i to bez ikakvog odlaganja. Među nama ima i takvih koji smatraju da to nije neophodno, ali njihovo protivljenje ne treba da ima nikakvog uticaja na nas. Oni koji u svom srcu žele da budu ispravni i da čine samo ono što je pravo pred Bogom treba da nastave sa ostvarivanjem ovog dobrog dela, koje je u skladu sa izričitom Božjom voljom. Mnogi gledaju samo svoju ličnu ugodnost, i odlažu da dela dobročinstva potpomažu svojom imovinom; ali zar treba da se tako i dalje nastavi? Treba li voleti novac do te mere da

ga zajedno sa sobom sahranjujemo u zemlju?

Bog traži saradnju svih u ovom poduhvatu. Imućni treba da daju od svog izobilja; ali ako daju gundajući, žaleći što svaki taj dinar nisu uložili u neki ovozemaljski poduhvat, neće primiti nikakvu nagradu.

Skroman prilog iz ruke siromašnih, u Božjim očima nije ništa manji od velikih iznosa koje prilažu imućniji. Njihovom prilogu Gospod dodaje svoj blagoslov, čineći tu poruku njihove ljubavi plodnom u srazmeri sa usrdnošću i dobrom voljom koja ih je pokrenula na to. Svakoj lepti, bilo s kog izvora da dolazi, treba pokloniti zasluženu pažnju.

Delu je danas neophodna vatrena revnost mladih. Oni treba da odbace svoju taštinu i da ograniče svoje želje. Pozivam i njih i sve pripadnike našeg naroda da novac koji obično rasipaju na nepotrebne stvari posvete uzvišenijem cilju. Koliko god možete uložite u fond za ostarele i stalnim naporima i brigom iscrpljene propovednike. Sve što imate posvetite Gospodu. Ne trošite svoj novac na zadovoljavanje sebičnih prohteva, već ga uložite u Gospodnju riznicu. Ne dozvolite da se novac koji se nalazi u vašim rukama troši na zadovoljavanje nepotrebnih ličnih ili tuđih želja. Kad god pristajete na bilo kakve troškove imajte na umu da je novac kojim raspolazete Gospodnji i da ćete Njemu morati polagati račun za korišćenje istog.

Ostarele i koji se nalaze pred završetkom svog životnog puta, pozivam da svoja Bogom dana sredstva testamentom pravilno raspodele pre nego što zaspe u Hristu. Imajte uvek na umu činjenicu da ste vi Božji pristavi. Vratite Gospodu ono što je Njegovo dok ste još među živima. Ne propustite da posvetite pažnju tome dok ste još u potpunoj svesti. Kada zakoračimo u pozne godine svog života, naša je dužnost da svoja sredstva zaveštamo ustanovama koje su podignute po Božjem nalogu. Sotona svim svojim lukavstvima nastoji da sredstva koja su Božjem delu toliko potrebna odu na drugu stranu. Mnogi svoje talente ulažu u ovozemaljske poduhvate, dok je delu Božjem radi širenja istine i slave Njegovog imena potreban svaki dinar. Pitam vas: Zar ne bi trebalo da svoje blago ulažemo u nebesku banku, u trezore nepropadljive? Ostarelim vernicima koji uskoro treba da zaveštaju svoju imovinu, posebno želim preporučiti da se pri tom sete onemoćalih propovednika i radnika koji su savesno služili rečju i naukom. Uložite svoja sredstva u fond iz kojega se, kad to zatreba za održavanje zdravlja i života, mogu upotrebiti u delu Božjem. Na taj način svoje talente mogu da ulažu kod „trgovaca“ (Mat. 25,27), u menjačnice koje će ih stalno umnožavati.

Zajednicu kao celinu, i svakog člana pojedinačno, pozivam da Gospodu sa dobitkom vrte kapital koji im je poverio na čuvanje. Na taj način ćete svoje blago uložiti u nebesku riznicu. Budite u svom srcu ispravni pred Bogom. Iako se možda osećate najmanjima od svih svetih, vi ste ipak udi tela Hristovog, i

zahvaljujući zaslugama svoje krvi On vas poistovećuje ne samo sa svojim ljudskim oruđima nego i sa odlikama uzvišenih nebeskih bića. Svakom pojedincu je u životu dodeljeno određeno mesto i dužnost, ne radi njegovih uskih i sebičnih interesa, nego da bi svojim uticajem doprineo snazi sveopštih napora usmerenih na dobro. Kada bismo zaista verovali da svaki od nas pojedinačno predstavlja „gledanje svijetu, anđelima i ljudima“, zar ne bismo kao Zajednica ispoljavali sasvim drugačiji duh, nego što je to sada slučaj? Zar ne bismo bili živa i delotvorna Zajednica?

Tokove malih i većih dobročinstava treba stalno održavati neprekinutim. Božje providenje je daleko ispred nas, i pred nama otvara put mnogo brže od naše spremnosti na neophodnu darežljivost. Sebičnost, oholost, lakomstvo, raskoš i težnje za razmetljivim hvalisanjem, sprečavaju put za napredak i širenje dela Božjeg. Ozbiljna odgovornost za podizanje svake grane dela odgovornost je cele Zajednice. I njeni članovi, ako se ugledaju na Hrista, odreći će se svojih sklonosti ka raskoši, modernom odevanju, elegantno ukrašenim kućama i skupom nameštaju. Adventisti sedmog dana bi morali biti daleko smerniji i odvojeniji od ovog sveta, inače nas Bog neće primiti, bez obzira na položaj koji zauzimamo ili karakter dela u kojem učestvujemo. Primenjujući štednju, samoodricanje i umerenost u svemu mnogi bi imali dovoljno sredstava za dobročinstvo. Učiti se od Hrista kako ići stazom samoodricanja, kojom je On kao Veličanstvo neba išao dok je bio na ovoj zemlji, sveta je dužnost svih Njegovih sledbenika. Život pravog hrišćanina mora biti neprekidni niz samoodricanja, kako bi čim začuje poziv za pomoć bio sposoban da se odazove bez odlaganja.

Dokle god sotona ne prestaje da svim svojim silama radi na uništavanju duša, dokle god se čuju pozivi za upućivanje radnika u bilo koji deo širokog žetvenog polja, dotle će se neizbežno upućivati i pozivi za potpomaganje dela Božjeg u nekom od njegovih mnogobrojnih ogranaka. Zadovoljavajući jednu od takvih potreba mi samo otvaramo put za zadovoljavanje mnogih drugih potreba sličnog karaktera. Samoodricanje neophodno da bi se došlo do sredstava koja će se uložiti u ono što Bog najviše ceni, razvija u nama navike i karakter zaslužan pohvale: „Dobro, slugo dobri i vjerni“, i učiniće nas dostojnima da zauvek budemo u prisustvu Onoga koji je nas radi postao siromah da bismo mi zahvaljujući Njegovom siromaštvu mogli da nasledimo neprolazna i nepropadljiva blaga večnosti.

Ljudi na odgovornim položajima izlažu se opasnosti da budu potpuno skrhanj mnogobrojnim teretima koje preuzimaju na sebe; ali Gospod ni na koga ne stavlja terete koje on ne bi mogao da ponese. On odmerava težinu svakog bremena koje sa Njegovim dopuštenjem pritiska srca onih koji sarađuju s Njim u Njegovom delu. Svakom od svojih radnika naš dobri nebeski Otac poručuje: „Stavi na Gospoda breme svoje, i On će te potkrijepiti“ (Ps. 55,22). Neka oni koji

nose teret odgovornosti veruju da će im On pomoći u nošenju tog tereta, bio on veliki ili mali.

Isus pristaje da ponese breme svega što nas tišti samo ako se s punim poverenjem oslonimo na Njega. On kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni; predajte meni teret svog bremena; imajte poverenja da mogu učiniti za vas ono što nije u stanju da učini nijedno ljudsko oruđe.“ Imajmo poverenja u Njega. Zabrinutost i nespokojstvo muče i zaslepljuju čoveka, tako da on ne razaznaje budućnost. Ali Isus od samog početka vidi kraj i otvara put za izlazak iz svake teškoće. Ostajući potpuno u Hristu, možemo da zadobijemo svaku pobedu kroz Njega koji nas stalno hrabri i jača.

Zbog neposvećenih radnika, tokovi zbivanja i stanje u Zajednici ponekad mogu da krenu nepovoljno. Možda ćete morati da oplakujete posledice pogrešnog postupanja drugih, ali ne uznemirujte se. Delo je pod nadzorom božanskog Učitelja. Sve što On traži od radnika je da se Njemu obraćaju za savet i rukovodstvo, i da izvršavaju Njegova uputstva. Briga za sve grane dela za naše skupštine, za misije, za subotnu školu, za naše ustanove Njemu je jednako na srcu. Zašto onda da budemo zabrinuti i uznemireni? Težina naše zabrinutosti i čežnje da Zajednicu vidimo prožetu duhovnim životom treba da bude ublažena potpunim pouzdanjem u Boga; jer Hristos koji rado preuzima svaki naš teret, kaže: „Bez mene ne možete činiti ništa“. „Hajdete za mnom“. On je vođa na putu našeg spasenja; naše je samo da idemo za Njim.

Neka niko ne preopterećuje svoje Bogom dane snage u nastojanju da napredovanje dela učini bržim. Ubrzati delo Božje samo ljudskom snagom, nije moguće; to se može ostvariti jedino u zajedničkoj saradnji sa nebeskim silama. Postići savršenstvo u delu Božjem može se samo na taj način. Čovek u tome nije u stanju da učini ono što može učiniti samo Bog. Pavle je mogao da sadi, a Apolo da zaliva, ali je samo Bog mogao dati da i uzraste. Čovek u jednostavnosti i skromnosti treba da saraduje sa božanskim silama, čineći sve najbolje što je u njegovoj moći, ali imajući uvek na umu da je Svemoćna sila samo Bog. On ne treba u samopouzdanju da preuzima na sebe više nego što može poneti, jer će tako istrošiti rezerve svojih snaga i uništiti svoju umnu i fizičku korisnost. I kad bi nestalo svih radnika koji danas nose najteže breme odgovornosti, delo Božje bi ipak nastavilo da napreduje. Stoga svoje revnovanje u radu odmeravajmo razumom, i nemojmo se naprezati da sopstvenim naporima učinimo ono što samo Gospod može da učini.